

Giới thiệu Chồng Là Oan Gia

Truyện kể về cuộc sống hôn nhân của một cặp vợ chồng do mai mối mà ra. Mọi quan hệ của họ từ hai năm trước đã không tốt chính vì thế mà gia đình cũng dần chuyển biến xấu.

Hắn là người có tính cách lạnh lùng và vô cùng khó tính còn cô là người ôn nhu, hiền dịu...

Cuối cùng chuyện gì sẽ xảy ra đối với cuộc sống hôn nhân của hai người? Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Người cũ gặp lại

*Nhân vật:

- Vũ Khánh An
- Lư Minh Ý
- Huỳnh Cẩm Tú
- Triệu Hải Nam
- Lư Bảo Yên
- Vũ Khánh Di
- Lạc Ân Vũ
- Hứa Thiên Anh
- Trần Thị Khả Ái

...

Nhà hàng "Đất Phương Nam"

- Mẹ à! Con không hiểu sao mình lại ngồi đây luôn đó.

Nó phụng phịu mặt nói với mẹ, không hiểu sao nó lại đồng ý với ba mẹ đi xem mắt khi nó chỉ mới học lớp 12 chứ, lại còn thỏa thuận với ba mẹ rằng khi nào bên kia đồng ý nó sẽ đồng ý theo.

- Bên thông gia nghe được họ buồn bấy giờ.

Mẹ nguyệt tay nó nói nhỏ. Nó hậm hực rồi lấy lại vẻ dịu dàng vốn có miệng không ngừng rửa cái tên được gọi là "chồng" nó sao lại để mọi người chờ lâu như vậy, báo hại bụng nó được dịp kêu gào vì đói.

- Con xin lỗi đã để mọi người chờ lâu.

Giọng nói của người nào đó cất lên ở kế bên làm cả bàn tiệc chú ý, nó cũng quay lên nhìn rồi há hốc mồm ngạc nhiên:

- Anh Minh Ý?!

- Là em sao? _hắn hỏi lại.

- Em không ngờ là mình cũng có chút ấn tượng trong anh _nó nói nhỏ.

- Anh làm sao quên cô bé dễ thương như em được.

Hắn kéo ghế ngồi xuống không thèm nhìn nó lấy một cái, nó cười cười lấy cốc nước uống một ngụm cho qua chuyện, cũng không bận tâm họ nói gì, chuyện của người lớn để người lớn nói, trước sao gì cũng bị gả đi chỉ bằng im lặng bởi nó từ lâu đã mất tiếng nói trong gia đình. Cái gì mà "họ sẽ lo cho

con ăn học", "chị hai con đã cố gắng thi vào trường đó rồi mẹ không thể thiên vị con mà không lo cho chị hai được"...

Hải, là gã bán nó đi chứ tốt đẹp gì, cuộc sống nó giống như cuốn phim được đạo diễn biên soạn sẵn, cứ sắp đặt rồi quay theo từng giai đoạn. Không thiên vị? vậy mẹ đang thiên vị ai mà con ngồi đây chấp nhận cuộc hôn nhân này?

Nực cười, cuộc sống nó quả thực cay đắng vậy sao, sao không ai cho nó cái quyền được nói lên suy nghĩ của mình, tại sao lại phải ép buộc nhau mới thấy hạnh phúc...

Nó tựa lưng vào cột đèn trước nhà hàng khi mọi người đã chào nhau ra về, kết thúc thì nó vẫn là vợ người ta, thôi thì im lặng theo sự sắp đặt đó vậy, vì dù sao hai đứa sẽ ở riêng với gia đình, vì vậy nó vẫn được tự do.

- Có về không? _giọng hần ở trong xe nói vọng ra làm nó chú ý.

- Minh Ý cứ về trước đi em còn có việc, không phiền anh đâu ạ _nó nhoèn miệng cười nói với hần.

Chiếc xe chạy xa rồi nó mới dám nhìn theo, vô tâm đến thế là cùng, nói có vậy cũng nở lái xe đi mất hút không nói thêm lời nào... Chắc hần bận về lại Thành phố hẹn hò với chị Tú. Nó đưa tay lau đi giọt nước vừa chảy tràn trên khóe mắt lăn dài xuống má, cái thứ nước mặn chát giống như cuộc đời của nó, tay vô thức siết chặt nó tự cười mĩa may mình lững thững bước đi trên phố, nơi này đông đúc ồn ào như vậy có ai nhận ra nó không? hay chỉ coi nó như người vô hình?

Nó khó chịu cựa mình cầu nhàu chiếc váy trên người, sao nó phải nghe theo làm cái trò lố bịch này chứ, đá phẳng đôi giày cao gót ra khỏi chân văng lên vỉa hè, lại thêm khó chịu quãng luôn cái áo khoác xuống đường, giả tạo, nó không cần sự thương hại từ hần... Nó bước đi như người vô hồn không mấy may nhìn những thứ xung quanh, ngay lúc này nó chỉ muốn mình bốc hơi biến mất khỏi ai hay để ở chốn xa nào đó nó sẽ được tự do thật sự. Ông trời có lẽ đang trêu nó, sắp xếp thật hoàn hảo để nó gặp hần sau hai năm trời tưởng chừng như đã quên rồi không còn nhớ, đã vậy lại xếp nó vào vai "vợ" của người đó, muốn hành hạ nó sao? hay là thử sức chịu đựng của nó? Buồn cười, quả thật buồn cười...

**

- Anh ơi, lớp 12A2 ở đâu vậy ạ? _nó chạy lại chắn ngang người đang trước ôn nhu hỏi.

- Anh học lớp đó, đi theo đi _tay cầm balô tay dứt túi quần, hần hờ hững trả lời nó.

- Anh tên gì?

Nó xoay xoay cây bút trong tay tiếp tục hỏi hần, ai kia lạnh lùng đi thẳng không nói gì làm nó ngỡ người lon ton chạy theo miệng không ngừng nói.

- Em chỉ muốn cảm ơn tiền bồi thôi, làm gì "lạnh lùng boy" dữ...

- Minh Ý.

Hần nói dứt khoát hai chữ rồi bước luôn vào lớp, nó đứng ngoài le lưỡi nhại lại rồi quay ra cùng anh lớp trưởng trực lớp. Nó mới vào trường nên không biết rõ các dãy phòng học, thế nên mới hỏi đại ai đó vì sợ bị lạc thôi, chứ đừng tưởng nó vì nhan sắc của hần mà vờ vịt làm quen nhá~

**

- Làm gì vậy?

Hần ghé đầu nhìn theo hướng nó đang nhìn nhưng không thấy gì bèn tò mò hỏi.

- Ô...dạ...em chỉ đi ngang qua thôi, em...về.

Nó xách balô chạy thẳng như thể ăn trộm sắp bị phát hiện. Nó thấy có chị gái nào đó ngồi khóc ở phòng dụng cụ nên tò mò đứng xem. Người con gái nó thấy lần đó cũng là người hần thích suốt bao năm qua. Là Tú...

**

- Kỳ quá ta~

Nó lục tìm trong balô cái ví tiền để trả ly trà sữa, mua rồi không lấy có mà bị quỳnh vô mặt khỏi về nhà luôn.

- Tính vào phần của em trong kia luôn đi chị.

Hần lù lù xuất hiện đứng trước mặt nó móc tờ 100k trả cho chị chủ quán, nó ngỡ người chưa hiểu gì thì hần nói tiếp.

- Em nợ anh 10 nghìn, khi nào gặp lại nhớ trả nhá.

Nó uất ức bậm môi vênh mặt nhìn theo hần đã đi một đoạn, ai mượn trả rồi kêu nợ nần gì đây chứ, nó thà ở lại rửa ly còn hơn là nợ một người lạ...

**

- Làm gì vậy? trả nợ hả?

- Không, nợ thì em vẫn nợ. Em đứng đây là muốn tỏ tình với anh. Tiền bối, em thích anh.

Nó đứng trước mặt hắn, ngay cổng trường tuyên bố thắng thầu. Cả trường được dịp tò mò đứng xem, có người còn thích thú lấy điện thoại chụp hình quay phim lại.

- Này bé! anh nói anh có người yêu rồi. Là chị Tú, em không nhớ hả?

Nói như vậy thì hắn đang từ chối nó thì phải.

Búng trán nó một cái rồi hắn bước đi luôn thể bỏ nó lại với một cục quê không biết nên trốn đi đâu, thật muốn độn thổ mà, cái đồ con trai...

.

Đó là ký ức cuối cùng của nó về hắn cho đến lúc hắn ra trường, nó đã hứa sẽ quên không muốn nhớ lại, nhưng những hồi ức của hai năm trước cứ thi nhau ùa về trở lại những ngày trước đó. Nó lắc đầu trấn tĩnh mình quên đi chuyện đó, lấy lại tinh thần để mai đi học, gần thi cuối cấp rồi nó phải chuẩn bị tốt cho kỳ thi này để theo đuổi ước mơ làm cô giáo của mình, nó không muốn vì những vấn đề khác mà bận lòng suy nghĩ.

"Nắng sẽ thay mùa Xuân phủ quanh đây, xuyên mây ta đến bên nhau..."

Nó đưa tay lấy chiếc điện thoại trên sàn kê bên mình áp tai nghe, giọng như mất sức.

- A lô!

- "Cậu Ý bảo tôi gọi điện nhắc cô mau chóng chuẩn bị đồ để kịp ngày mai vào Thành phố ở với cậu cho tiện"

Tiếng của ai đó rất lạ làm nó tò mò nhưng vội hiểu, cậu Ý thì ngoài hắn ra còn ai. Nó nhếch môi cười, lại còn nhờ người khác gọi để thông báo cho mình, anh bạn ở bên chị Tú đến một chút thời gian rảnh cũng không có sao? sao không từ chối cuộc hôn nhân vô lý này để rước chị ấy về cùng ở?

- Cô còn đó không?

- Dạ vâng.

- "Cậu Ý đã xin chuyển trường cho cô rồi, nên cô chỉ việc thu dọn đồ đạc thôi ạ" _ bên kia đầu dây giọng người đàn ông trung niên vẫn ôn tồn nói.

- Sao các người không hỏi ý kiến tôi mà lại tự quyết định vậy chứ? _ nó khó chịu hỏi lại. Mọi thứ bây giờ nó thật sự không có tiếng nói sao?

- Cô đừng giận, cậu Ý nói...

- Con biết rồi, cảm ơn chú.

Nó chen ngang không để người đàn ông nói hết câu rồi tắt máy, tiện tay quăng cái điện thoại chạy dài đến chân bàn học, đưa mắt nhìn về phía đối diện nó ngồi như bất động tự chế giễu mình. Chuyện của nó từ nay đã có người thay thế mẹ cai quản rồi, tốt nhất nên trói chặt nó lại chút nữa để nó khỏi ra đường và khỏi phải bị lạc như ban nãy đi về nhà, phố huyện chỉ là những con đường thẳng tẻ đi nhưng nó ngu người đi mãi đi mãi đến giờ đã hơn 10 giờ tối mới về tới phòng trọ.

Nó thu người ngồi dưới sàn nhà lạnh ngắt bật khóc như đứa trẻ, ba mẹ bỏ mặc nó từ hai năm nay rồi, nó không ganh tỵ nhưng luôn thắc mắc tại sao ba mẹ lại đối xử rất tốt với chị hai còn mình thì mặc kệ, có đôi lần nó tự nhủ rằng chắc chắn là vì ba mẹ không đủ điều kiện, đồ dùng của chị hai nó sau này vẫn dùng được đấy thôi. Nhưng mọi chuyện quá tệ khi nó biết mình chỉ là đứa con được nhặt về nuôi từ cái ống cống ở khoảng đất bỏ hoang gần trường tiểu học, mọi yêu thương dường như được san sẻ từ lâu bỗng chốc mất hết.

Nó của ngày xưa vui vẻ hồn nhiên đột nhiên biến mất, thay vào đó là nó của bây giờ, cục cằn khó tính, lầm lì ít nói, duy chỉ có bên bạn bè nó mới thật sự thoải mái, nó từ đó hoàn toàn thay đổi nhất mình trong cái vỏ bọc không muốn tiếp xúc với ai ngoài bạn bè cả.

Đừng nói nó nhỏ nhen ít kỷ, phải rồi, là nhỏ nhen ít kỷ nên mới trở thành công cụ bán đi đổi lấy niềm vui cho gia đình này. Còn gì nữa không? ai đó giúp nó trở về trước kia đi, để nó khỏi phải đắn đo nghĩ suy về cuộc sống phức tạp bên ngoài này nữa, hoặc ai đó cho nó mượn bờ vai đi, để nó thoải mái tựa vào rồi ngày mai nó trả...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bệnh

Bảo Yên mở cửa phòng nó bước vào trên tay là ly sữa nóng và bát cháo giải cảm, từ lúc nó chuyển về đây đã bị sốt li bì hai ngày liền và hôm nay là ngày thứ ba nhưng dường như vẫn chưa có dấu hiệu giảm bớt.

Đặt khay thức ăn lên bàn nhỏ đưa tay sờ trán nó để kiểm tra, vẫn còn nóng nên nhỏ thay thêm một miếng dán sakura nữa để giúp nó dễ chịu hơn, bảo đi bệnh viện thì lác đầu, nói gọi cho anh hai cũng không chịu, rốt cuộc nhỏ vẫn không hiểu nó đang nghĩ gì.

- Chị hai ơi, chị ăn chút cháo cho mau khỏe nha. Bữa giờ chị mới ăn có một xiu thôi đó.

Nhỏ thấy nó mở mắt nhìn liền nói. Mắt khó chịu nheo lại rồi lác đầu từ chối muỗng cháo từ Bảo Yên, nó bây giờ chỉ muốn nghỉ ngơi khi mà tay chân bủn rủn không còn sức và tâm trí nó đang rất lười biếng không muốn làm gì khác nữa. Nhỏ thở dài nhả nài cố dỗ nó:

- Hay chị uống chút sữa nha, cho mau khỏe để còn đi học nữa.

Nó vẫn lác đầu mắt nhắm nghiền không muốn mở. Nhìn biểu hiện của nó nhỏ cũng hiểu nó đang muốn gì, không phiền nó nữa nhỏ bê khay thức ăn đi xuống lầu, tức giận đặt "rằm" lên bàn ăn trong bếp, nhà có anh hai làm bác sĩ, vợ thì bị sốt cao tưởng chừng sắp chết vậy mà tâm trí nào anh hai lại lơ đãng lo cho công việc, hay là đang bận ở bên chị Tú cũng không chừng. Nhỏ không ghét chị bởi chị cũng đẹp và hiền lành nên làm anh hai say đắm suốt mấy năm qua, nhưng vẫn hơi khó chịu một chút bởi chị luôn bắt anh chiều theo ý mình rằng bất cứ khi nào chị gọi bằng mọi giá anh phải có mặt. Nực cười không chứ? vợ bị sốt ở nhà mà ai kia lại thành thói vui chơi với bồ, có nên suy nghĩ một chút về nhà thăm chị hai không?

Bảo Yên lấy điện thoại ra chọc chọc vào màn hình bấm số gọi anh trai mà như đang trút giận, bên kia bắt máy chưa kịp để nói gì nhỏ đã nhanh miệng nói trước:

- Anh chết ở cái xá xinh nào rồi mau biến về đây cho em. Chị hai bị sốt hai ngày rồi mà anh biệt tích, hay là đang ôm chị Tú?

- Em đang nói chuyện với ai vậy? _hắn hần học hỏi lại.

- Em đang nói chuyện với cái người vô tâm bỏ mặc vợ sắp cưới của mình để đi với bồ.

Nhỏ nói chậm từng chữ cố tình để ai kia nghe rõ.

- Nếu anh không muốn em mếu ba mẹ thì mau về lo cho chị hai đi..

Hắn bực dọc tất máy làm nhỏ cũng khó chịu nhăn mặt đập tay xuống bàn cho hả giận, ai đòi lại gả nó cho cái tên máu lạnh này để bây giờ chịu khổ vậy không biết? thật thương chị hai quá mà...

- Cái gì? _nhỏ hậm hực trả lời.

- "Em đang nói với anh hả?" _giọng của cậu trai nào đấy bên kia ần khua hỏi lại.

- Không anh thì mà chắc.

- "Có chuyện gì à?! sao lại cẩu?" _anh dịu dàng hỏi về quan tâm.

- Ở đúng rồi, anh rảnh không? qua nhà em nhờ chút, chị hai em bị sốt mấy ngày nay rồi ớ, nhưng mà chưa khỏe luôn, anh là bác sĩ qua giúp em vài chiêu đi _mắt nhỏ sáng lên nói như nài nỉ.

- Chị hai? em có chị hai khi nào? _anh ngớ người hỏi lại, nhỏ nói nhằm ai chẳng.

- Cứ qua đi không chị em chết là bắt đền anh luôn đó, em hết chiêu cứu chữa rồi.

- "Cứu người mà em nói như phim hoạt hình, chiêu trò gì đây? Minh Ý đâu sao em không gọi nó?"

- Anh có qua không? nói nhiều quá _nhỏ mắt kiên nhẫn.

- Ở đó đi, anh qua ngay...

Anh nói xong liền dập máy để qua nhà nhỏ cứu cái người nhỏ mới gọi là "chị hai". Ngoài Tú đang là bạn gái của Minh Ý thì còn ai nữa? khó hiểu, thật khó hiểu...

--•--

Nhỏ đưa tay nhìn đồng hồ đi qua đi lại trong nhà thỉnh thoảng nhìn ra phía cửa chờ anh đến, đó là Hải Nam bạn của hắn, anh cũng là bác sĩ nên nhờ anh giúp nhỏ sẽ không phải lo tình hình nó nặng thêm.

- Em lại không khóa cổng à, có trộm thì sao đây?

Anh xuất hiện sau lưng Bảo Yên nói lớn làm nhỏ giật mình, nhìn ra phía cổng nhỏ đưa gương mặt ngây thơ hỏi lại:

- Vậy anh là trộm?

- Có em đó. Chị hai em đâu? Không phải chết sẽ bắt anh đền sao?

Anh búng trán nhỏ ngo nghiêng xung quanh dò xét, ngay lập tức bị kéo tay lôi xềnh xệch lên lầu miệng tru tréo giới thiệu về tên tuổi và tình hình của nó.

Nó bị tiếng ồn ào quá mức của Bảo Yên đánh thức bèn mở mắt, ngay lập tức bị anh dọa cho sợ mà hoảng hồn nhìn anh cứng đờ, anh đang cầm kim tiêm vừa định hướng tay nó tiêm cho khỏe lại đã thấy nó vùi đầu vào chăn không một tiếng động, quay sang nhìn nhỏ anh nhún vai.

- Còn cách nào khác không?

- Anh chịu...

Cả hai bất lực vác xác xuống nhà, mấy chục phút nài nỉ nó vẫn không chịu ra khỏi chăn anh sao dám động đến "chị dâu" mình chứ.

- Anh đúng là bất tài vô dụng _Bảo Yên ném gối về phía anh giọng cau có.

- Nói anh sao? _anh chỉ mặt mình xác nhận.

- Chứ còn ai? _nhỏ vênh mặt cãi lại.

Anh bậm môi lạnh lùng quay mặt đi không thèm chấp, nhờ giúp thì nói hay lắm, không được lại chê bai trách móc, anh là đang bị lợi dụng, thật đáng ghét...

Cơ thể nó lạnh toát, tay đưa lên không trung cứ run bần bật. Cảm giác ở nơi cổ họng đắng ngắt ngay cả nuốt nước bọt xuống còn rất khó, làm sao có thể ăn hay uống bất cứ thứ gì chứ. Kéo chăn lên trùm qua đầu tránh con lạnh từ bên ngoài, lại kéo xuống bởi mồ hôi cứ liên tục đổ rất nóng. Hành động kéo chăn lên xuống đó cứ được lập đi lập lại cả trăm lần không thể ngừng nghỉ, vừa muốn đắp chăn vừa muốn mở quạt máy, cảm giác này luôn dày vò cơ thể nó ngày một nhiều hơn.

- Chị hai!

Bảo Yên đứng ngoài cửa lo lắng hỏi vọng vào:

- Em đưa chị đi bệnh viện nha! Chị cứ như vậy sẽ không ổn đâu...

Bên trong im lặng, nó lại tiếp tục vùi đầu trong chăn. Bên tai cứ văng vẳng nhiều tiếng cười đùa của ai đó...

"Cầm Tú..."

...

Hải Nam và nhỏ ngồi vò đầu bứt tóc nghĩ từ cách này đến cách khác, rồi lại năm lần bảy lượt lên phòng từ đồ ngọt đến nài nỉ nó và hết lần này đến lần khác xuống nhà chịu thua. Nhỏ tròn mắt hùng hổ đi ra cửa miệng không ngừng nói câu "em đi tìm anh hai tính sổ"

- Vắng anh nhà này sống không vui à? _hắn xuất hiện mặt tỉnh bơ vô cùng.

Nhỏ đá phăng đôi giày anh mình mới bỏ xuống sàn phóng lên kếp cổ nói như đe dọa:

- Anh mau cứu chị hai cho em nhanh, chị mà có gì em bóp chết anh.

- Bảo Yên!

Anh bước lại gỡ tay nhỏ ra giúp hắn thoải mái, dạo gần đây hắn đang có vài mâu thuẫn với Tú, hai người chưa hòa nghĩa là hắn vẫn đang rất bức, anh không muốn có thêm rắc rối. Bảo Yên nhìn anh lạnh lùng hơn thường ngày cũng vội buông xuống nép người đứng bên cạnh anh tay đồng thời chỉ chỉ lên lầu. Hắn nói lỏng cả vạt rồi bước lên để xem nó thế nào vì dù sao hiện tại ở nhà này nó vẫn đang vào vai vợ hắn.

Nghe tiếng mở cửa nó lại chui đầu trốn trong chăn, quả thực nó rất mệt đừng phiền nó nữa.

- Em đi sửa ở đây nha!

Nhỏ đặt ly sữa lên bàn rồi rón rén bước ra ngoài, nó nghe phòng mình im lặng thì ló đầu nhìn ngay lập tức thấy hắn đang ngồi dưới sàn khoanh tay tựa cằm trên giường nghiêng đầu nhìn mình, nó nhỏ giọng hỏi:

- Anh, sao lại về rồi?

- Chăm sóc vợ anh_hắn cười_Uống đi, em không ngoan anh không thích em đấy.

Đưa tay lấy ly sữa trên bàn hắn hướng phía nó mà đưa đến, đôi mắt lạnh lạnh nhìn nó ép buộc. Ai kia khẽ cười trong lòng mắt buồn rầu lảng tránh, giọng nói có chút phiền muộn:

- Cỗ họng em rất khó chịu nên bây giờ không muốn uống. Minh Ý cứ để đó đi. Em có thể tự lo cho mình được rồi...

Rồi ngồi dậy kéo chăn ra, nghĩ đến lời nói của hắn, chớp nhẹ mi mắt một cái xong lại cụp xuống mím môi nói nhỏ:

- "Anh có thích em sao?"

Nó lắc đầu từ chối ly sữa từ hắn rồi bước xuống giường để đi rửa mặt, nó không cần sự thương hại. Nhất là từ phía hắn...

- Ngọt ngào thì em không muốn!

Minh Ý nhú mày tỏ vẻ không hài lòng, giận dữ khẽ nhếch môi rồi đưa ly sữa lên nhấp một ngụm đứng bật dậy kéo tay nó. Tay bắt ngờ bị giữ lại, nó vội giằng ra khó chịu nhìn hắn.

- Buông...

Miệng nhỏ bị một dòng sữa tràn vào nói không được nữa, nó rất mệt, thật sự rất mệt, tay không đủ sức đẩy ra nó đành nuốt vào bụng ngụm sữa hắn vừa truyền sang miệng.

- Cứng đầu...

Nó cắn môi, đáy mắt rung rung nước mơ hồ suýt khóc, quay đầu đi vào nhà vệ sinh nhưng chưa đến cửa đã vội ngã xuống sàn vì đầu cứ mơ màng choáng váng, nó nghe tiếng bước chân chạy về phía mình, nghe tiếng ai đó gọi tên mình nhưng chẳng thể níu tay giữ lấy, mọi thứ tối tăm chỉ còn cảm thấy có ai đó đang vì mình mà lo lắng.

Nó ước, hắn là hắn của trước kia, lạnh lùng nhưng không vô cảm...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cuộc sống sau ngày cưới

**

- EM CÒN NÓI KHÔNG PHẢI LÀ MINH? RÕ RÀNG AI CŨNG NHÌN THẤY.

Hắn ôm Tú trong lòng liếc mắt về phía nó điên tiết hét lên, hắn đang cau có với ai vậy chứ? Nó không làm sai mà, là Tú và mấy chị cùng lớp chị ấy gây chuyện trước cơ mà. Nhưng, thật ra thì nó cũng có tát chị ta một cái...

Cầm Tú chỉ tay về phía nó cơ thể vì ướt sũng mà run run, ở trong vòng tay hắn nhẹ nhàng cất tiếng mách lẻo:

- Em ấy nói mình tranh giành cậu với em ấy. Minh không có, là cậu thích mình mà, đúng không Minh Ý?

Mắt hắn dịu dàng nhìn cô rồi quay sang nó cảnh cáo:

- Tôi nói cho em biết. Suốt đời này tôi không bao giờ thích em, người tôi yêu mãi mãi chỉ có Tú...

Cô theo đám bạn rồi đi, khá xa còn quay lại nhếch môi cười chế giễu nó. Hoàn hảo quá rồi, màn kịch này nó không hề biết trước kịch bản sao có thể diễn tốt được chứ. Chị ấy quả là tài năng mà, soạn trước kịch bản rồi vào vai nữ chính bị hại luôn ấy. Có thể xoay ngược thời gian lại một chút không? Nó sẽ giải thích mà...

- Khánh An!

- Lùn ơi lùn!

- An An!

- Lùn ơi!

- Tiểu An! Em sao vậy? Sao người em lại ướt hết cả vậy?

Khánh Di đưa tay lau lau nước trên mặt nó lo lắng xoay xoay người nó dò xét toàn bộ, cũng may là không bị thương.

- Không biết bơi còn định tắm suối hả? _cậu bạn lớp trưởng của nó lên tiếng trách móc.

Hắn trở lại đứng trước mặt mọi người, bao gồm chị Di, nó và năm người bạn đã đi tìm nó này giờ, buông lời đe dọa:

- Tốt nhất em đừng để tôi gặp lại em. Đồ độc ác!

Cúi người nhặt đôi giày của Cẩm Tú hắn quay lưng đi mặc kệ Khánh Di đang la hét ở đằng sau.

- Cậu đang nói ai thế hả? Con bé là em gái tôi đấy. Minh Ý chết tiệt!

.

Người con gái trong gương nước mắt giàn giụa cho dù có cố đưa tay lau đi cũng không sao ngăn được thứ nước nóng hổi mặn chát đó rơi từ mí mắt xuống. Hết chùi tay trái rồi lại chùi tay phải.

Tại sao mọi thứ lại trở nên như vậy chứ?

Nó không xứng đáng nhận được hạnh phúc sao?

Phòng tân hôn gì chứ? Chỉ mỗi mình nó thôi, căn phòng vốn đã lạnh lẽo từ những ngày nó về đây sống rồi. Hắn dường như vẫn rất hận nó, thời gian gặp mặt nhau, đứng đối diện nhau còn phải đếm trên đầu ngón tay huống chi là những lần trực tiếp nói chuyện với nhau...

Rốt cuộc là nó sai sao?

Bước vào nhà vệ sinh, nó trút bỏ cái váy cưới ngâm mình trong bồn tắm suốt cả buổi tối, nó nhắm mắt nghĩ đến viễn cảnh sau này chắc sẽ luôn có hình ảnh chị Tú trong suy nghĩ của hắn. Trong bữa tiệc vừa nãy, khi rời nhà hàng về nhà hắn đã vội quay đi để đến bên chị Tú, hắn muốn chuộc lỗi với chị sao? Khi cả ngày đứng bên cạnh nó đi chào khách đến dự.

Nó thu mình vào một góc nhỏ trong bồn mặc cho nước trên vòi cứ dội ào ào xuống đầu, nó không biết mình đang nghĩ gì nữa, có lẽ chút cảm nắng với hắn từ hai năm trước vẫn còn và giờ đã khác hơn, nó nhận ra mình yêu hắn, hơn bất kỳ thứ gì khác, nhưng nó thật vô dụng khi không dám giữ lấy...

--●--

- Tao không ngờ là con bé năm đó lại trở thành vợ mày, thật tức cười mà haha..._anh cười như điên huyết tay thẳng bạn.

- Mày ồn quá _hắn nói một câu cụt hứng.

- Mà mày có điên không? để vợ mày ở nhà một mình trong đêm tân hôn à?

- Aizz...mày còn phiền hơn đàn bà nữa đấy.

Hắn vò đầu bỏ đi xuống nhà, qua ở nhờ đêm nay mà cũng bị tên bạn thân hành hạ lỗ tai thiệt nhức đầu.

Ban công nhà anh đầy gió, cảm giác ở một mình thật lạnh lẽo, xung quanh còn không có lấy một cái ghế ngồi, chân hắn mỏi như ra sắp gãy luôn rồi đây này.

- Hải Nam! Đại gia cậu không biết chăm sóc cho ngôi nhà nhỏ của mình hay sao hả?

Hắn gắt gao, đây chính là giận cá chém thớt đấy. Rõ ràng vẫn bị đôi mắt buồn của nó làm cho ám ảnh, mà còn làm ra vẻ oai nghiêm chi vậy chứ. Đứng đều!

Những điều sai lầm khi đó có thể không xảy ra được không?

--●--

Nó tốt nghiệp thi vào Đại Học nghề giáo viên mà nó thích, Bảo Yên thì đang chuẩn bị thi tốt nghiệp vì chỉ kém nó một tuổi, nhà cửa suốt ngày vắng tanh tiếng nói, nếu như ngoại lệ thì có thêm Hải Nam đến ồn ào cùng với nó, đưa chọc đùa giỡn làm ngôi nhà đầy ắp tiếng cười...

- Ê! Hay mình bày chiêu gì đó cho anh hai với chị An thân nhau đi. Hai người..em thấy cứ sai sai sao ấy _nhỏ chỉ tay lên cằm đắn đo suy nghĩ.

- Hình như cũng gần hai năm rồi nhỉ?!_anh tựa lưng ra ghế sofa sau trận rượt đuổi với Bảo Yên gật gù đồng tình.

Cả hai nhìn nhau rồi nhìn vào nhà bếp chỗ nó đang nấu ăn, rồi quay ra nhìn hắn đang thảnh thơi trò chuyện cùng Tú, nhỏ chán ghét đi vào nhà bếp giúp nó miệng không ngừng lèm bèm vài câu "thật gay mắt"

Đường như hai năm qua nó đã quen với những cảnh tượng đó, mỗi lần hấn ở nhà là mỗi lần có mặt chị Tú, hoặc là những lúc cả tháng không thấy hấn về nhà, Bảo Yên hỏi nó chỉ cười trừ cho qua chứ không biết phải trả lời thế nào. Hấn không giống như trước, nó cũng khác xưa rất nhiều...

Ai cũng vậy đều ngốc như nhau khi không hiểu đối phương quan trọng như thế nào trong lòng nhau.

--•--

- Em không nấu cơm tối à? _hấn về nhà thấy nó ngồi xem ti vi với Bảo Yên thì hỏi.

- Anh không phải đã ăn với chị Tú rồi sao? _nhỏ châm chọc.

Hấn lạnh lùng đi lên phòng thay đồ rồi xuống nhà lấy xe đi ra ngoài một lời nói cũng không.

- Hứ!!! cái con người gì mà kì cục.

Nhỏ đưa cái điều khiển ti vi nhá nhá theo hấn đã ra ngoài, thấy nó đứng dậy nhỏ nói vọng theo.

- Chị hai, đừng vậy mà, kệ ảnh đi.

- Chị mệt muốn ngủ sớm chút thôi, không sao đâu.

Trả lời cho nhỏ yên tâm rồi về phòng mình đi thẳng ra ban công, nó dang tay đón gió trời thả lỏng cho vui bớt nỗi buồn trong người một chút. Thì ra, ở nơi này cũng có chút thoải mái không gò bó nó cho lắm. Không biết, bạn bè ở trường cũ sao rồi, ba mẹ giờ khỏe không, chị hai học thế nào rồi...còn ai nhớ đến nó không?

- Em ngủ với chị nha! _Bảo Yên phóng lên giường ôm nó chặt cứng.

- Không phải em lại sợ ma nữa chứ?

- Nào có, em chỉ là đang không muốn chị buồn nên sang bầu bạn cùng chị, hihi.

Nó thoáng buồn, xong lại quay ra tíu tít cùng nhỏ trò chuyện, nó còn có Bảo Yên và ba mẹ nhỏ tốt với mình vậy đủ rồi, không cần thêm ai nữa, đây cũng là gia đình nó đây thôi.

- Anh cứ thích làm phiền người khác nhớ~

Nhỏ nghe điện thoại của anh rồi cầu nhau, ngay lập tức bật dậy hỏi gấp rút:

- Ở đâu?

- "..."

- Ờ...ờ... _gật đầu lia lịa rồi nói với nó _Anh hai uống rượu say bê bê rồi kìa, ra cho một trận mới được.

Nó ra mở cổng giúp anh một tay đỡ hấn vào nhà, khắp người hấn chỉ toàn mùi rượu với rượu, đặt hấn xuống giường nó cảm ơn Hải Nam rồi nhờ Bảo Yên tiễn anh về, miệng hấn cứ thì thầm kêu tên ai đó không phải là nó, nó lắc đầu không quan tâm lấy khăn lau mặt cho hấn, nhỏ đứng kế bên đánh đá đập đập người hấn rửa xà:

- Đồ đàn ông khôn nạn, uống say lết thân về cho vợ lo mà lại gọi tên người con gái khác.

- Mai em có buổi chụp ảnh về phòng ngủ trước đi, chị lo được rồi.

- Chị quăng cái tên này từ trên lầu xuống em cũng ủng hộ.

Ném cái gối vào mặt hấn nhỏ bước về phòng, nó cười thầm vì tính của nhỏ, anh em của nhau đã không lo lắng còn nói vậy, thật không thể hiểu. Nó không về phòng mình, cả đêm ở phòng hấn, chăm sóc hấn đến nỗi ngủ gật lúc nào không hay...

~~Cuộc sống vô vị cứ thế trôi qua mỗi ngày. Những viễn cảnh lạnh lùng cứ thế ngày nào cũng bắt gặp. Ví như bây giờ...

- Em không nấu cơm sao?

- Em chỉ nấu cho chồng em ăn thôi, anh thông cảm đi.

- Vậy anh không phải chồng em thì là gì?

- Tiền bối, anh là bạn trai của chị Tú.

Nó thật không thể nhường nhịn hẳn được nữa, "tức nước vỡ bờ" nó lên tiếng phản bác lại, nếu không là gì cả thì đừng nói mấy lời sồn gai ốc đó, nghe mà buồn cười.

~~Ngày cuối tuần, màn thứ một trăm lẻ mấy rồi, nhưng vẫn cảnh cũ, hẳn đang chất vấn nó:

- Đi đâu vậy?
- Ra ngoài với bạn.
- Lâu không?
- Anh đang quản em sao?
- Lấy tư cách là chồng em, anh có quyền đó.
- Anh xem em là vợ khi nào?

Nó mang giày vào đi ra cửa không nói thêm gì. Yếu đuối để người khác bắt nạt lâu rồi giờ phải nên mạnh mẽ để khỏi ai coi thường chứ...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thành viên nhí

Hơn 8h tối nó mới về nhà, lại còn bế thêm cục tròn tròn làm hấn tò mò. Không phải hấn đợi nó, mà là... Thật ra thì hấn có lo một chút. Tóm lại thì, không hiểu sao nữa...

- Em về trễ vậy?_hấn tỏ vẻ bình tĩnh điềm đạm.
- Kệ, hỏi làm gì_nó nói trông.
- Ăn uống gì chưa? em đi với ai sáng giờ?
- Bạn trai chị Tú à, em có quyền riêng tư của em chứ bộ_nó nhún vai.
- Ngủ sớm đi.

Hấn đặt ly nước xuống bàn tức giận đi lên, nó lẻ lười bất mãn rồi lên phòng vệ sinh cá nhân để đi ngủ. Cục tròn tròn đó thực ra là con của Chí Đại, bạn học năm cấp ba của nó, nói rõ hơn chút thì Chí Đại cũng là người yêu nó sau lời tỏ tình bị từ chối với hấn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cậu chỉ là bạn trai hờ của nó...

- Sao...sao...Minh Ý ở đây vậy?_nó nhìn trần trời người trước mặt hỏi.
- Nhà anh, phòng anh, và em là vợ anh. Anh đang muốn sở hữu những thứ thuộc về mình đấy?!

Hấn nhón nhor véo má cu cậu đang say giấc trên giường trả lời nó.

- Nhưng...nhưng trước giờ anh ngủ ở phòng sách, phòng này hơn hai năm rồi, là...là...của em mà_nó e dè trả lời, tay luống cuống sửa lại cổ áo ngủ. Một nam một nữ ở cùng nhau, không biết hấn sẽ làm gì đâu.

- HƠN HAI NĂM? LÀ CỦA EM? QUYỀN TỰ DO CŨNG CỦA EM CHỨ Ơi? HƠN HAI NĂM NGÀY NÀO CŨNG LẠNH NHẠT VỚI ANH RỒI BÂY GIỜ MANG THĂNG NHÓC NÀY VỀ ĐỂ NÓ GỌI "MẸ" SAO? HAY BẮT ANH LÀM BA THAY CHỖ NGƯỜI BỎ RỒI EM?

Hấn lớn giọng nói dường như là hét lên vì lý do không thể hiểu, hấn đang tức giận sao? Nó đã làm gì sai đâu chứ? Là hấn đang nghi ngờ nó thì đúng hơn, rằng đó là con của nó và một người khác. Được, vô duyên vô cớ gây chuyện thì để đó nó tiếp.

- Phải đó, là con trai em.
- EM...

- HAI NĂM QUA EM LÀ Ở NGOÀI SỐNG VỚI NGƯỜI KHÁC ĐÓ, ĐỂ NGÔI NHÀ NÀY CHO ANH VÀ CHỊ TÚ TỰ DO THỂ HIỆN TÌNH CẢM. VẬY ĐÓ, MỌI CHUYỆN LÀ VẬY ĐÓ, ANH HÀI LÒNG CHƯA?

- EM CỐ TÌNH ĐÚNG KHÔNG HẢ?

- Mặc kệ anh nghĩ gì, vốn dĩ em chẳng bao giờ đẹp trong mắt anh...

- Im ngay, tôi bây giờ muốn bóp chết em.

Hắn tức giận nâng cằm nó bóp mạnh. Yêu nó như vậy mà nó không nhận ra sao? Xích mích với Tú là do đám cưới mà ra, do hắn chia tay Tú bởi nhận ra đứng trước nó hắn lại rung động như ngày đó. Hắn ghen, ghen vì yêu nó...

- Sao anh...quá đáng vậy? _nó nói như khóc, rõ ràng hắn đối xử không tốt với nó.

- Hoán đổi cho nhau đi để biết anh quá đáng như thế nào? đúng hay sai?

-...

-...

Cả hai ngừng cuộc cãi vã khi nghe tiếng khóc của Shino, nó vội đỡ nhóc con ngủ tiếp rồi quay ra nhìn hắn, vẫn không thể hiểu, vẫn không muốn hắn cùng nó ngủ một giường. Ngược lại, hắn thân nhiên nằm xuống khoanh tay không nói, cái thái độ giết người, nó hận kinh khủng. Bỏ qua mọi chuyện ngậm ngùi nằm xuống theo, im lìm đáng sợ...

Gió lạnh ngoài cửa sổ thổi bay tấm màn mỏng, trong phòng có hai nhân khẩu đang bất đồng với nhau. Hắn đưa mắt thăm dò thái độ của nó, gương mặt bất mãn hai má phồng lên nhìn chỉ muốn bẹo cái cho hả giận. Hắn thoáng cười, đầu đó có hình ảnh của nó cứ chạy đua trong suy nghĩ của hắn. Chắc là hắn yêu nó...

**

- Xe buýt là phương tiện rẻ nhất, em kết xe buýt _nó khoác tay chị hai đi dọc hành lang bệnh viện để ra về khi vừa khám bệnh xong.

- Nhí nhảnh, không biết mình vừa bị gì luôn đó _chị dí dí tay vào trán nó thăm trách.

- Hề hề, em vô cùng khỏe rồi.

...

- Di! Khám bệnh hay thăm người thân đó?

- Hà? Minh Ý hả? À...ờ...đi khám bệnh. Mà con người ta dạo này làm bác sĩ rồi hen, nhìn bảnh trai phết~

Chị ngó nghiêng ngó dọc rồi xác định người vừa nói chuyện với mình đang ở ngay trước mặt.

- Thực tập thôi _hắn cười xòa, đưa mắt nhìn người bên cạnh cô bạn học của mình.

- Em gái.

Chị huyt tay nó giải đáp thắc mắc qua ánh nhìn của cậu. Nó kéo cái khẩu trang che mặt lại đưa mắt nhìn ra phía khác không để ý, nó thẹn với lời tỏ tình năm đó.

- Tui về trước đây, khi nào có dịp nói chuyện lâu hơn ha, bái bai~

Nó nhanh chân chạy theo chị ra về không chào hắn lấy một lần, nhưng chân vừa bước tay đã bị ai đó giữ lại, nó quay lại nhìn về khó chịu lộ rõ qua ánh mắt.

- Quên anh nhanh vậy sao?

- Em với anh có biết nhau hả?

- Anh là Minh Ý.

- Là bạn chị hai vậy em phải gọi tiền bối rồi _nó cười.

- Còn lời tỏ tình khi đó?

- Khi nào? Tiền bối nhắc em nhớ được không? Em mau quên quá!

Nó khẽ nhăn mặt khi hắn vừa siết chặt tay mình, trong mắt hắn dường như là sự giận dữ. Nhìn mặt hắn nó cười nhẹ, giọng lạnh nhạt:

- Em với anh không thân nhau đến mức phải nắm tay vậy đâu. Xin lỗi, em phải về, anh cũng làm việc mà.

Nó gỡ tay hắn vô tình bước đi mặt không chút cảm xúc, nó quên nhanh vậy sao? rằng hắn là người nó thích...

.

Nhóc Shino cựa quậy đập trúng người hắn, dòng suy nghĩ cũng vội tắt, hắn kéo chăn đắp cho nó và cả nhóc. Sao cũng được, miễn nó trở về là con nhóc vui vẻ hòa đồng như xưa được rồi, để đứng trước nó hắn không phải thấy có lỗi rằng trước đó lời tỏ tình của nó hắn đã xem như gió. Nhưng đó chỉ là giả như, bởi với những suy nghĩ trẻ con đó nó vẫn chưa hiểu hết con người hắn, vẫn chưa hiểu được hắn quan tâm nó thế nào và vẫn chưa hiểu sau lời tỏ tình đó hắn đã có đôi lần rung động khi mỗi đêm đều nhớ đến con nhóc nào đó với vẻ nhí nhảnh hồn nhiên gặp ai cũng bắt chuyện kết thân dù lớn hay nhỏ, dù già hay trẻ. Cả lúc là kẻ thù nó cũng hóa thân thiết trong chớp mắt. Không ai khác là nó, người hắn yêu hiện tại, lâu dài và mãi mãi..

~~Sáng hắn dậy đi làm, nó xin nghỉ một buổi học ở nhà đón Bảo Yên, nhớ có buổi chụp ảnh đi hai ngày rồi giờ mới về, chị em nó cũng lâu không nói chuyện, nhớ, rất nhớ...

- Mami, điện thoại mami sáng đèn kìa _nhóc Shino kéo vạt áo nó chỉ về phía bàn ăn.

- Mami thấy rồi, con ăn đi nha~

Nó xoa đầu nhóc rồi cầm điện thoại ra phòng khách nghe, mãi mê nói chuyện nhỏ vào nhà luôn mà không hay biết, đến khi nghe tiếng ồn trong bếp mới vội tắt điện thoại chạy vào. Hiện trường là nhóc cầm cái muỗng mặt hùng hổ tranh món ốp la của cậu nhóc, còn cậu nhóc ôm khư khư cái đĩa thức ăn mami đã làm cho mình mặt hùng hổ không kém cạnh.

- Chuyện gì vậy? _nó nghech mặt ra hỏi.

- Mami, là cô xinh đẹp đó ăn đồ ăn của Shino _nhóc nhìn nó nói như khóc.

5 phút trước đó

- Ui...nhóc là ai vậy? _Bảo Yên chọc chọc má thằng bé đang ngồi ăn trong nhà mình.

- Cô là ai? mami sẽ mắng đó _nhóc ngược mặt dò xét người lạ.

- Ai ui...món ốp la của chị hai, đói quá, ăn thôi.

- Đồ ăn của Shino mà _nhóc quăng muỗng giữ lấy bữa sáng của mình.

- Không phải, cô là chủ nhà, cho cô ăn đi _nhặt cái muỗng trên bàn lên Bảo Yên sấn tới chỗ cậu nhóc.

- Không, mami làm cho Shino mà.

- Được mà, cô ăn cô trả tiền cho.

- Không, của Shino...

hiện tại

Nó đơ người nhìn nhóc rồi nhìn sang Bảo Yên cười như vừa xem hài, mặt nhóc tối đen nhìn nhóc con mới hơn 3 tuổi gọi chị hai mình bằng mami, ngộ lạ, hai người này sống chung với nhau mặt suốt ngày cứ như bị ai ăn hết của mà còn có baby, đã vậy nhỏ lại không hay biết. Thoáng thấy mặt nhóc thộn ra, nó cười xòa giải thích:

- Anh Chí Đại gửi Shino cho chị trông vài ngày, anh ấy ra Hàn Quốc có công việc.

- Bạn trai hờ chị à? _nhỏ nhớ ra Chí Đại trước kia học cùng khóa của nó bèn hỏi lại.

- Ủ. Còn đây là em gái mami, cũng là em gái Daddy Ca của con đó _vuốt tóc thằng nhóc nó giải thích cho nhóc hiểu.

- Ca không có em gái đâu _nhóc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Yêu thương

Nó cười chịu thua thằng nhóc rồi kéo ghế ngồi xuống cố giải thích cho nhóc hiểu, nhỏ cũng ba la ba lô cái miệng thanh minh cho chính mình trước thằng nhỏ không hiểu "ở đâu về đây" này.

**Nó ở trong bếp nấu cơm tối, nhỏ và nhóc đang xem phim cậu bé bút chì thì nhau cười sặc sụa ngoài phòng khách, nó cười lắc đầu ngao ngán, mới sáng ghè ăn còn muốn đánh nhau mà giờ đã thân như người quen từ trước, thật không thể hiểu...

Hắn đã về, gương mặt u ám như cũ không thấy một nụ cười, Bảo Yên thân nhiên phụ nó dọn thức ăn ra bàn không thèm chào hắn, nó lại thân nhiên chăm chú cho Shino bỏ quên luôn chồng mình. Hắn nhìn chăm chăm hai con người đối diện rồi bỏ lên phòng. Nhóc nhìn theo mặt ngây thơ hỏi:

- Ông đó là ai vậy mami?

Nhỏ bụm miệng cười, nó cũng cười thầm rồi nhẹ nhàng trả lời.

- Là...Daddy Ca.

- Shino có Ca mà...

- Thì cũng giống nhau thôi, con cũng gọi chú này là Ca luôn.

- Nhưng mà..._nhóc ngập ngừng.

- Ăn cơm đi.

Hắn bước xuống nói câu ngắn gọn làm bàn ăn im lặng hẳn, nhỏ cười trừ, nó đi lấy chén, nhóc xúc muỗng cơm ăn mắt nhìn chằm vào hắn run sợ.

Không khí lạnh tanh trở về với tiếng cười trong trẻo của nhỏ và nhóc sau khi ăn xong. Trên phòng làm việc, hắn không thể tập trung, tiếng cười vui vẻ dưới nhà vang lên ngày một náo nhiệt, không khí này đã lâu rồi không có...

- Chuyện của anh và chị Tú sao rồi?

- Sao em biết mà hỏi?_hắn trả lời câu hỏi của nhỏ bằng cách hỏi lại.

- Anh Nam nói em nghe...nếu anh vẫn chưa xác định được tình cảm với chị An, thì vẫn còn nhiều thời gian để suy nghĩ mà, em tin chị An sẽ không giận đâu, dù gì...bây giờ chị cũng trở thành người nhà mình rồi...

- Em hiểu An sao?

- Chị hai rất dễ hiểu, tại anh không để tâm thôi, chị ấy đơn giản hơn em nghĩ...

- Anh đã từng...

- Nếu không chắc chắn, anh có thể xác minh. Nhưng cứ nhìn biểu hiện của chị hai, em tin, chị hai hoàn toàn không giống chị Tú.

-...

- Haizz!!! Anh cũng không phải lạnh lùng như vậy mà, sao cứ phải trói buộc mình chứ. Em ngủ trước nhá. Mà nè, bắt đầu ngủ với chị hai đi, ba mẹ sắp về rồi...

Nhỏ đập vai hắn rồi bước về phòng đi ngủ, hắn đứng ở cầu thang nhìn xuống trong lòng ngổn ngang những suy nghĩ, thật khó để giải thích, thôi thì cứ im lặng như vậy, vì dù sao nó vẫn ở đây, bên cạnh hắn. Biết đâu một ngày, những thứ tình cảm đó tự nhiên sẽ được hiểu và cảm thông.

~•~

- Không mà...

- Đi mà...

- Không...

- Đi...

- Mami ngoan đi mà!

- Thôi...

- Ngoan chút đi chị hai.

- Mami, Shino muốn đi chơi cơ~

Nó chịu thua bỏ lui thân thể mình bị nhỏ kéo đi không thương tiếc, nhóc vỗ tay nhỏ cười khoái chí hí hửng cùng cô giúp mami chuẩn bị cho thật đẹp để đi chơi. Hải Nam đã đến từ sớm, ung dung ngồi uống trà và xem tin tức.

- Anh lên gọi anh hai kia, ngồi uống trà nhàn nhã quá ha~

Nhỏ đá chân anh đánh đá ra lệnh.

- Anh là khách.

- Vậy khách ngồi chơi xơi nước nhá, em đi chơi chuyện này sẵn tìm bạn trai luôn, tìm người nào dễ thương..

- Hừ!!!

Anh nghiêng răng đi lên lầu gọi hấn dậy, nhỏ ở dưới chế mỗi chế giễu xong lại tíu tít chạy lên phòng mình lòi nó xuống nhà chờ hấn chuẩn bị.

- Minh Ý không khỏe em còn bày trò đi chơi.

- Chị lo cho anh hai hả?

- Chị nghĩ vậy thôi _nó cười trừ.

Nhỏ cũng cười, nụ cười thương cảm, rõ ràng là có tình cảm nhưng vẫn không chịu nhận, chị là ngốc, tên kia thì là đại ngốc, thật không thể hiểu..

Hấn hậm hực lái xe, miệng lén nhép mắng mỗ. Nhỏ đang đồ vui cùng nhóc ở ghế sau bỗng ló đầu ra trước hỏi:

- Anh mua xôi thiếu bà bán xôi không bán hả? hay cua con gái người ta được người ta hoan nghênh tặng chửi chà?

- Là ai bày trò này hả? _hấn bực dọc.

- Hừ~

- Mami ơi...mami. Cô Yên ơi, mami không khỏe.

Nhóc Shino kéo vạt áo nhỏ chỉ về nó mặt đã tái xanh từ lúc nào không rõ.

- Đồ ác độc, anh biết chị hai bị say xe sao không cho chị uống thuốc trước khi lên xe chứ!

- Chị không sao mà...

- Là ai lòi kéo cả nhà đi hả? _hấn mắng mỗ.

- Anh nha, kỳ ngộ lạ ó..._nhỏ bặm môi phản bác.

- Người của em em lo đi.

- Đồ máu lạnh.

- Chú hung dữ!!!

Nhóc lè lưỡi nói với hấn, anh quay mặt đi che tiếng cười nhưng lại không nhịn nổi bật cười thành tiếng, nhỏ cũng vậy, cười như dại trước câu nói của nhóc.

- Shino, con không ngoan, mau xin lỗi _nó xoay người nói với nhóc, dạy dỗ nhóc ngoan cũng là điều nó nên làm, cô giáo tương lai mà.

- Chú hung dữ với mami.

- Gọi là Daddy.

- Tại sao Shino phải gọi vậy chứ?

- Chú ấy lớn tuổi hơn Ca...

- Không, Shino không gọi Ca đâu.

Nhóc bướng bỉnh khoanh tay quay mặt ra cửa sổ mặc kệ mọi thứ, là ấn tượng không tốt về nhau, sóng gió chắc sẽ kéo dài. Hấn đưa viên thuốc cho Bảo Yên giúp nó uống, mắt kỹ càng quan sát nó qua gương.

- Đến biển không được mặc đồ quá hở hang đấy nhé!

Hải Nam xoay người nói với Bảo Yên ngồi ở ghế sau, hần lén cười nghĩ rằng tên này chưa chi đã muốn toàn quyền sở hữu em gái, ngay cả câu tỏ tình còn chưa nói mà đã trở nên như vậy rồi, sau này thành công tuyên bố chủ quyền thì vị trí anh trai khi đứng gần chắc không bị đuổi đi chứ?

- Phải dùng cơ thể này để đi quyến rũ mấy anh đẹp trai "sáu múi" chứ, tìm em rể cho anh hai. Anh hai, anh nói có đúng không?

- Đúng đúng..

Hai người này chính là muốn đồ dầu châm lửa thiêu chết anh đúng không?

- Bảo Yên! Anh sẵn sàng tập thể hình luyện thêm sáu múi nữa để thành mười hai cho em vừa lòng.

Nó và hần vô tình bật cười lớn làm cho anh ngượng vô cùng, thái độ này là ghen vô cớ đấy, anh và nhỏ rõ ràng chưa là gì của nhau mà.

- Thân hình của anh chắc chắn là không đẹp!

- Em đã thấy rồi sao?

- Em thấy rồi, cái lần anh sang tắm ké phòng anh hai đó...

- À, vậy em đã thấy những gì rồi?

- Haha...em thấy tất cả, rất rõ ràng..

- Vậy có nên chịu trách nhiệm không?

- Chịu... Anh nói gì chứ? Mắc gì em phải chịu? Chi thấy...thấy...

- Chịu trách nhiệm cho cơ thể của anh đó!

Nó bung mặt giấu đi nụ cười hết sức duyên dáng của mình, liếc sang Bảo Yên lại cười to hơn. Còn nhỏ thì ngượng chín mặt, vừa rồi nhỏ đã bị anh gài bẫy, chỉ tay về phía ghế trước hùng hổ hét:

- HẢI NAM! EM NHẤT ĐỊNH GIẾT ANH!!!

--•--

- Chị hai, em thật ngưỡng mộ chị quá~

Nó nhìn nhìn lại mình rồi nhìn sang Bảo Yên, ý muốn hỏi "ngưỡng mộ về điều gì?"

- Anh hai, em thật ghen tị với anh quá. Huhu...

Nú cánh tay hần nhỏ dụi dụi mắt, tiếp tục nói:

- Đúng là có số hưởng, anh đã thấy chưa? Là bao nhiêu? Biết không?

- Biết chuyện gì? _hần ngờ vực hỏi lại, con nhóc này không phải đang đề cập đến chuyện đó chứ?

- Là chị hai đó, có ngon không?

Nó giật mình khi nghe Bảo Yên nói câu "có ngon không?", rõ ràng là đang nói chuyện chăn gối của người lớn mà, ngượng chết nó mất.

Hần đen mặt lườm nguýt em gái, lại không khỏi tò mò len lén nhìn xem biểu hiện của nó, mắt thấy vẻ mặt nó ngại ngùng nên nổi hứng trêu chọc liền nói với Bảo Yên:

- Thế bao nhiêu là bao nhiêu cái gì?

- Là..._chỉ tay sang nó, Bảo Yên đưa ngón tay về hình chữ S rồi chỉ từ trên xuống nói thêm_một...hai...ba...

- Nè, nè! Bảo Yên, chị nói em biết...mấy cái vấn đề đó có thể không nói nữa được không? Ở đây có Minh Ý với Hải Nam, họ là con trai. Con trai đó!

Nhỏ không quan tâm, mặc kệ là nó đang mặt mày méo xệch. Lượn lờ xung quanh nó một vòng cuối cùng đứng trước mặt anh trai nói quả quyết:

- Rất có số hưởng. Thân hình vô cùng tuyệt!

Vừa thấy hần nhìn mình nó bèn hung hăng trừng mắt lại. Nhìn gì mà nhìn chứ! Có lạ lắm đâu mà nhìn? Áo ren, váy ren, có lót trong đằng hoàng chứ bộ,

chỉ là hơi ngần để lộ chân và eo một chút thôi. Có cần dò xét kĩ càng vậy không?

- Xin can đi mấy vị_ anh chen vào giữa lời nhỏ ra khỏi vấn đề tế nhị này, không khỏi bức dọc cổ đầu Bảo Yên mắng_ Em đó, nói năng vậy mà coi được.

Nó giật cái nón trong tay hần lờm lờm dắt Shino đi theo hai người kia ra biển. Đứng đây thêm giây phút nào nữa chắc nó thẹn đến chết luôn ấy. Bảo Yên, con bé đó, thật xấu xa...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nhờ biển nói với em

- Chị hai, đi biển mà...ra bơi đi.

Nhỏ kéo tay nó, nó thì sống chết bám víu vào cây dừa bên cạnh.

- Chị không ra đâu mà.

- Chị không biết bơi đúng không?

- Đâu mà, chị bơi giỏi lắm chứ bộ~

- Vậy ra đi chị.

- Thôi, không đi mà...

- Ra thay đồ, chị mặc áo mũ kín mít sao hợp với biển.

Nó vẫn không chịu thua cố bám vào cây dừa, ra nắng nó lại bệnh cho coi, với cả nó không biết bơi nữa chứ, ra đó nghịch nước chắc???

- Hải Nam!!!_nhỏ gọi cứu viện.

Qua mấy tiếng giằng co nó phải chịu thua lùi thui đi thay đồ ra biển. Nhóc Shino được buổi bắt tay với Bảo Yên phá muốn động biển, nó ngồi xây lâu đài cát mất dỗi theo nhóc trông chừng. Hần với anh ngồi uống nước nói chuyện phiếm, nhưng mắt chủ yếu ngắm mấy em chân dài...

Xế chiều cả bọn bị nhỏ lôi kéo đi ăn đồ nướng, xong lại lôi ra các quán vỉa hè ăn vặt, nhóc Shino và nó hào hứng phải biết, mặc cho hai tên kia mặt nhăn mày nhí khó chịu. Quầy nào của chợ đêm khi đi qua tụi nhí nhố bao gồm nó, nhỏ và nhóc đều phải cầm trên tay một món đồ ăn. Không mua thì ba đứa đòi khóc lóc nằm dạ, rốt cuộc anh không thể nhịn.

- Bảo Yên, mấy món này...

- Em "ô-kê" là được mà.

Nhỏ gặm xâu bò viên quay lại nói với anh, tay còn đưa một viên khác về hướng anh tỉnh nghịch hỏi:

- Ăn không?

- Rốt cuộc khi nào mấy đứa mới chịu về, hơn 7 giờ rồi.

Hần đưa tay nhìn đồng hồ ra chiều nhắc nhở, nhỏ nhón nhơ ăn nốt xâu bò viên còn lại, nó không phục lấy điện thoại ra xem, xong lại xụ mặt im lặng.

- Minh về khách sạn dạo biển nha, buổi tối lẳng mạn lắm_ nhỏ nịu tay anh nài nỉ.

- Về nghỉ ngơi mai đi học_há miệng đón viên xúc xích từ nhỏ anh nghiêm nghị.

- Hải Nam...!!!

- Cái thói quen gọi tên tiền bối em học từ ai vậy?

- Chị hai gọi anh Ý_ nhỏ thần nhiên trả lời.

- Về!

Cả bọn ìu xiu dắt tay nhau đi về, ai kháng lệnh hấn ngủ ngoài đường luôn chứ chơi.

Về khách sạn nó đỗ Shino ngủ rồi lững thững ra ban công ngắm biển. Nơi này là quê của "đèn biển", tên đó không biết bây giờ đang ở đâu, có thực hiện được ước mơ chưa, rồi còn chuyện tình cảm với Hải Quy nữa. Nó phì cười nhớ về đám bạn năm cấp hai, chắc mọi người quên nó rồi còn đâu.

- Sao vậy? _hấn khoác áo cho nó, tay tựa lan can nhìn băng quơ hỏi nó.

- Không có gì _nó cười, nụ cười vu vơ và ngọt lịm.

- Nhóc đó...sao lại gọi em là mami?

Hấn hỏi nhỏ, giọng vô cùng nhỏ, giống như đang tự hỏi bản thân. Nó đưa mắt nhìn về ngay nhiên, mím môi cười quay lưng tựa vào lan can định trả lời nhưng lại hỏi:

- Anh nghĩ sao?

- Giống như trước.

- Là ghen hay giận vậy? _nó giấu nụ cười.

Hấn im lặng nhìn nó, mái tóc nó bị gió thổi bay hòa vào màn đêm như sóng gợn, nhẹ nhàng đến lạ, gương mặt nó tươi cười dưới ánh trăng tựa như thiên thần, vẻ đẹp hồn nhiên trong sáng. Hấn đột nhiên sợ, sợ rằng nó tự nhiên biến mất trong suy nghĩ của hấn, sợ một ngày không xa hấn bỏ quên tình cảm của mình làm lạc mất nó. Nhưng nếu nói ra, nó có còn giận với lời chối từ năm đó, còn giận vì câu nói quá đáng của hấn lúc đó, liệu rằng trong nó có còn hấn...

Chuyện xảy ra vào đợt hội trại của trường, trước khi bước đến khoác áo cho cô hấn cũng quan sát nó rất kĩ. Thật sự là hấn không tin nó làm vậy, một cô bé vô cùng dễ thương cả trường ai cũng say như điên điên, nhỏ nhắn và yếu đuối sao có thể đẩy ngã Tú và dìm cô trong nước được chứ. Gương mặt nó lúc đó cũng xanh xao không kém, một bên má còn sưng lên đỏ ửng, nó chắc chắn cũng đã bị bắt nạt. Nhưng tại sao, nó không giải thích, khi hấn xuất hiện và bảo vệ Tú chỉ thấy nó đứng ngây người ra đó, tay bụng má mắt rung rung nước cùng với vài tiếng nấc nhỏ.

- Anh luôn có ấn tượng không tốt về em. Đúng không?

Giọng nó nhòe đi trong nước mắt, môi mấp máy hỏi hấn mà mặt lại quay sang hướng khác trốn tránh, nó chính là không muốn hấn thấy mình yếu đuối..

Mình Ý khẽ trộm nhìn cô vợ nhỏ của mình, nó đang đắn đo điều gì sao lại khóc? Còn nữa, hấn cũng chưa bắt nạt hay lớn tiếng với nó điều gì mà.

- Khánh An! Em sao vậy? _hấn ôn nhu hỏi nhằm trấn an con bão lòng trong nó, ngay bây giờ hấn không muốn trả lời câu hỏi này chút nào.

- Anh còn nhớ không? Là lần cắm trại...

-...

- Em cũng thật xấu đấy, dám bắt nạt cả bạn gái của hội trường.

Cảm thấy nụ cười mình khá gượng gạo, không, là rất gượng gạo, nó quay đầu nhìn ra biển để gió thổi bay sự yếu mềm chứa trong từng giọt nước mắt. Hấn lại không nói, về mặt cứ trầm tư khó đoán...

- Anh có còn nhớ mình đã nói gì không?

-...

- Anh vẫn yêu chị Tú chứ?!

-...

- Em...lẽ ra không nên hỏi vậy...

- Em có thể coi như chưa xảy ra, quên đi được không?

- Nhưng mà "anh không muốn gặp lại em", vậy có gì mình phải thỏa thuận sống với danh nghĩa vợ chồng?

- Khánh An!

Hấn nhấc khẽ, có chút gắt gao trong lời nói. Mọi thứ nãy giờ hấn nghe được từ nó vốn dĩ đã là chuyện cũ, nhớ kĩ như vậy chắc chắn là rất hay buồn. Sao hấn lại chẳng để tâm đến việc đó.

- Mình Ý! Là khi trước em thích anh, em đơn giản nghĩ rằng đây là thứ tình cảm của trẻ con thôi. Hóa ra lại không vui chút nào...

Kéo cơ thể nhỏ nhắn của nó ôm vào lòng, tay cực kỳ siết chặt.

- Cho anh một cơ hội. Được không?

Từ khi đó của chúng ta đã bắt đầu từ đâu ai còn nhớ rõ?

Giấc mơ cũng phải chăng là lời hứa hẹn không báo trước?

Hiện tại có thực sự đã đủ yêu thương, không cần chấp vạ?

Lo lắng về điều gì sẽ tự làm mình đau đầu vì điều ấy, cứ băng quơ suy nghĩ rồi cho qua, khi nào lộn xộn hẳn bới tung lên sắp xếp lại.

Cho hẳn cơ hội để tiếp tục làm đau mình sao? Hay cho hẳn cơ hội chỉ để bù trừ thay thế Tú?

- Là anh không đúng. An An! Anh xin lỗi...

Còn núm kéo được nữa không? Chuyện đã thành ký ức cứ sâu vào tim rồi, xóa đi vẫn còn sẹo. Không đau lắm nhưng cứ dầy vò nhau mỗi ngày, từng chút một...

Làm thế nào để quên?

--●--

- Hải Nam, hắc xì...mai mình nghỉ nữa nha, còn chỗ này em chưa đi _nhỏ xoa xoa mũi ngược mặt nhìn anh nài nỉ.

- Em bệnh rồi còn muốn đi chơi sao? _anh ôn nhu nhìn nhỏ lo lắng.

- Anh Minh Ý làm bác sĩ, hắc xì.

..em không sợ.

- Em không giống Minh Ý.

- Không giống, tại anh Ý là con trai, em là con gái. Con gái là dễ yêu, em có bệnh, Hải Nam cũng lo cho em mà, đúng hôn~

Nhỏ tinh nghịch ôm cánh tay anh vừa nói vừa cười. Hải Nam vui vẻ bẹo má cô gái ngồi cạnh nói với về hạnh phúc:

- Rốt cuộc công của anh vẫn chưa phải là công cốc.

- Công gì?

- Như em nghĩ...

- Vậy là em có thêm một người anh trai nữa, nhưng chắc chắn anh tốt hơn Minh Ý _nhỏ vỗ tay đắc chí.

- Anh trai? _Hải Nam ngu ngơ hỏi.

- Chính xác.

- Em lấy bệnh gốc của chị hai em hả?

- Cái gì? ai gốc? hắc xì...

- BIẾT LO CHO MÌNH KHÔNG HẢ? _anh lớn giọng trách yêu.

- KHÔNG _Bảo Yên ương ngạnh trả lời.

- Ở nhà anh có thuốc cho người dẫn độn, về anh lấy cho uống.

- Anh uống thì đúng hơn.

Cả hai cãi nhau ồn ào khắp biển, nơi này lãng mạn như lời nhỏ nói đến vậy sao? Lãng mạn đến mức cãi nhau, thật sự rất vui đấy...

- Ui dza!!!

Bảo Yên mém ngã vì đột nhiên anh dừng lại làm nhỏ không kịp phản ứng đâm sầm vào người đối diện, vừa định mắng anh một trận cho hả giận lại bị anh làm cho bất ngờ. Nụ hôn lãng mạn đúng chất tình nhân, mà nhỏ thì không hợp. Nhỏ khó chịu chống cự không hiểu gì, mặt bỗng nhăn nhó đẩy anh ra, môi nhỏ vừa bị ai đó cắn vào đến mức bật máu.

- Anh không muốn làm anh trai em, biết chưa!!
- Hức...chạy máu luôn rồi nè _nhỏ đá chân anh ầm ức.
- Do em không hiểu tình cảm của anh.
- Aaaaa...đáng ghét!!!

Hải Nam bật cười ôm nhỏ vào lòng dịu dàng nói:

- Anh không có ý đầu nóc con, chỉ muốn nhờ biển đêm nói rõ với em thôi, nơi này rất lãng mạn, anh có thể tỏ tình. Bao lâu rồi em vẫn không hiểu.

Bào Yên quay người đi hờn dỗi.

- Không hiểu.
- LƯU BẢO YÊN...TRIỆU HẢI NAM NÀY RẤT YÊU EM, ANH MUỐN...
- Anh nhỏ tiếng chút.

Nhỏ lấy tay che miệng anh chặn lại câu nói anh vừa hét lớn trước biển, người khác nghe có nước độn thổ. Mọi người ở gần đó ồn ào ngó nhìn hai nhân vật chính, nhiều người ngoại quốc còn tò mò hơn.

- What did they just say? (Họ vừa nói gì vậy?)
- So romantic!!! (Lãng mạn quá)
- They just confess. (Họ vờ tỏ tình đấy)

Nhỏ ngại ngần chạy luôn về khách sạn bỏ lại Hải Nam ngẩn người cũng vội vàng chạy theo sau.

Tối đó nó trở mình liên tục vì cứ nghe tiếng chuông tin nhắn của người bên cạnh, hấn ở phòng đối diện cũng khó ngủ bởi tiếng cười của tên bạn thân. Họ đang yêu, đó là bí mật chỉ có biển đêm biết...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Camera bằng mắt

Nó học lớp sư phạm chuẩn bị ra thực tập, đó là ước mơ từ thuở bé đến giờ. Nó rất thích trẻ con, điều đó được minh chứng bởi tụi trẻ con bên nhà Minh Ý đang xúm xít vào nó không rời nửa bước. Ba mẹ hấn về nước mang theo tụi con cháu cùng họ đến để làm vui về căn nhà. Cái này là do nhỏ mạch lẻo khi thấy hấn hồ hững với nó qua mấy năm chung sống, ông bà cũng khá bất ngờ nhưng không cố ý ép buộc, chỉ muốn thử dò xét để xem biểu hiện của cả hai thế nào.

- Con mời ba mẹ ăn cơm _nó và nhỏ đồng thanh lễ phép nói với hai vị trưởng bối.
- Mời bác_lũ nhóc lễ phép.

Ông Lưu cầm đũa thông dong ăn cơm mắt nhìn Shino ngờ vực, nhỏ cười thầm xem hai người kia giải thích thế nào, hấn thản nhiên như không, nó bối rối liếm môi, giải thích:

- Hạo Ân là con trai của bạn cùng lớp con, bạn ấy ra nước ngoài có công việc nhờ con trông hộ vài ngày thôi ạ.
- Không sao hề...hề...

Ông Lưu cười gian liếc nhìn con trai mình, ai kia thì lại nhón nhơ vừa ăn vừa uống nước. Bà Lưu lắc đầu đưa mắt nhìn chồng. Hết cách...

--

- Sao...sao Minh Ý ở đây? Về phòng kia đi chứ!
- Em còn chưa hiểu ba mẹ sao?

Nó chớp mắt mặt đàn ra, tay cầm khăn lau khô mái tóc vừa gội ướt. Hấn kéo tay nó ngồi trên đùi mình nháy mắt ra hiệu không được kháng cự.

- Ba mẹ ở ngoài.
- Sao anh biết? lợi dụng hả? _nó cãi.
- Em thử cãi lớn nữa đi, ba mẹ biết mình giả vờ sẽ không cho ở nhà nữa đó_hấn nói nhỏ vào tai nó.
- Em về quê với ba mẹ em.
- Giỏi lắm...
- Anh không thay đồ ngủ hả? _nó dò xét người hấn.
- Không đợi em nhắc.
- Nè! Hay mình thử giả bộ...
- Suyt...

Hấn đưa ngón trỏ ngắt lời nó, nó hiểu ý mím môi nhìn ra cửa nói nhỏ lại. Cả hai thỏa thuận xong bèn đi ngủ, ông bà Lưu cũng đã nhanh chóng về phòng an tâm đi ngủ, con bé Bảo Yên báo tin giả thì phải, hai đứa nó vẫn rất tốt mà...

Nó dậy sớm làm bữa sáng cho cả nhà, chuẩn bị đồ cho hấn đi làm. Bà Lưu trầm trồ khen ngợi vì nó rất chu đáo, hơn cả lời kể của Bảo Yên. Bà chắc chắn nó sẽ thay đổi được hấn, dù là một chút, có nó bà sẽ yên tâm hơn về hấn.

Trước kia, hấn không phải là người lạnh lùng gì mấy, nhưng từ dạo cô bạn thân giữa cuộc tình tay ba gồm hấn, anh và người con gái kia làm hấn luôn trốn mình trong vỏ bọc, cả hai tên con trai đều bị gạt. Có lần giữa anh và hấn xảy ra hiểu lầm không nhìn mặt nhau hơn ba năm. Rốt cuộc bị ông Lưu phát hiện mắng cho một trận, lúc đó mới là học sinh lớp 8, yêu đương chắc chỉ là do cảm nắng, như vậy sao chắc chắn được kết quả. Cô gái cảm thấy mình có lỗi đã tránh mặt cả hai.

Năm hấn học 12 bỗng nghe tin cô gái mình yêu mất do tai nạn, vì thế mà hoàn toàn xa lánh mọi người, tính cách cũng vì đó mà thay đổi. Ngày đó gặp Tú, hấn có cảm giác thân quen bèn đem lòng yêu mến, nhớ nhưng thay cho hình ảnh của Tú Ngọc. Nỗi nhớ về quá khứ vẫn còn ám ảnh, hấn nhiều lần gọi sai tên cô, chuyện tình cảm của họ luôn xảy ra xích mích. Cô cũng ít khi chỉ muốn hấn là của mình, bà Lưu không vừa ý vội tìm người thay thế ngăn cấm chuyện của hấn, cô cũng hiền lành, dịu dàng nhưng trong thâm tâm luôn là ý đồ toan tính không lường được.

Ngày đó gặp nó, bà đã vô cùng thích, thúc giục hấn chia tay cô để đồng ý đám cưới và bây giờ bà vẫn rất hài lòng về nó.

Lúc đám cưới, hấn thỏa thuận không cho người làm về nhà cùng ở để thử nó, bà đồng ý tin rằng nó làm được. Quả thực không sai, bà luôn luôn đúng trong quyết định của mình. Bà Lưu suy nghĩ thích thú cười một mình, ông Lưu lấy làm lạ khêu vai bà hỏi.

- Bà tính chuyện ác à?
- Ông này! Có thấy Khánh An không? Rất chu đáo ông nhỉ!
- Thì đã sao?
- Mình không ở đây lâu, sao có thể tính chuyện cho bọn nó được...
- Tôi vừa lòng rồi, con bé rất tốt.
- Camera, tôi sẽ lắp camera theo dõi 24/24, dù mình ở nước ngoài cũng theo dõi được.
- Bà từ lúc nào tính ra mấy chuyện vặt đó vậy?
- Tôi nôn có cháu mà.
- Thằng bé Ân nó gọi bà là bà nội đấy còn muốn gì?
- Ông không biết gì cả...ngồi đây đọc báo đi, tôi đi gọi người lắp camera giám sát.

Ông nhún vai chịu thua tùy bà xử lý, ông thì vẫn luôn hài lòng. Tin chắc rằng Minh Ý sẽ khuất phục trước cô con dâu này, bởi nó rất đặc biệt...

Camera được bà Lưu bố trí khắp nhà, từ cửa ra vào đến chậu hoa, cái bát ăn cơm. Tiễn ông bà ra sân bay, nó và Bảo Yên về nhà tung bồng quây phá với nhóc Shino. Cả ba làm bánh kem để tối nay mừng sinh nhật cho nhóc thay ba Chí Đại. Tối hấn về cũng nhập bọn dưới sự lôi kéo của nó, nhóc thân thiết với hấn hơn sau bữa tiệc sinh nhật, nhờ trở mặt nhìn Shino gọi Ca Ca mà bất ngờ đến á khẩu. Nó tươi cười nhìn không khí hôm nay mà thấy vô cùng hạnh phúc...

- Anh sao còn chưa về phòng mình?

- Đây là phòng mình mà!

- Em...trước giờ ngủ ở đây. Anh đang tranh phòng với em hả? _nó nói lấp lửng, hấn đang có mưu đồ gì vậy?

- Ở đây có đồ của anh thì là phòng anh_hấn mang cái gối ôm vứt vào trong tủ, vừa đi vừa nói, ngang qua nó còn cung chiều bẹo má một cái.

- Tưởng bỏ hả?

- Em thử xem tủ quần áo đi.

Nó mở tủ nhìn đồ đạc hấn được mắc ở phía sau lập tức hùng hổ xoay lại hét lên.

- Ở đâu ra?

- Nhỏ tiếng chút người ta còn ngủ_hấn nhàn nhả ngã người nằm xuống, cơ thể chiếm trọn cả cái giường lớn.

- Anh...đi xuống!!!

Nó tiến lại phía giường lôi hấn xuống, nhờ sau này có lý do nó cũng không phải thẹn với lòng, với sau này có kiếm được chồng khác nó cũng không cảm thấy có lỗi vì mình vẫn còn rất hoàn hảo, chưa mất mát gì.

- Em lý quá_hấn giữ tay nó lại ôm nó vào lòng

- Em không cho Minh Ý ở đây_nó cứng đầu giãy giụa.

- Suyt..có camera, em phối hợp chút đi.

- Xạo vừa~

Nó đảo mắt quan sát căn phòng, xong lại chề môi không vừa ý, không có gì gọi là khả nghi cả, là tên kia bày trò, chắc chắn rồi. Vừa định quay lên xử đẹp hấn lại bị hấn dọa cho sợ đến mức cầm như hén.

- Em còn nói anh liền "tiền dâm hậu sát"

...

...

- Vậy buông ra em còn ngủ.

...

- Nè!

...

- Ê! Sao Minh Ý biết là có camera?

Nó hời hợt sang chuyện khác tránh hấn im lặng. Không khí này vô cùng ngượng nghịu đó, tư thế này cũng rất là ám muội, không nói gì chắc nó tắt thở chết mất...

- Con gái có giác quan thứ sáu mà sao...

- Anh nói anh hả? _nó cười, còn chưa để hấn nói hết câu.

- Cái đầu em..

- Có thấy được hết phòng mình không? Có nghe được mình nói cái gì không? _nó tò mò.

- Nghe nhưng không thấy.

- Vậy mắc gì em với anh phải nằm gần, sofa còn chỗ kia, anh ra đó đi.

- Tùy hướng

- Anh đang tìm có để ôm em đúng không?
- Có cho cũng không thềm, đừng tưởng bờ...
- Ê! Vậy nếu Minh Ý bắt nạt em, cũng đâu có gì làm bằng chứng để méc ba mẹ đâu?!
- Anh bắt nạt em khi nào?

Hắn hết kiên nhẫn với nó, nói gì nói lắm thế không biết, lại toàn nói mấy chuyện linh tinh.

- Thí dụ thôi_nó chu mỏ.
- Ngủ đi!

Hắn đưa tay tắt cái đèn bàn, ngay khi ánh sáng vừa tắt, bóng tối ập đến đã cảm nhận được cô gái trong lòng khẽ run, cơ thể nhỏ bé rút sâu hơn vào lòng mình, thanh âm trong trẻo vang lên kèm theo cái nín áo vô cùng nhẹ nhưng chứa đầy nỗi sợ hãi:

- Có thể...mở...mở đèn lên lại không?
- Sao vậy?_hắn lo lắng vuốt vuốt lưng trấn an cô gái nhỏ trong lòng, lẽ nào nó sợ hắn làm gì sao? Vậy thì không đúng rồi, hắn và nó chính là vợ chồng nhà.
- Em...bóng tối...hoi sợ...sợ...một chút_nó nói ngập ngừng, còn không có người bên cạnh như bây giờ chắc chắn nó sẽ khóc khi nhìn thấy bóng tối đó.

Đèn bàn sáng, hắn nghe được tiếng nó thở phào nhẹ nhõm, tay nắm áo hắn cũng dần buông lỏng, cả hai lại rơi vào trạng thái im lặng. Hắn chưa từng biết nó sợ bóng tối, cũng chưa từng thấy qua dáng vẻ run sợ của nó như hiện tại. Cô nhóc này lúc còn đi học rất mạnh mẽ mà không phải sao? Có gì lại sợ bóng tối, không gian này rất đơn giản mà...

- Em sợ đến vậy sao? Anh không làm gì cả.

Thanh âm trầm ấm cất lên kéo nỗi sợ hãi trong nó về con số zero, có hắn rồi nó đã không còn sợ. Trốn tránh câu nói đó nó tinh nghịch cười cười:

- Tự dưng thấy Minh Ý giống siêu nhân quá, cảm giác rất an toàn luôn nha!

...

- Đồ nhát gan_hắn trêu.
- Em không có_nó cãi.

Mặt hắn gian xảo, nhìn xuống cô gái nhỏ đang ở trong lòng mình mắt tràn đầy ý cười, lại tiếp tục trêu:

- Tư thế này rất thoải mái đúng không?

...

Nó hóa đá, cái tên này...không phải lộ rõ bản tính xấu xa ra rồi sao? Tự động ôm người ta bây giờ còn nói, làm như nó muốn lắm không bằng. Cơ mà, tay nó cũng đang ôm hắn. Mặt nóng bừng lên, hai má đã từ lúc nào đã ửng hồng vô cùng khó chịu, đưa tay đẩy hắn ra nó nói lấp lửng:

- Tại...tại...anh tắt đèn, em sợ bóng tối quá chứ bộ~

Minh Ý thoáng cười, lại kéo nó ôm vào lòng ra lệnh không được chống đối, nếu không liền "tiền dâm hậu sát"

Nó đành im lặng, thôi thì ngủ vậy, hắn chỉ ôm thôi chứ có làm gì đâu mà sợ. Nghĩ vậy nhưng nó lại không chịu thua buông lời đe dọa:

- Em cũng cao tay lắm đó nha. Không chịu thua Minh Ý đâu!

Hắn cười muốn đau cả ruột, dọa đúng người rồi thì phải, con nhóc này, im lặng thì đáng sợ, mà mỗi khi cất lời lại vô cùng giống như đứa trẻ, hồn nhiên phải biết. Nó rất dễ hiểu y như lời Bảo Yên, nói năng vụng về và chưa chính chắn, sau này không biết sao mà làm mẹ được đây. Nhưng thôi vậy, nó bớt về khó khăn chịu cái tay đôi với hắn vậy là còn có thể thay đổi được, sau này từ từ dạy cũng chưa gọi là muộn. Hắn đột nhiên thấy nó dễ thương quá...

- Sau này có anh bên cạnh rồi, em không cần phải sợ. Bé con!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chuyện của ai?

Hải Nam bước vào nhà ngó qua ngó lại, thấy có gì rất lạ. Lại tiếp tục ngó ngó nghiêng nghiêng để nhìn cho kỹ, lại cảm thấy rất lạ. Tiếng cười càng ngày càng lớn vang lên khắp nhà, anh còn chưa hiểu hết đã bị ai đó mạnh tay đập bộp vào đầu đau không thể tả...

- Hải Nam, anh định trộm đồ nhà em hả?
- Sao em dám? _ anh nghiêng răng.
- Tiện tay, tiện tay... _ nhỏ cuối đầu nói e dè.

Nhóc Shino hò hét chạy ra đón anh trông rất nhiệt tình, nhỏ và nó còn tưởng anh là Ca của nhóc luôn kìa...

Vốn là Bảo Yên nhấn tin dọa anh nói đang đau bụng, không qua cứu thì nhỏ sẽ tiêu đời. Nó lúc đầu còn can ngăn bảo đùa quá mức sợ anh giận, nhưng do cả hai chị em đều nhất gan như nhau nên đành vậy, phải lợi dụng anh một lần nữa rồi. Hải Nam nhấn mặt tức giận muốn đem cả ba ra quỳnh đòn cho chừa tật sau này khỏi dám nghịch thế nữa, anh sợ nhỏ xảy ra chuyện thật nên chưa kịp ăn tối đã chạy đến, có ai ngờ chỉ là mấy trò bốn cọt của đám con nít.

- Minh Ý có nói anh hiện đang là người lớn nhất, anh có quyền phạt...
- Hải Nam..

Nhỏ nịnh bợ lắc lắc tay anh giọng ngọt như mía, mới hôm bữa nói thích người ta mà bây giờ vậy đó, sau này ai dám gả về làm vợ anh chứ.

- En đầu cố ý đầu mà.
- Ok..Ok..muốn anh sang đây là chuyện gì?

Hải Nam mũi lòng, dịu giọng hỏi. Thật ra anh cũng lo lắng, sức khỏe nhỏ cùng với cô chị dâu này đều không tốt từ nhỏ, hẳn lại đang bận công việc phải ra tận Hà Nội không ai xem chừng hai cô nương này, rồi có gì ai kịp lo, đã vậy tên bạn thân còn đặt hết trách nhiệm lên vai anh, bảo anh quản lý tụi nhỏ. Bây giờ thì...có giờ thì về đây mà quản, anh chữa rồi...

- Anh ở lại đây nha.

Nó đưa đôi mắt cún con nhìn anh, anh lại quay đi sợ sẽ bị gục ngã với chiêu thức của bọn quý này mất.

- Hải Nam!
- Ca 2!
- Thôi, thôi. Không tin mấy đứa được.

Nó xụ mặt, nhỏ liếc mắt nhìn nháy mắt ra hiệu cho nó gọi hấn. Mách leo bây giờ chính là thượng sách.

- Em gọi Minh Ý nha!

...

...

- Rồi, rồi...nhưng anh nói trước, không được quậy. Bảo Yên mai còn đi chụp ảnh hôm nay nhất định phải ngủ sớm.

Anh cảnh cáo, tiện thể đe dọa cho mấy đứa trẻ con này biết. Không ai đảm bảo hấn giận lên sẽ như thế nào đâu. Nó chưa hiểu chuyện gì vô tư cười. Nhỏ nhanh nhẩu hơn đưa tay chào kiểu quân đội nghiêm nghị.

- Yes sir.
- Cái gì? _ nó hỏi.
- Nói giống em đi, giả bộ hứa thôi _ Bảo Yên ghé tai nó nói nhỏ.
- Ồ...
- Okie Ca 2. Bây giờ ăn cơm rồi cả nhà ngủ thôi.

Sau cái phát tay của nhóc cả lũ xúm nhau xuống bếp tranh đồ ăn. Đứa cười đứa khóc rộn rã hẳn lên...

..-

Căn phòng màu tím nhạt được trang trí khá gọn gàng và cẩn thận đến từng chi tiết, nó được dịp nhìn kỹ căn phòng mà nó được đặc cách cung chiều chuẩn bị theo sở thích khi về làm vợ ai kia. Sau đám cưới ba mẹ hẳn ra lại nước ngoài, vì một lý do nào đó nó nghiêm nhiên thỏa thuận với hẳn để hai đứa khỏi ở chung phòng, tất nhiên quyền lợi của nó phải nhiều hơn, cũng để tránh tình trạng hai người khó nhìn mặt nhau nên hiện tại hẳn vẫn ngủ ở phòng sách.

Ban đầu đồ đạc hẳn được dọn đi rất kĩ không còn thứ gì được ở lại trong phòng nó, vậy mà lúc ba mẹ về đồ đạc hẳn luôn ở gần theo đúng cặp đôi mà ông bà đã mua. Hẳn tỉnh ranh hơn nó nghĩ, ngay cả nhà có camera hẳn cũng biết, vậy là từ giờ hẳn phải luôn có mặt trong phòng với nó để giả vờ cho mối quan hệ mà ông bà Lưu vẫn tưởng là tốt đẹp này. Nó không thiết nghĩ đến chuyện đó nữa, mặc kệ hẳn, dù gì cũng chỉ là ngủ, còn có nhóc Shino và chắc gì hẳn đã dành tình cảm cho nó đâu mà lo sợ...

Nó thay đồ ngủ, đứng ở cửa sổ nhìn phố đêm Sài Gòn từ trên cao, nơi đây toàn nhà cao tầng san sát nhau, cứ thi nhau mọc lên dày đặc, thảo nào người ta lại gọi là thị thành xa hoa tráng lệ. Nó bỗng thấy nơi này thật ngột ngạt muốn về lại quê với ba mẹ, trở lại những ngày được đi trên con đường đất ở trong xóm, được tự tay chèo xuống hái bông súng trắng nấu nồi canh cá, được phụ mấy cô mấy dì gói đòn bánh tét mỗi độ trong xóm có nhà đám giỗ, rồi còn được ra đồng bắt ốc bắt cua...

Ở chốn xô bồ này đông người quá làm nó như bị lạc lõng, sợ mình sẽ bị cuốn theo những phù phiếm cuộc đời mà hiện tại đồng tiền đang là danh vọng, có thì được mà mất thì hết.

Nó ngồi xuống ghế tay mở nắp cây đàn piano lướt lướt vài phím thấp cao không xác định, xòe bàn tay mình ra nó cười thầm tự nhủ "không được nữa rồi...". Đôi mắt sụp xuống tắt đi tia hy vọng từ lâu đã chớm nở thành một nghệ sĩ đàn nổi tiếng. Nó nhớ rất rõ ngày ba vì rượu chè say xỉn mà ra tay đánh mẹ, trong cơn say ông không ý thức được việc mình làm lỡ tay cầm dao làm mẹ bị thương, nó vì sợ hãi cố can ngăn ba mà vô tình để tay hẳn sâu một vết cắt. Bàn tay mảnh khảnh đỡ lấy nhất dao khi ba bỏ nhào đến đánh mẹ, đẩy mẹ chạy đi lại vì ba trượt chân té ngã mà quay lại. Mặc kệ bàn tay mình đang chảy máu nó sốt sắng chạy sang nhà hàng xóm gọi người giúp ba.

Thật ra mà nói, giận ba thì cũng giận lắm, nhưng phải nói nó thương ba nhiều hơn là giận, ba không còn nhớ được ai nữa ngay cả những người thân nhất. Ủ, thì mẹ khỏi phải khổ với những trận đòn roi không lý do từ ba, nhưng mẹ lại khổ khi chăm sóc cho chồng mà y như chăm sóc cho một đứa trẻ. Ba mất sau hôm đau đầu lúc nửa đêm, hai chị em nó còn chưa hết buồn thì mẹ đi thêm bước nữa. Cha dượng cũng như ba, đôi khi còn hơn thế, hết say xỉn lại cò bạc nợ nần, chị hai đi học ở xa chán nản không muốn về lại nhà, nó phải chịu nhiều trận roi đòn thay cho mẹ khi ông vô cớ nổi giận...

Chị Di nói sự thật rằng nó không có huyết thống gì với ai trong căn nhà này hết, là chị có ý gieo những suy nghĩ đáng cay vào lòng nó. Nó không nghĩ vậy, nhưng giận chị lắm, giận ba và giận luôn cả mẹ. Nhưng rồi không thể giận họ được lâu bởi họ đã nuôi nấng nó hơn mười mấy năm qua, bao nhiêu cay đắng khổ cực cũng đều có nhau san sẻ...

Nó đưa tay lau nước mắt sợ nghĩ về sẽ càng đau sót hơn, nhưng trong đầu vẫn chưa vội tắt những suy nghĩ về người cha dượng, mẹ sao chung sống cùng với ông ta được... Càng nghĩ càng đau, càng đau lại càng giận. Mẹ vì ông ta mà đồng ý gả nó đi đổi lấy số tiền lớn để trả nợ, nó như con quay lạng thình lình người khác sắp xếp cuốn phim cuộc đời mình mà chẳng thể làm gì...

Âm thanh các phím đàn vang lên mỗi lúc một to, lạc hẳn với bài hát nó vừa mới đánh, chỉ còn nghe tiếng "inh..inh.." khi nó tức giận mạnh tay ấn lên những phím chẳng đâu vào đâu phá tan bản nhạc. Ngón trở phải đau lên tưởng chừng như sắp gãy, lòng bàn tay trái lại âm ỉ nhói lên như dao cắt.

Rốt cuộc mọi thứ bây giờ là chuyện do ai? Người nhặt nó về nuôi hay người sinh ra nó? Chuyện này nếu không phải là nó thì ai mới là người gánh chịu những nỗi đau này? Rốt cuộc nếu chẳng phải là nó thì chuyện này...?

**

- Khánh An! Đây là món cá kho và canh mà ba Hải đặc biệt xuống bếp nấu cho con để mừng con thi đỗ. Ba chúc con và chị hai học thật giỏi, phải thật giỏi đấy. Biết chưa?!

- Dạ ba~

Khánh Di và em gái cười rạng rỡ vỗ tay hoan nghênh nồi canh cá với món cá kho dân dã của vùng quê ba làm hứa là sẽ học thật giỏi. Bữa ăn đạm bạc trong ngôi nhà nhỏ với ánh đèn dầu hoe hoe phát phơ trước gió. Tay ba run run gấp miếng cá thả vào trong chén hai chị em, nét cười có chút âu lo.

Ba đã đủ khổ cực nuôi lớn hai chị em nó đến từng này tuổi, cái gì ngon cũng dành phần cho nó và chị, bữa cơm này ba chỉ muốn gia đình được thoải mái ngồi cạnh nhau vui vẻ mà ăn uống. Vậy mà mẹ lại không có mặt, cũng không biết đi đâu tối khuya còn không thấy về...

.

Ba mất, mẹ đi thêm bước nữa. Chỉ còn chị Di là người thân duy nhất đối với nó, lại còn không phải là chị ruột. Nó đang rơi vào hoàn cảnh nào cũng chẳng biết, là cô đơn một mình sao???

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Em nhớ anh...

Kem dù lạnh đến mấy cũng phải tan ra vì sức nóng. Và tình cảm dù lạnh đến mấy đợi khi đủ yêu thương cũng tự khắc sẽ đông đầy...

Người ta nói như vậy có đúng với hân bây giờ không? Rõ ràng là đang vì nó mà không ngủ được nhưng vẫn ép mình chẳng chịu nói ra. Nói thế nào đây? Làm sao nó hiểu? Có chẳng nói ra nó cũng "ừ.." "ờ.." xem như gió, mai lại vô tư không còn nhớ. Hóa ra không có hết yêu, bớt yêu, hay không còn yêu. Con người ta chia tay nhau với hàng ngàn nguyên do nhưng đa phần chỉ có cùng một lý do chẳng ai dám đối mặt chưa-từng-yêu...

Đúng, chuyện của hân cũng như vậy nên trước nó mãi không dám đối mặt để nói ra câu thật lòng đã từng có lần hân cũng nhớ nhưng nó. Im lặng có dễ hiểu hơn không hay càng khó đoán? Người ta nói im lặng cũng là cách trả lời, hay cứ vậy có khi lại tốt...

- Chết mất...

Hân vô đầu bứt tóc khi luôn thấy bóng hình nó xung quanh căn phòng này, đây là khách sạn không phải là nhà sao lại thấy rõ nụ cười nó như vậy? Có khi nào...?

Hân chịu, thừa nhận rằng vắng nó hân rất buồn, tuy thời gian cả hai nhìn mặt nhau ở nhà rất ít nhưng phải công nhận là nó rất đặc biệt. Màn hình laptop vẫn sáng nhưng tâm trí hân lại lơ lửng trên cái đèn trùm ở giữa phòng, tay cứ soạn tin nhắn rồi lại xóa đi, hân muốn biết nó đang làm gì? Đang ở đâu? Cùng ai?...?

- "Minh Ý!"

Nó ở bên kia lập lại câu "a lô" đến lần thứ tư vẫn không nghe ai nói chuyện bèn gọi thẳng tên người đó để cảnh cáo. Hân đưa điện thoại lại gần trân trân nhìn suýt hóa đá, hân gọi khi nào vậy?

- À! Em vẫn chưa ngủ... ăm sao?

Ai kia bồi rồi không biết bắt đầu câu chuyện bèn nói bừa.

- Hả? _nó hỏi lại.

- Anh hỏi em ngủ chưa? _hân chừa ngượng cho câu nói hơi hài của mình.

- Sắp thôi. Còn Minh Ý? Đã trẻ rồi sao chưa ngủ?

Nó đưa tay nhìn đồng hồ đồng thời đẩy nắp cây piano tiến về phía giường chuẩn bị đi ngủ. Vừa định gọi để hỏi hân ăn tối chưa, khi nào về thì đã thấy hân gọi. Khi này mới nín khóc giọng còn nghèn nghẹn sợ hân lại lo, nó muốn không nghe nhưng vì rất nhớ và rất muốn nghe giọng ai đó nên đành vậy.

- Em không khỏe sao? _hân nhíu mày nghi ngờ hỏi dò.

- "Không.."

- Hay em khóc? _hân hỏi đùa.

- "Không có..."

- Nghe giọng em đầy nước mắt luôn kìa.

- Không có anh em buồn chút thôi, khóc đâu mà khóc...

...

Nó mở to mắt nghĩ lại lời mình vừa nói, hình như hơi sai sai. Nó áp úng bảo chữa, lời lẽ luống cuống:

- À! Ý em là...là...em ngủ không được, không có anh. À...à...không phải. Em là nhớ anh, lại không...ý em là...

- Được rồi nhóc con, càng nói càng sai đó.

Hân xoa xoa mũi cười về trẻ con của nó, càng lúng túng lại càng nói thật lòng, thật yêu chết được.

- "Em.."

- Ngoan, ngủ sớm đi...

- Không... giọng nó buồn buồn.

- "Sao vậy?"

...

...

- Không biết... nó nói bằng quơ.

- Hay chưa ăn nên đói? hấn trâu.

- Minh Ý...?!

Lời nói dằn đo của nó làm hấn khó hiểu xen lẫn chút tò mò, lại là chiêu gì đây. Hấn nhớ nó không thường gọi hấn thân mật như vậy, nó ít nói và thường biểu đạt qua gương mặt, có lẽ chỉ hấn hiểu...

- Em nói đi hấn dịu giọng.

- Khi nào anh về?

- Hơn tháng nữa, anh...bạn.

- "Còn em?" nó hỏi nhỏ.

...

...

- Ngoan, anh sẽ gọi điện.

- Em nhớ anh...

Nó can đảm nói với hấn duy chỉ câu đó rồi lập tức tắt máy, vừa rồi nó nói rất nhỏ, lại vội vàng quá không biết hấn kịp nghe không. Nó chui vào chăn cảm thấy gương mặt mình nóng bừng, ngượng chết mất, cầu cho hấn đừng nghe.

Hấn nhìn cái điện thoại cau mày khó hiểu, vội đến vậy sao?

Phòng nó sáng đèn, trước giờ vẫn vậy, có lẽ đã là thói quen không thể thay đổi, rằng nó vô cùng sợ bóng tối sau tai nạn năm lớp bảy...

Chuông điện thoại lại reo, là Bảo Yên gọi đến, cũng đã hai ngày rồi nhỏ đi chụp ảnh hai chị em vẫn chưa nói chuyện. Áp điện thoại lên tai nó hỏi cùng nhỏ huyền thuyên đủ thứ chuyện:

- Có phải em đang bị Hải Nam bỏ rơi rồi không?

- "Làm gì có, em mới vừa nói xong là gọi cho chị ngay đó!"

- Ở trên đó có lạnh lắm không? Em ăn uống có đầy đủ không đó, chị thấy em ốm rồi cơ~

- "Em ốm á? Huhu do đồ ăn ở đây không ngon như chị nấu đó!"

- Vậy khi nào về chị phải nấu vài món em thích vỗ béo em lại mới được, không thì Hải Nam giận chị mất...

- "Gì chứ?! Chị lại trêu em..."

Nữ nhân bên kia màn hình điện thoại chun mũi hờn dỗi, mặt vội vàng đen lại hốt hải chỉ tay lên mũi mình lắp bắp nói:

- Chị hai, mũi...mũi của chị chảy máu rồi kìa!

Nó đảo mắt suy nghĩ, bất giác đưa tay sờ lên mũi. Vừa nhìn đã thấy máu lập tức lau lau chùi chùi quay điện thoại đi hướng khác tránh tầm nhìn của Bảo Yên. Bên kia nhỏ sốt sắng hỏi:

- Khánh An! Chị sao rồi?

...

- Chị hai...! Lần trước em đã bảo chị đi khám rồi mà.

- Chị không sao đâu, chị...chị ổn rồi.

- "Chị bị sao? Em nói với anh Ý nha!"

- Đứng! Mấy hôm chị sốt chắc vẫn chưa khỏe thôi, em đừng nói với Minh Ý, nếu không chị giận đấy_ nó nói dối, tránh nhỏ lo lắng, đồng thời uy hiếp không cho nhỏ nói, dù gì chuyện này cũng rất bình thường, đã nhiều năm nay rồi, chỉ là nó vẫn thấy mình rất khỏe nên nhất thời không chú ý đã để Bảo Yên hơn vài lần nhìn thấy.

- "Được rồi, em sẽ không nói..."

Người bên kia dịu giọng nói, mặt vẫn có chút lo ngại cho sức khỏe của chị dâu. Nhưng do nó dọa sẽ giận nên nhỏ hứa luôn vậy. Kết thúc cuộc gọi, nó vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi chèo lên giường lăn qua lăn lại vài lần mới chịu nhắm mắt, tự an ủi mình rằng "sẽ không sao đâu"...

Lại nghĩ đến hần, vừa nãy nó nói gì hần có nghe không? Chết mất, nếu mà nghe thì khi về nhà nó sẽ không dám đối diện với hần đâu, ngượng lắm!

Mắt nó dần dần khép lại, tiếng thở đều đều dường như đã ngủ. Bên kia hần cũng say giấc với nụ cười hạnh phúc. Hai con tim dù ở xa nhau nhưng chúng đang cùng một nhịp đập, cùng một nhớ nhung và cùng một yêu thương.

Hy vọng vẫn vậy, tình cảm của cả hai sẽ đủ vững bền và luôn tốt đẹp, từ những cử chỉ nhỏ nhất, những yêu thương chấp vá nhặt nhạnh từ những thứ đã vô tình bỏ rơi trước kia sẽ mau đông đầy có thể dùng tâm hồn để trao gửi, hoặc chỉ cần cả hai nhìn thấy nhau để nhận ra nhau thôi cũng đủ hạnh phúc...

"Minh Ý! Em thích anh, thật sự rất thích, chỉ cần mỗi ngày được nghe tiếng anh em đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi. Lúc anh nói không thích em rồi quay mặt đi, là "suốt đời này không thích", có còn nhớ không? Em không buồn, chỉ là hơi hụt hẫng chút thôi. Nhưng mà, Minh Ý này! Anh là bác sĩ có thể giúp em tìm ra liều thuốc nào không say nụ cười anh nữa có được không? Em thật sự say rồi, chỉ uống nhằm một ánh mắt mà con say đã theo cả đời. Bác sĩ, anh thật xấu bụng, thuốc đã chữa không khỏi còn kéo thêm nhiều căn bệnh sau này, thanh xuân còn có bao lâu cơ sao anh lại dằn vò suy nghĩ của em như vậy? Thuốc đắng mà, em ghét thuốc, tại sao vào tay anh lại rất ngọt? Em mỗi ngày đều muốn uống. Minh Ý! Anh thật sự rất đáng ghét..."

.....

Mấy mem nào đang đọc truyện của mình thì thông cảm về lịch đăng truyện của mình nhé. Tại mình bận nên rảnh khi nào thì đăng khi đó. Với lại tay mình đang có chút vấn đề nên bị thương vẫn chưa khỏi, đánh chữ rất chậm. Mọi người ủng hộ và theo dõi truyện mình tiếp nhé^^

Bạn đang đọc truyện *Chông Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Giận hay là ghen?

Bảo Yên đang ở ngoài phòng khách dạy nhóc Shino học, nhưng lại vô cùng im lặng không hề có một tiếng động. Nó ngược nhìn lại thấy hai kẻ đáng nghi đó truy bài nhau bằng mắt và đọc khẩu hình miệng. Phương pháp học tập mới chẳng hay lại bày trò gì nữa?

- Shino?

Nó lấy làm lạ cất tiếng gọi nhưng thằng nhóc vẫn im lặng chăm chú nhìn khẩu hình miệng của nhỏ rồi quay xuống chép vào giấy. Cảm thấy tò mò nó bèn đứng dậy len lút nhìn từ phía sau. Trên trang giấy chỉ toàn là hình vẽ nguyệt ngọc không xác định.

- Con vẽ gì vậy Shino?

- Mami đừng phiền Shino đang chơi với cô Yên mà!!!

Nó đơ người đứng bất động một hồi lâu mới lên tiếng.

- Qua đây mami dạy con đọc, không chơi nữa. Trò gì không biết...

- Mami này kỳ ghê~

- Chưa xong mà chị.

Nhỏ phùng má nói kiểu giận dỗi.

- Em đang chơi với Shino mà, chút nữa hần học.

- Không, Shino, sang đây.

Nó ngồi xuống ghế ngoắt tay cho nhóc bước sang ngồi cạnh. Dọn lại đồng sách vở bữa bọn trên bàn nó nói ngay lập tức:

- Đếm số cho mami.
- One, two...seven, eight...
- Màu vàng?
- Yellow.
- Lục?
- Blue.
- Trắng?
- White.

Nó nhìn nhóc nhón nháy mắt với Bảo Yên lại vừa trả lời nó một cách chính xác không sai câu nào. Nó bực dọc...

- Rốt cuộc hai đứa là sao đây?
- Mami, đây là bí mật.
- Ai dạy con?
- Ca Ca dạy Shino đó _nhóc nhón miệng cười toe nhìn nó thủ thủ.

Bảo Yên lên cười rồi cầm điện thoại lên í ới nói với ai đó về cuộc hẹn hò tối nay. Nó không quan tâm ôm chồng sách vở đặt lại chỗ cũ dưới bàn, sau đó cùng nhóc đi siêu thị mua đồ. Hôm nay, một bữa cuối nữa thôi là nhóc về với ba Chí Đại rồi không ở cùng nó nữa.

Nghĩ lại cũng thật nhanh mới đây mà đã hơn sáu tháng kể từ ngày Chí Đại gửi Shino nhờ nó trông giúp, chỉ nghe nhóc lạnh lạnh nói rằng "Ca đi tìm Tý về cho Shino, tại Shino có một mình không có em". Không biết người mà hai cha con họ nhắc có phải là Khánh Vy học cùng lớp nó không...

Ngày trước họ yêu nhau nhưng do gia đình của Chí Đại không đồng ý, bởi Vy chỉ là một đứa trẻ mồ côi sống trong cô nhi viện không người thân thiết. Cô bị ép buộc rời khỏi Chí Đại không được quay trở lại. Nơi cô đến không rõ là nơi nào nhưng Chí Đại vẫn quyết tâm đi tìm, bởi cậu yêu cô là thật sự. Nó hối hận lúc trước đã nhận lời ba mẹ của Chí Đại giả làm người yêu cậu.

Thật ra Khánh Vy ngày đó đến với cậu chỉ do cậu là con của một chủ tịch tập đoàn lớn.

Ngày cô bị nhà họ Lê Lâm ép buộc phải đi, nó cũng đến sân bay tiễn, lúc đó nó mới cảm nhận được tình cảm của cô dành cho cậu bạn thân cùng lớp. Nó nhớ rất rõ cô dặn dò những lời yêu thương trong nước mắt, chính khi đó nó mới hiểu mình là người có lỗi nhưng không đủ can đảm thừa nhận với người đối diện. Những lời đó đến bây giờ nó vẫn nhớ, mà vẫn chưa bao giờ nói ra cho một ai hiểu. Nó đợi được đứng trước cô để giải thích và thông cảm. Nếu có thể nó sẽ nói một câu xin lỗi...

--•--

- Baba! Con muốn cái đó...cái màu vàng, vàng, vàng. Cảm ơn baba...

Thằng nhóc nhận lấy gói snack trong tay anh ngoan ngoãn cảm ơn, cô gái đi bên cạnh phụ anh đẩy xe đi từ kệ hàng này sang kệ hàng khác...

Họ là gì của nhau Bảo Yên không chắc chắn, nhưng mắt rõ ràng đã nhìn thấy một nam một nữ một nhóc con cùng nhau mua sắm, nhóc kia còn gọi anh là "baba" rõ ràng ra đấy. Anh không phải đã có gia đình rồi sao? Lại còn đang rất hạnh phúc?

--•--

Nhỏ hết nằm dài ra sô pha lại đứng lên đi qua đi lại rồi ngã người nằm ỉn ra giường gương mặt chán chường mang chút hờn giận. Nhìn lại đồng hồ trên tay, đã hơn sáu giờ tối. Nhỏ chẳng còn tâm trạng nào nghĩ đến cuộc hẹn tối hôm nay nữa, chỉ mơ mơ màng màng cầm điện thoại xoay xoay trông chờ điều gì đó mà ngay cả nhỏ cũng không biết.

Màn hình sáng, nhỏ lật người chống tay lướt lướt để đọc tin nhắn, gương mặt buồn vốn có lại được thay bằng nét hất hăng thất vọng. Không phải là anh...

Khóe mắt nhỏ chợt cay cay khi nghĩ đến chuyện chiều nay, nếu không nhìn thấy nhỏ đã tin tưởng rằng anh yêu mình thật sự.

Con trai ai cũng vậy, toàn nói được nhưng không làm được. Ngay cả Minh Ý, khi đã cưới vợ vẫn còn tơ tình với bạn học cũ, thảo nào Hải Nam cũng như vậy, vất mũi sau lưng nhỏ.

Cũng phải thôi, giữa nhỏ và anh là gì hả? Khoảng cách đó đối với nhỏ là rất xa không dễ nắm bắt, nhỏ sợ mình không hiểu hết Nam, sợ những gì đang diễn ra trong tim của một anh chàng 23 tuổi giàu cảm xúc sẽ làm nhỏ khó thông cảm, nhỏ sợ anh đa tình, bởi anh luôn là tâm điểm chú ý của các chị y tá trong viện của ba....

Ai nói nhỏ không hiểu tình cảm của anh dành cho mình chứ?!

Hiểu rất nhiều là đằng khác, nhưng không đủ can đảm để đối mặt bởi nhỏ quá trẻ con trong cả lời nói lẫn suy nghĩ. Anh khác nhỏ, ở anh có một tâm hồn mạnh mẽ và chính chắn đúng tuýp người nghiêm túc trưởng thành. Đôi lúc có lộ về trẻ con, nhưng chỉ khi ở bên nhỏ anh mới trở thành như vậy, chỉ để làm nhỏ vui.

Đưa tay lau nước mắt, nhỏ có khóc đâu mà thứ nước mặn chất đó lại rơi ra trong lúc này. Kỳ lạ, anh với nhỏ chắc đã chẳng là gì, thế nên anh không giải thích, không năn nỉ nhỏ như mọi khi nữa. Nhỏ cười chua chát, thấy tim mình nhói lên một cảm giác lạ. Chắc chỉ là ngộ nhận...

- Bảo Yên!

Anh vào phòng, ôn nhu gọi tên nhỏ. Anh gọi điện nhắc nhở về cuộc hẹn nhưng chẳng thấy nghe máy, gọi dưới nhà lại không người nào nhắc máy. Minh Ý chưa về, chỉ còn nó nhưng lại ra ngoài từ sớm. Anh lo nhỏ có chuyện, nên vừa tan ca đã lái xe chạy thẳng đến chỉ để biết nhỏ có ổn hay không...

- Anh đến làm gì? _nhỏ hờ hững hỏi.

- Em sao vậy? Có phải là không khỏe không?

- Có một chút. Nhưng không cần anh lo, ở nhà còn có chị hai. Em không chết được đâu...

Hải Nam nhìn sâu vào mắt nhỏ, nơi khóe mắt còn ướt nước, giọng lại nhẹ bằng như vậy chắc chắn là có chuyện rồi. Anh lo lắng...

- Có chuyện gì? Sao lại khóc?

- Bỏ ra. Không cần anh lo...

Bảo Yên gạt tay anh ra, nói như đang trút giận. Nhỏ ghét sự giả tạo của anh bây giờ, đây không phải là Hải Nam của trước kia nhỏ từng biết.

- Giận anh sao?

- Không. Là ghét. Rất ghét. Mau Về đi. Ra khỏi phòng em...

Anh nheo mắt nhìn nhỏ đầy thắc mắc, giận không lý do, càng không có cơ nào để mà giận bởi anh không hề làm việc gì sai. Rốt cuộc do đâu?

- Em nói rõ được không? Là anh sai hay tại sao?

- Anh đừng phiền nữa. Ra ngoài...

- Em vô cớ giận dữ lại còn không nói. Anh sai cái gì chứ?

Hải Nam bực bội không kém giọng điệu mất kiên nhẫn có chút lớn tiếng.

- Đi ra ngoài, em ghét anh. Không muốn thấy anh nữa. Đi ra...

Ném chiếc gối về phía anh nhỏ không kiềm chế được cảm xúc mắt bỗng cay xè bật khóc.

- Nói cho anh biết chuyện gì? Được không?

Bảo Yên im lặng, ở trong vòng tay của anh khóc rầm rức. Nhỏ không muốn nghe anh giải thích vì sợ phải nghe được sự thật đau lòng. Nhỏ không chắc đó là điều nhỏ biết, nhưng những gì nhìn thấy có thể hiểu họ đang rất hạnh phúc, nhỏ nghe rõ nhóc kia gọi tiếng "baba" trong trẻo ngọt ngào đúng vẻ ngây thơ của một đứa trẻ mới vừa lên ba, lên bốn. Người con gái kia lại còn cùng anh cười đùa rất vui vẻ, nhỏ loáng thoáng nghe họ nói về bữa ăn tối ở nhà anh. Vậy là hiểu lắm sao? Làm gì còn buổi hẹn hò nào chứ?...

- Vậy thì giận anh sao?

Nhỏ ở trong lòng anh gạt đầu vẫn chưa ngưng tiếng thút thít. Nhỏ đang hy vọng anh sẽ nói là không phải, để như vậy nhỏ mới có cơ hội cùng anh chính thức hẹn hò.

Hải Nam nhoen miệng cười, trông rất vô tư và thoải mái. Lại không giải thích mà còn trêu chọc.

- Em ghen hả?

Bảo Yên đẩy anh ra đưa mắt lườm lườm, anh đã nghiêm túc đâu, bây giờ lại còn đùa, miệng còn cười vui như vậy. Đúng rồi, hạnh phúc đến vậy mà...

- Đó là chị gái anh, con của bác. Chị vào thăm anh thôi mà, ở đâu ra mà vợ con như em nói chứ!
- Anh đừng giấu. Chính em nghe nhóc đó gọi anh là "baba" _nhỏ cái.
- Thế Shino gọi chị hai em là gì?
- Không giống nhau. Cái đó...cái đó..._nhỏ áp ứng.
- Em cứ bảo là ghen anh sẽ giải thích. Sau này không được vô cớ giận vậy nữa. Nhờ anh em mới không "ế" đấy nhóc con.

Anh xoa đầu nhỏ nói cưng chiều, hóa ra là ghen nên giận. Anh còn tưởng...

- Tránh ra..._Bảo Yên ngưng ngưng gạt tay người kia ra khỏi đầu mình.
- Bảo Yên của anh ghen dễ thương thật đấy. Lúc giận hai má còn hồng hồng đáng yêu quá~

Hải Nam cư nhiên đưa tay bẹo má cô nhóc ngồi đối diện trên chộc. Cảm thấy đó là niềm vui, thân nhiên cười cười nhìn nhỏ thích thú.

Ai đó giận quá hóa then vùng giăng tốc chặn bước xuống nhà tìm đồ lót dạ. Chiều giờ nhỏ vẫn chưa ăn gì, kể từ lúc nhìn thấy anh với chị gái cùng đi siêu thị. Đã đói lại còn khóc nên càng mệt hơn, mở tủ lạnh chộp lấy hộp sữa hút ròn rột không thèm để ý người ở phía sau đang cười thầm mình.

Buổi hẹn hò rốt cuộc thành ăn cơm nhà, mà người nấu lại là anh chứ chẳng ai khác. Bởi nhỏ là vua phá rối, cứ mỗi lần động vào lại thành ra đổ vỡ, bừa bộn...

Hải Nam chống cằm nhìn người yêu mình ăn lòng cười thầm vẫn vợ suy nghĩ. Nhỏ trẻ con như vậy sao lại để anh nhưng nhớ và cảm mến. Bảo Yên luôn như vậy, trẻ con theo cách riêng của mình nhưng vẫn rất đặc biệt, ít ra là trong mắt anh. Cô bé nhỏ nhắn đáng yêu với nụ cười hồn nhiên tỏa nắng, treo trên má hai lúm đồng tiền kieu theo đúng kiểu người vô âu vô lo. Chợt, lại cảm thấy mình yêu nhỏ thêm nữa rồi...

Chuyện hôm nay cũng không nên trách nhỏ, như vậy đúng mà, có yêu mới có ghen. Cũng không phải lỗi của ai cả. Chỉ tại thời gian chưa đủ lâu để cả hai hiểu nhau. Anh hy vọng có nhiều thời gian nữa để hiểu nhỏ, hiểu hết tâm hồn thơ ngây của một con nhóc mới lớn 18 tuổi đầy mộng mơ và giàu xúc cảm~~

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ghen

Nắng sáng gọi xuống đường vẽ thêm vài đường trong veo trên nền gạch, sương sớm còn đọng lại trên mấy cây ngải tướng quân ngoài ban công, chậu hướng dương của người bạn thân nó tặng cách đây vài tháng đã nở hoa ung dung vươn về phía mặt trời hấp thu từng giọt nhựa sống. Đưa tay chỉnh ngay ngắn chậu xương rồng kê bên nó thăm nhủ...

- Giá mà cậu không mất...

~~

Nó ngồi sau xe đạp của Quốc Lâm lòn tay vào túi áo khoác của người đằng trước khe khẽ hát bài "Xe đạp". Nó hát không tệ, nhưng sai lời hết cả, đó là lý do người kia đang bị nó có lét suốt một quãng đường dài.

- Thôi..thôi. Không cười nữa. Tha cho mình đi.
- Cho cậu biết sự lợi hại của mình. Sợ chưa?
- Sợ rồi cô nương..
- Chừa nhá~

Nó vênh mặt cáo cáo cậu trai kia. Nó thừa nhận rằng mình hay bắt nạt cậu, hay vô duyên vô cớ kiếm chuyện để cãi nhau với cậu, hay giận hờn không lý do làm cậu u sầu lo lắng. Nhưng nó cũng thừa nhận rằng nó yêu cậu, cậu bạn thân nổi khổ đáng tin cậy nhất trong xóm. Chuyện gì cũng có thể bao che dung túng cho nó, ngay cả việc nó luôn không làm bài tập hóa cậu vẫn nhờ chiều chuộng đưa vở cho nó chép...

~~

Nó không muốn nhớ nhiều hơn nữa vì sợ sẽ lại bật khóc nhớ thương về cậu, những gì của quá khứ tốt nhất cứ để nó qua đi đừng nghĩ nữa. Vốn dĩ cũ kỹ

là để cắt đi không được phép nhớ, vậy tại sao trong tiềm thức cứ mãi nhắc về đề lòng luôn có những phút giây gọi là vương vấn. Yêu nhau chỉ là một loại cảm giác không thể hình dung, đến khi chắc chắn nhận ra nhau rồi vẫn không thể ở bên cạnh nhau.

Đúng, đời thật nghiệt ngã và cay đắng, sắp xếp mọi thứ lộn xộn chất chồng lên nhau nhưng vẫn chỉ ở trong một khung cố định, xoay hết một vòng rồi lại thấy nhau, rồi lại xa nhau tiếp tục...

Tiếng chuông cửa reo inh ỏi kéo nó về thực tại, giật mình đến mức đề tay bị thương do vô tình chạm vào gai hoa hồng bị nó cho ra rìa được đặt đơn lẻ ở chiếc bàn bên cạnh những chậu hoa còn lại. Xuống nhà mở cửa chỉ thấy có một chiếc taxi, một bác tài xế đang khuôn đồ và một người phụ nữa, à không, là một người con gái trẻ tuổi 25. Nó rút rờ vịn tay thật chặt vào cái cổng sắt hơi ôn nhu khi vừa thấy bác tài xế đã lái xe đi:

- Chị tìm ai?

- Có phải nhà Minh Ý không?

Cô gái kia mở kính râm ra để lộ khuôn mặt tuyệt mỹ của mình nhìn nhìn ngó ngó thẳng vào trong nhà hỏi mà không nhìn nó.

- Dạ. Nhưng chị là...?

- Phụ tôi khuôn đồ nào, chất vấn mãi~

Không để tâm, nó lảng lạng phụ cô gái kia lời cả đồng vali to đùng vào nhà lại còn nghe cô gái kia than vãn.

- Cần thận chút. Trời ạ! Hồng đồ tôi hết rồi...

Nó nhin, không muốn hét lên với khách của hân. Nhìn sơ qua cũng biết đây là dạng tiểu thư đánh đá chua ngoa mặt dày hết thuốc chữa, con cưng của nhân vật nổi tiếng nào nữa đây mà...

- Nhìn cái gì? Mau chuẩn bị phòng cho tôi.

- Tôi mạn phép hỏi chị là ai có được không?

- Là vợ sắp cưới của Minh Ý. Sao? Vừa lòng chưa?

Nó như kẻ mộng du mơ mơ màng màng nhìn người con gái đối diện, ngạc nhiên đến mức á khẩu. Thôi thì tiếp tục nhin, chuẩn bị phòng thì chuẩn bị phòng. Sớm muộn thì nó và hân chẳng ai có tình cảm với nhau chắc chắn cũng sẽ ly dị, hân đi trước một bước đem tình nhân về nuôi cũng không gì là lạ cả. Vậy thì chúc mừng. Mặt nó cay cay, cảm giác ở nơi trái tim cứ nhói nhói lên đau vô cùng...

- Anh nghe?

Nó muốn hỏi rõ với hân về người con gái này nên trong vô thức ấn số gọi lúc nào không hay. Nghe giọng hân cả người nó bỗng run lên, im bật hơn vài phút.

- An! Có chuyện gì sao em? _hân lo lắng.

- Dạ không. Em định hỏi Minh Ý ăn sáng chưa?

- Anh ăn rồi. Còn em?

- Em..cúp máy nha..! _nó nói lắp lửng.

Chưa đợi hân trả lời nó đã vội tắt. Chuyện này mặc kệ đi vậy, nó chẳng đại gì hỏi ngu để nghe câu trả lời phủ phàng thì khổ.

--•--

"Minh Ý, anh biết không? Trước kia anh là người em rất thích, trẻ con nên em vẫn chưa xác định được tình cảm của mình. Nhưng mà những lời tỏ tình khi đó em đã từ chối chỉ để đợi anh, bất kể đứng trước ai em cũng đều nói rằng Minh Ý chính là bạn trai. Tại em mà anh gặp rất nhiều rắc rối, nhiều bạn học cứ đến quấy rầy anh. Còn nhớ không? Chính là lần Minh Ý đứng trước em cau có hét lên em không xứng đáng, người anh yêu mãi mãi chỉ có Tú. Ủ! Thì là mãi mãi, tình cảm Minh Ý dành cho chị Tú, thì cũng là mãi mãi tình cảm em dành cho anh vậy thôi, cũng mặc kệ là anh hiểu hay không hiểu. Em ngốc quá đúng không, anh Hội trường?"

...

"Minh Ý! Minh đang ở cùng một nhà, và em đang vào vai vợ anh. Nhưng anh khó tính quá, cả một lần nhìn em cũng không có, mỗi ngày chỉ lướt khẽ qua nhau. Em muốn hỏi anh rất nhiều thứ, anh thích gì? Ghét gì? Và làm thế nào để anh vui?... Minh Ý! Anh không cần phải nói, dùng ánh mắt để trả lời cũng được, có khó hiểu ra sao em vẫn cố gắng để tìm kiếm đáp án mà, đôi lại anh chỉ cần cười với em thôi là đủ. Có bao giờ Minh Ý đứng trước em và dịu dàng gọi em hai tiếng "Khánh An" chưa? Anh có thể thoải mái trò chuyện cùng người con gái anh yêu, ở bất cứ nơi đâu, trước mặt em cũng được. Nhưng mà xong rồi anh có thể vẫn giữ nụ cười như vậy có được không? Nó đâu có đắt giá sao anh lại rao bán? Em không đủ tiền để mua đâu, mười ngàn em vẫn còn nợ anh mà. Nhưng mà Minh Ý! Em không muốn trả, giữ lại chỉ để nhớ anh thôi..."

...

"Minh Ý! Nhìn thấy anh và chị Tú thân thiết ở cạnh nhau, cảm giác trong em là thế nào vậy? Có phải là em đang ghen không? Em lại ngốc nữa rồi, mình là gì của nhau đâu chứ... Gia đình em giờ chỉ còn chị Di là duy nhất, em muốn gia đình thứ hai này còn nhiều chỗ dựa hơn vậy nữa, ngoài Bảo Yên, ba mẹ, không phải, em gọi sai rồi, là hai bác, hai bác rất tốt với em. Em vui lắm, nhưng chưa phải là hạnh phúc. Minh Ý! Em lại chờ anh nữa, có được không?"

...

"Ý! Em rất sợ ánh mắt anh nhìn em, giống như là rất hận. Chuyện đó em không làm, anh có tin không? Em sợ rất nhiều thứ, ngay từ nhỏ em đã rất sợ nước ở ao hồ, còn không nhờ chị Di sao em vẫn còn tồn tại thích anh đến bây giờ. Em xin lỗi, thật tình là có tát chị Tú một cái, nhưng có bằng chị ấy tát em tương ứng với số tuổi của anh, đấm em trong nước, và...có bằng anh mắng em là độc ác không? Minh Ý! Em sợ lắm, đừng nhìn em lạnh lùng như vậy nữa, anh lớn tiếng về đêm em đã khóc đó, sao lúc nào anh cũng nghĩ là em sai vậy? Em phải làm thế nào đây, đối diện với anh trong lòng em toàn là sợ hãi? Em xin lỗi..."

Minh Ý gấp quyển sách lại đưa mắt nhìn ra cửa kính xe, mắt mờ hồ gì đó không hiểu được. Hóa ra những cảm xúc trong nó chỉ gói gọn qua những điều nhỏ nhặt như thế này ở cuốn nhật ký. Hắn không muốn đọc lên, chỉ là ở trong đồng tài liệu mấy hôm trước hắn gom đi có một quyển sách rất lạ, chắc đã rơi từ trên kệ xuống lẫn vào tập tài liệu thôi, nhưng như vậy cũng đủ biết bản thân mình nên làm gì rồi, chính là cần chuộc lỗi. Mong rằng nó có thể chấp nhận...

--●--

- Hắc xì!!!

Đưa tay vò vò mũi khi ngửi thấy mùi hoa hồng tràn ngập trong phòng này, nó nhắm mắt nhìn người con gái kia đem cánh hoa hồng rải đầy trên sàn gạch, lại còn huy động cả hai cái va li. Hải~

- Hắc xì!!!

Kéo cửa bước ra ngoài nó biểu mô chê bai người kia hoa hòe, phung phí, tào lao, làm lãng. Ngửi mùi đã muốn sặc chết đã vậy còn đem hoa rải khắp nơi, thích thể hiện hả? Cho người của sao hóa nhìn qua kính thiên văn thấy được sở thích mình à? Áo tương, điên rồi...

- Chết cái mũi rồi~

Vừa đi xuống nhà vừa vò mũi cầu nhàu cô gái hoa hòe kia. Nhìn vào bàn ăn đã thấy Shino ngồi ở đó bày biện đủ thứ nào là kem, trái cây, bánh kẹo các loại...

- Sao con ở đây? Còn mấy thứ này..?

- Ca mua cho Shino đó, nói mang qua cho mami cùng ăn nữa.

Nhóc cười hi hi đưa gương mặt ngây thơ trả lời. Nó nhìn không nổi sần sỏ tới bẹo má cục cưng trước mặt nói như trách.

- Ghét quá~

- Shino là con của baba Chí Đại. Mãi mãi là dễ thương nhất, đẹp trai nhất đó nha!

- Nhưng con sang với ai?

- Caca đưa Shino, à không, Shino đi cái xe có bốn bánh ấy. Rất đẹp ạ.

Nó nhoeo miệng cười, Caca nhóc vừa mới nhắc là hắn. Giờ thân thiết đến nỗi nhớ nhung nhau luôn rồi ấy, hắn chưa về lấy đâu ra Caca đưa nhóc đến đây...

.....

Nhân vật mới:

Triệu Ánh Dương (25t): là Y tá trưởng vừa về nhậm chức ở bệnh viện của nhà hắn. Là con gái của bạn thân ba hắn, có tình cảm với hắn nhưng luôn bị từ chối bởi hắn chỉ coi cô như người chị gái. Xinh đẹp và tài năng...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Vợ lớn

Bảo Yên mấy dạo gần đây có buổi chụp hình tận ngoài Đà Lạt nên nó ở nhà một mình. Buổi sáng Chí Đại thường đưa Shino đến chơi cùng nó cho đỡ buồn, buổi chiều tan ca xong lại đến đón về. Thỉnh thoảng nhóc cũng vời ở lại ngủ cùng nó, nhưng ý đồ của thằng nhóc thì chỉ để trông chừng mami, ví như bây giờ.

- Cô kia! Sao bỏ ớt cay vào canh của mami thế?
- Cô ăn cay con trai à!
- Nhưng không được bỏ vào cùng. Mami không ăn được.
- Ồ hay thằng quý này! Mày ra lệnh cho tao hả? Có tin bị tét vào mông không?
- Mami oiiii!!!! Cô phù thủy bắt nạt Shino, lại còn đánh Shino không cho Shino ăn cơm...

Nó ở trên phòng nghe thấy thế bèn phi vèo vèo xuống nhà chạy thẳng vào trong bếp, chỉ thấy nhóc te tòn đứng trên ghế vênh mặt thách thức với cô gái kia. Còn cô gái kia đang dở tay định chiến với cậu nhóc. Nó lẳng lẳng không muốn làm lớn chuyện bèn giải vây.

- Shino! Con đừng đùa vậy nữa, không lễ phép với lớn con biết không?
- Shino không cần lễ phép với cô đó. Hừ~

Nó chịu thua, xin lỗi Ánh Dương rồi bé nhóc đi thẳng ra sau vườn để chăm sóc cho chú cún nhỏ hôm trước Shino cứ nằng nặc đòi Chí Đại mua cho để tặng nó. Cún rất ngoan, nhận ra chủ lập tức vẫy đuôi sủa vài tiếng cung nựng vui đầu cọ cọ vào chân hai người họ. Shino cắn đứt cái xúc xích vui vẻ đút cho cún ăn, còn thích thú đùa giỡn với cún con suốt cả buổi chiều. Nó ngồi trên xích đu đung đưa qua lại nhìn thú cưng và nhóc, yêu chiều như người mẹ thật sự. Cái xúc xích trượt khỏi tay theo đà đung đưa rơi vào gốc cây gần mấy khóm hoa hồng bị che khuất bởi những chậu cây khác. Nó dị ứng với hoa hồng nên nhỏ gọi người giúp việc đi, không thể vứt bỏ bởi Minh Ý rất thích.

Nó lòn tay qua khe hở của mấy chậu cây để nhặt cây xúc xích, mò mẫm một hồi lâu chỉ chạm thứ gì đó giống như chiếc hộp được bọc rất cẩn thận. Nó loay hoay bẻ một cành nhỏ của cây cóc thái kế bên tò mò khều khều lấy ra chiếc hộp. Có lẽ là hộp bánh choco-pie của nhiều năm về trước, màu sắc không còn thấy rõ chỉ hao hao vài dòng chữ và kiểu dáng giống như hộp bánh mứt bình thường. Đất cát và bụi bặm rất dày, phải hơn 5 phút nó mới phủi xong và mở được nắp chiếc hộp. Ở trong đây cũng không có gì đặc biệt, hai mẫu truyện tranh, một tập tô vẽ và một vài cây chì màu đã gãy. Lật những trang truyện ra nó hơi bất ngờ bởi chúng đã bị xé nát, lại được ai đó cẩn thận dán lại đến từng chi tiết, chỉ thiếu mỗi trang bìa ở cuối truyện. Tập tô vẽ nguệch ngoạc những vết màu nước vấy lem ra cả trang bìa, nhưng hình ảnh rất đẹp, bé trai và bé gái đang đùa giỡn bên chú cún nhỏ lông trắng, mặt bé trai bị màu hồng che lấp không thấy rõ, bên trên còn có mũi tên ghi ký hiệu "Y". Nó tươi cười, trò chơi của mấy đứa con nít luôn là thế, ghét ai thì vẽ hình người đó ra giấy rồi cầm bút lấy bút bi chọc cho thủng vài lỗ không nhìn ra để hả con giận. Thích ai thì vẽ người đó rồi chỉ ghi tắt tên người ấy, hoặc bằng ký hiệu tương tự tên người ấy. Nó sắp xếp gọn lại những cây chì màu đã gãy, sắp xếp lại cả những tờ giấy lộn xộn bị rơi ra trong tập tô màu.

- Là Minh Ý sao?

Xem kỹ lại tấm hình nó đang cầm trên tay để chắc chắn không nhầm lẫn bật cười.

- Dễ thương quá! Cô bé này chắc là Bảo Yên...

Nụ cười lại vội tắt, ánh nhìn cũng dần mờ hồ hơn sau khi đọc được dòng chữ "Ánh Dương-thiên thần trong tôi" được viết sau bức ảnh. Cẩn thận đến mức ghi cả ngày tháng "26-06-2003". Đã hơn mười mấy năm rồi...

- Không ngờ Minh Ý vẫn còn giữ. Thì ra tôi vẫn rất quan trọng trong lòng cậu ấy.

Nó ngẩng mặt nhìn lên cô gái mang tên Ánh Dương, quả thực tỏa sáng như ánh mặt trời ngay cả buổi chiều tà đã tắt nắng cũng thấy cô gái này thật nổi bật. Nó lúng túng.

- Cái này...
- Là của tôi và Minh Ý...thời còn nhỏ...

Nó đứng ngẩn ngơ nghe Ánh Dương kể về chuyện của khi đó, kể về cái thời mà Ánh Dương luôn diễn đạt bằng từ "ngày đó chúng tôi yêu..."

- Bé cưng! Sau này em phải gọi chị là "mẹ chủ" rồi.
- Chị nói vậy là ý gì?_nó nhăn mặt.
- Tôi là người yêu của Minh Ý, Minh Ý là cậu chủ của cô. Cô phải tập quen gọi tôi là mẹ đi chứ_cố ta đánh đá nói.
- Hình như là chị đã hiểu lắm, tôi...

- Không cần phải giải thích. Osin thì vẫn là osin, tôi không quan tâm. Ok!

- Thế chị có cần tôi gọi "cậu chủ" về đây nói cho rõ chuyện này không?

Cả hai người quay mặt nhìn thì thấy Chí Đại dắt tay Shino đang đi về phía này, cô gái kia hồng hách nói giọng cợt nhả.

- À...là người yêu sao? Chắc không giống nhau nhỉ?

- Chị ăn nói cẩn thận_Chí Đại gắt.

- Thôi, không phiền hai người. Thoái mái đi ha, tôi vào nhà.

Nói xong kiều ngao bước đi. Giấu chiếc hộp sau lưng nó cười hề hề như chưa có chuyện gì xảy ra. Chí Đại đưa tay bẹo má nó một cái nhắc nhở.

- Cứ như vậy mắt chồng đấy. Phải xù lông nhím lên để bảo vệ mình chứ.

- Oầy!!! Cậu cứ xúi tui hung dữ. Dễ thương thế không phải tốt hơn sao?

- Điên quá~

Cậu cốc đầu nó cung chiều.

- Chả nhẽ sau này chịu cảnh chồng chung, gọi người ta một tiếng vợ lớn?

- Có cậu vợ lớn í~

Có cái bóng lớn của ai đó vội quay đi trước khi mặt trời thật sự khuất sau màn mây chiều âm đạm. Những hình ảnh đó ai kia không muốn chứng kiến, cảm thấy như mình vừa bị phản bội, lén lút vụng trộm sau lưng, ngu ngốc đến nỗi tự do cung chiều con của kẻ khác mà không hay chính tên đó đã cảm dỗ người phụ nữ của mình.

- Cậu tìm ra Tý cho Shino chưa đấy?

- Không có hy vọng_cậu là lừa.

- Vỵ bỏ cậu cũng đúng_nó gật gù.

- Nói gì đấy con lùn?

- Cái gì? Ai lùn?_nó trợn mắt.

- Thôi, thôi... Tôi đến đón Shino mà bị đàn áp thế này lần sau sao dám đến nữa chứ!

- Cậu đến cũng không hoan nghênh_nó biau môi.

Nó tiễn Shino và cậu bạn mình ra về rồi trở vào nhà. Cứ tưởng sẽ yên ổn ai ngờ lại bị bắt nạt, mà người đó lại chính là khách của hân, tức cô gái ngang ngược kia...

Ánh Dương xem đây là nhà mình ung dung đi ra đi vào, nhón nhơ phá tung mấy căn phòng đặc biệt mà ngay cả nó cũng chưa được hân cho phép bước vào. Ánh Dương còn mặt dày sai bảo nó đủ thứ, khẳng khẳng cho rằng nó là osin và không chịu nghe giải thích.

- Ngồi xuống đi. Tôi nói chuyện.

- Tôi và chị có chuyện liên quan để nói sao?_nó tắt ti vi đứng lên định lên phòng đi ngủ trả lời lơ cô.

- Tôi biết cô là vợ của Minh Ý...

Nó dừng chân nghe ngóng tình hình, rốt cuộc cũng chịu hiểu rồi sao. Tạm chấp nhận vậy...

- Nhưng cô đừng vội mừng. Tôi sẽ không bỏ cuộc, bởi Minh Ý chính là người tôi luôn muốn có được.

- Chị cũng đừng vội mừng, tôi sẽ giữ anh ấy. KHÔNG BAO GIỜ ĐỂ MẮT. NHẤT LÀ TRƯỚC CHỊ..._nó nói cứng rắn.

"chát"

Âm thanh của cái tát tay vang lên, và người hứng trọn là nó. Ánh Dương trừng mắt đe dọa.

- Bé cưng! Đây chỉ là cảnh cáo. Sau này phải xem bản lĩnh của bé rồi. Cố lên!!!

Cô ta bước lên lầu, nó ở dưới chăm chăm nhìn theo mắt cay xè vì khóc. Trước kia hắn cũng yêu Ánh Dương, tình yêu trẻ con đương nhiên là không có hy vọng, nhưng mỗi tình đầu chần chẫn sẽ rất khó phai. Hắn cũng đã quên được chị Tú đâu, nói rằng chia tay nhưng nó vẫn thấy qua lại liên lạc suốt. Liệu có khi nào hắn quay về sẽ chọn Ánh Dương không? Nó hoang mang cực độ, cứ trở mình liên tục do suy nghĩ mãi chuyện của hắn. Mỗi quan hệ của hắn với nhiều cô gái khác nữa rất phức tạp. Có khi nào nó chỉ là một phần nhỏ trong số đó, một lần yêu thương rồi vụn vặt vứt bỏ?

Ly nước trong tay bị con giận trong nó vô thức siết chặt, nó thừa nhận rằng đã có lần nó ghét hắn, không phải, là hận, rất hận. Nhưng càng hận lại càng yêu, nó chỉ muốn hắn mãi là của nó, chỉ được phép đáng ghét với duy chỉ một mình nó.

Chuyện cũ coi như bỏ qua, nó trở về phòng sau khi đi lấy nước uống, đèn phòng tắt, bên trong tối om. Nó nhớ rất rõ rằng mình chưa hề tắt đèn, kể cả lúc ngủ đèn phòng vẫn luôn được mở bởi nó rất sợ bóng tối. Cẩn thận mò mẫm từng bước đi dè chừng tiến đến cửa phòng, nó chỉ nghe lụp cụp vài tiếng như có ai đang để đồ xuống. Chân khựng lại không vội bước, tay nó run run, có khi nào là trộm không? Hôm trước nó xem tin tức thấy có một tên tội phạm lẩn trốn đầu đó gần khu vực này và đang bị truy lùng nhưng không có kết quả. Lẽ nào..? Mà không phải đâu, nó khóa cửa rất cẩn thận còn chỗ nào mà tên trộm kia vào được. Vậy không lẽ là ma? Cũng có thể, ở cuối đường này có một căn nhà hoang, mấy đứa nhóc hàng xóm cứ rêu rao là có ma nữ hay về phá rối. Nhưng không lẽ số nó hấp dẫn ma nữ đến nỗi không quen biết vẫn chọn nhà nó, phòng nó để ghé thăm...?

Nó chấp tay vái vái, miệng đọc câu thần chú "Án ma ni. Bất nhĩ hồng" theo phong trào của mấy đứa ở dưới quê mỗi khi đi chơi khuya về qua đường vắng gần chợ huyện là cứ lầm bầm câu ấy. Trong tình thế này nếu có hiệu nghiệm cũng còn may. Nhưng không, con ma này cao lớn hơn nó tưởng, lại còn mạnh tay y như con người ấy chứ...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Vừa định đưa tay bật công tắc điện thân thể đã bị giữ chặt, miệng cũng không ú ớ nói được gì nữa. Nó trần mắt nhìn, ma có thể giết người không nhỉ? Trong phim có đấy, đáng sợ lắm, nào là chặt tay chặt chân, đến cắt cổ mổ bụng... Không phải, không phải, cái đó là phim thôi, ma ở ngoài đời thực chỉ dọa thôi hà, nhưng mà con ma này hung dữ lắm, cả nhịp thở còn tỏa ra cả mùi giận dữ luôn ấy. Nó nhìn khắp phòng tìm kiếm vũ khí để chống lại con ma này, hiển quả nó nuốt luôn vào bụng thì khổ, phòng ngủ đen kịt, mọi thứ mờ mờ ảo ảo chẳng nhìn rõ được thứ gì cả, gọi ai đến cứu bây giờ? Căn phòng ở lầu ba kia là của Ánh Dương, lên đó bằng cách nào đây? Mà cô ta giờ đang không ưa nó nữa cứu nổi gì, biết nó bị ma bắt cô ta còn cười cho ấy. Tóm lại thì tự lực cánh sinh vậy. Nó cựa quậy nhằm thoát ra khỏi cánh tay hung bạo kia, miệng được tự do vì con ma đó muốn nghe câu trả lời cho câu hỏi hắn vừa hỏi.

- Em ở nhà đã làm những gì?

Nó hoang mang, mắt chớp liên hồi, bối rối liếm môi, im lặng. Nó có thể khẳng định rằng, con ma này không phải ma nữ.

- Ma đàn ông à???

- Nói. Em ở nhà đã làm những gì? _hắn gằn từng chữ.

- Cứu với, có trộm, bố người ta...cứu...um...um...

Nó nhận thức được nguy hiểm là làng kêu cứu, nhưng chưa nói hết câu miệng lại bị chặn, vai trái bị bóp chặt, eo cũng bị siết mạnh đến mức đau buốt cả lên. Rồi, chẳng phải ma nữa rồi, là người, mà là biến thái nữa mới ghê chứ. Nó giãy giụa hoảng sợ đẩy người đó ra, sẵn chiếc điện thoại trên tay nó mò mẫm tìm trong danh bạ gọi cho Chí Đại.

"cộc"

Lại bị tên đó quăng chiếc điện thoại mất rồi, xa như vậy còn gì là dễ cung nữa...

- Cứu với...!!!

Hắn hùng hổ đẩy ngã nó ra giương, nó run rẩy bật khóc miệng không ngừng van xin.

- Đừng mà, anh muốn tiền tôi cho anh. Tôi...á...

Cổ nó đột nhiên bị cắn một cái, vừa đau lại vừa rát, có khi đã chảy máu luôn rồi cũng nên. Tên dê xồm này lại còn hung bạo dùng bàn tay mình vì vu khống cơ thể nó, mọi thứ rồi tung lên hết cả, tiền hắn cũng không cần, trộm chê tiền... Nhưng mà, chẳng lẽ nào là "tiền dâm hậu sát", nó không nghĩ đời mình lại ngắn như vậy, ít ra phải để nó cãi nhau với Minh Ý mấy lần nữa mới hết giận được chứ, giận hắn bỏ lơ lời tỏ tình của nó năm nào. Đúng rồi, Minh Ý, mau về cứu em được không? Em đang bị kẻ xấu bắt nạt đấy, anh là chồng em mà...

- Bỏ ra đi mà, tôi xin anh _giọng nó nghèn nghẹn.

-...

- Đừng mà...hức...hức...

- Em đã làm những gì khi tôi không ở nhà? _hắn dùng lại hỏi vào tai nó.

Loạn, loạn thật rồi, trộm chất vẫn chủ nhà chuyện cá nhân luôn ấy, sao không hỏi tiền ở chỗ nào nó lập tức chỉ ngay cho. Nghĩ vậy thôi nhưng nó rất sợ, sợ mình sẽ có lỗi với hắn, dù chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng nói thật ra thì nó chỉ muốn là của hắn, ngay cả cái nắm tay nó cũng muốn là của hắn chứ không phải là ai khác cả.

- Nói... _hắn mất kiên nhẫn vì sự im lặng của nó bèn quát lên.

- Cứu em!!! Minh Ý...

Một câu nói mơ hồ nhẹ nhàng cất lên trong miệng nó, trong vô thức nó chỉ nhất thời gọi tên hắn. Nhưng người ta nói, lúc say, lúc khó khăn, lúc buồn tủi, lúc nguy hiểm, người ta sẽ vô thức gọi tên một người quan trọng nhất đối với mình, một người mà họ thực sự yêu và cần che chở. Minh Ý, là tên của hắn mà, tại sao không phải là Chí Đại?

- Khánh An! _hắn nhỏ giọng kêu tên nó, đôi tay đã dần nói lòng để cô gái nhỏ bên dưới được thoải mái.

Nó được tự do lập tức ngồi bật dậy, khép nép ở một góc giường ôm chặt cổ áo mình, nước mắt vẫn thi nhau rơi xuống cho sự hoảng sợ này giờ không có giải đáp. Tối khuya lại có người lên vào phòng giờ trò đùa bại, bây giờ còn biết cả tên nó nữa...

- Anh xin lỗi _hắn tiến lại gần.

- Đừng qua đây. Tránh ra... _nó hét, thân thể lùi lại né tránh.

- Khánh An! Là anh, Minh Ý.

Nó òa khóc, hắn đang làm trò gì vậy? Dọa chết nó mất, đáng ghét, thật đáng ghét mà. Đi lâu như vậy, về còn không báo trước, lại dọa nó sợ đến mức này.

- Anh xin lỗi!

- Hức...hức...

Chỉ có thể bật khóc chứ nó không biết phải làm gì trong lúc này. Mọi thứ trong phòng lại là bóng tối, chưa có vẻ an toàn. Có khi nào là mạo danh không? Minh Ý không về nhanh như vậy được...

Đèn bàn sáng, hắn ở kế bên nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, mùi hương bạc hà quen thuộc xộc vào mũi, nốt ruồi ở cổ không thể nào là người khác được, Minh Ý, đúng là Minh Ý rồi. Nó lại khóc, khóc nhiều hơn nữa, tay yếu ớt đưa lên đánh thùm thụp vào người hắn trút giận, nó chỉ hận không thể nào ghét được hắn.

- Sợ lắm hả? _hắn cười.

Nó nín khóc rồi, chỉ còn âm ức với vài tiếng nấc nhỏ. Đều quá, dọa người ta như vậy vẫn còn cười được. Nó giờ tay tát nhẹ vào mặt hắn, bậm môi trả lời.

- Không vui đâu, cười gì chứ?!

- Ngay cả anh còn không nhận ra, nhớ là người xấu thật thì sao? _hắn ôn nhu xoa đầu nó.

- Anh đi lâu ngày vậy còn gì...

- Anh không nghĩ em là vợ anh luôn đấy.

- Phải rồi, Tú nhận ra đó _nó chun mũi.

Hắn lên cười, nhéo má nó trên ghẹo.

- Ghen hả?

-... _nó cúi đầu ngại ngùng khi bị hắn đoán trúng.

- Có đau không?

Hắn nghiêng người đưa tay chạm vào vết cắn ở cổ, nó giật mình lùi lại ngước mắt lúng túng:

- Không...không đau...

- Anh không làm gì đâu mà sợ_hắn cười.

Ai kia không tin tưởng e dè nhìn người con trai đối diện sợ hãi liên tục lắc đầu.

- Không cần anh giúp có đúng không?

-...

- Vậy anh đi lo cho Tú...

-..._nó bĩu môi khinh thường, nhưng vẫn có một chút ghen. Gương mặt rõ ràng là không hài lòng.

Thoáng thấy vẻ mặt bất mãn của bà xã, Minh Ý trêu mếu hỏi nhỏ, tâm vẫn cố ý trêu chọc:

- Em có phải đang ghen không?

- Không thèm, mắc gì phải ghen chứ. Sau này em theo người khác lên xe bông, Minh Ý chẳng liên quan đến em...nữa...làm gì...vậy?

Ánh mắt hắn chưa nguôi con giận dữ dồn sát nó vào trong tường lờm lờm đe dọa.

- Anh làm gì?_nó né tránh.

- Lập tức biến em là của anh.

- Em chỉ nói...

- Lên xe bông...

- Không phải.

- Cùng ai?

- Em đùa thôi mà.

- Với ai?

- Không có.

- Đừng nghĩ sẽ rời xa anh_hắn cảnh cáo.

Mắt nó rung rung, lại dờ dỗi ra đe dọa người khác, đừng tưởng mạnh hơn thì có quyền.

- Trả nợ xong lập tức sẽ không còn...á...

- Là sợ hay là né tránh?_hắn nghi hoặc khi vừa định hôn nó đã vội quay đi.

-..._nó mím môi, chớp mắt nhìn hắn e dè.

- Vẫn còn giận anh sao?

- Không có...

Hắn lặp lại hành động cũ, nó lại né tránh.

- Em sợ...Minh Ý...!

Hắn cụp mắt xuống, mở một cúc áo thờ dài quay mặt đi hướng khác. Nó ngồi thẳng dậy tay không ngừng giữ cổ áo do lúc này hắn làm loạn. Nhìn hắn mặt mũi, lại bị nó cự tuyệt, gương mặt buồn buồn nó cũng xót lắm. Nhưng do hắn có những mối quan hệ không rõ ràng nên không vì một chút tình cảm nhỏ nhỏ mà buông xuôi trước hắn. Lỡ đâu sau này có cả chục người con gái dấn thân trẻ con nào đó đến trước cửa nhà bảo rằng đó là con hắn, nó lúc đó hối hận cũng không kịp. Nó đưa ngón tay khều khều bả vai hắn, mắt tò mò nghiêng nghiêng đầu nhìn.

- Ê!

-???

- Minh Ý!

- Ngủ đi. Sau này không được gọi tên nữa, anh lớn hơn em cả bốn tuổi đấy!

- Minh Ý đi đâu?

Hắn không trả lời, búng trán nó một cái tươi cười quay lưng bước ra cửa, hắn lên phòng Ánh Dương, xem cô có quen với căn phòng mới không, sống ở nước ngoài lâu như vậy sợ sẽ khó thích nghi khi về Việt Nam.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Hắn không nói bước liền ra cửa rồi nhanh chóng mất dạng. Nó phồng má bậm môi nhìn theo bóng lưng hắn, lật đật vì tức giận mà phóng ra đóng "rầm" cửa một cái chủ yếu để dẫn mặt không cho hắn trở lại một lần nào nữa.

Tình cũ còn thương...

Đáng ghét, nếu quan tâm chị ta như vậy thì đừng hòng mong nó dành cho chút tình cảm nào hết. Ngay ngày mai sẽ tìm đối tượng hẹn hò cảnh cáo hắn, lúc đó đừng nói tại sao nó ác.

- Aaa...!!! Minh Ý đáng ghét~

..-

Bảo Yên trở người tìm kiếm tư thế thoải mái nhất có thể. Tay đau, chân đau, lưng đau, cả đầu cũng đau. Rốt cuộc không chịu nổi đành mở mắt lèm bèm.

- Rất không thoải mái~

- Mau dậy! Sáng rồi.

Là giọng của Hải Nam..

Nhớ ra rồi, hôm qua cả anh hai và chị dâu chẳng ai thèm mở cổng chào đón sự trở về của cô em gái này hết. Bảo Yên mặt dày nhất quyết không chịu xuống xe ngồi đó chờ hai người kia đi làm sẽ nhìn thấy, rồi ngay lập tức nhỏ sẽ dạy một trận cho ra trò.

- Hôm nay cuối tuần, chẳng ai như em mà đi làm đâu...

Cuối tuần???

Đùa chắc???

Nhỏ oán hận nhìn Hải Nam bước xuống xe tiến đến bấm chuông cửa mắt không khỏi tràn đầy cơn lửa giận.

Hắn mắt tích, nó vừa mở cửa xong lại chẳng thấy đâu, cảnh nhà u ám hơn cả tang. Nhỏ ngo ngắc...

- Không phải nhầm nhà chứ?

- Anh không biết~

Hải Nam nhún vai tự nhiên rót nước uống như thể đây đã là nhà của mình, không sao, vốn dĩ sau này sẽ là nhà vợ anh...

- Không rót cho em?

- Có ngay_ anh nhẫn nhịn đưa ly nước trên tay về phía nhỏ, còn cẩn thận thổi cho bớt nóng trước khi đưa đến.

Thoáng thấy Khánh An từ ngoài cửa đi vào, Bảo Yên không khỏi vui mừng nhảy tung tung lên lao về phía nó, chưa kịp để hai người đụng chạm gì Hải Nam đã vội nhào qua phía đối diện đỡ lấy người yêu bé nhỏ của mình, thuận miệng quát mắng.

- CÒN MUỐN CHẠY LẢM ĐÚNG KHÔNG?

- Anh làm gì lớn tiếng ghê vậy? Người ta còn chưa ôm được chị hai..._Bảo Yên bị anh nạt đến mức suýt khóc không vừa cãi lại.

- Này thì ôm

Ai đó khẽ nhăn mặt đưa tay xoa xoa đầu chỗ vừa bị cốc tiếp tục cãi.

- Hung dữ như vậy sau này nhất định sẽ không gả cho anh...

- Y tá ở bệnh viện thích anh đây ra đấy, hoặc là chọn một người. Còn em, làm tình nhân thôi cũng được...

- Nha~ nha~ em thấy rõ con người của anh rồi nha~

- Thế nào?

- Lãng nhăng, đào hoa...không đứng đắn.

- Là tại em không muốn gả. Anh thì lại có rất nhiều người yêu, chọn...

- Anh...đi ra chỗ khác, đi về nhà anh đi. Không cho ở đây, mau, đi về, em đuổi đấy!

Quăng cái gối vào người anh nhỏ giận dỗi quay mặt đi hướng khác không thèm nhìn, bướng bỉnh ngồi chờ anh dỗ dành.

Hải Nam lại cực kỳ vô tư, thoáng cái đã có mặt trong bếp phụ nó dọn bữa sáng. Bảo Yên nhìn theo bĩu môi không hài lòng, chụp điện thoại trên bàn lướt Facebook. Nhanh chóng quên chuyện vừa xảy ra hí hửng trò chuyện video với người bên kia, chốc chốc lại cười rất vui vẻ.

- Em chỉ sợ không có người rước mình thôi.

- "Em rất dễ thương mà lo gì không có người rước"

- Không chắc đâu nha! Anh hai nói em hung dữ có ma mới yêu, em không biết có ai tình nguyện làm ma không nữa, hihi...

- "Em không phải có rất nhiều bạn trai sao? Thôi đi học khối anh theo đuổi. Toàn anh đẹp trai không đấy"

- Oầy!!! Em chia tay cả rồi, chỉ chờ anh thôi, anh nhất định không được có bạn gái đó nha~

- "Ồ...!!! Anh còn tưởng mình không có cơ hội. Vậy được, về nước anh sẽ theo đuổi em"

- Anh nói nha~

- "Anh phải xem lại kịch bản rồi, chút nữa đến cảnh quay của anh. Tạm biệt em, lần sau nói tiếp nhé!"

- Dạ vâng, bái bai anh~

Nhỏ te tồn vẫy tay chào rồi tắt điện thoại, xem ra cuộc nói chuyện vừa rồi rất vui, tâm trạng nhỏ cũng đã ổn hơn nhiều sau vụ tai nạn hôm qua. Liếc xuống chân mình nhỏ không hài lòng lắc đầu mếu máo.

- Chắc có sẹo luôn...híc...

- Em vừa nói chuyện với ai đấy?

Bảo Yên quay ra đằng sau thấy tên con trai nào đó đang trừng mắt nhìn mình giận dữ, lập tức lớn tiếng hét lên.

- ANH NGHE LÉN EM NÓI CHUYỆN VỚI BẠN ĐÚNG KHÔNG?

- Chắc không phải là bạn bình thường?

-...

- Anh anh, em em...nghe mà buồn nôn.

Thái độ gì vậy chứ? Rõ ràng là...

Bảo Yên chỉ sợ anh giận nên không cãi, dịu giọng chống chế, người đó là anh trai trong nghề thôi, thân thiết gọi nhau anh em cũng là chuyện rất đời bình thường mà, anh ghen cái gì chứ.

- Là bạn bình thường thôi chứ bộ~

- Bình thường? Bình thường mà xưng anh?

-...

Sao lại có người vô lý như vậy chứ? Bạn bè, tiền bối Gia Duy lớn tuổi hơn thì nhỏ gọi bằng anh là đúng mà.

- Hừ~ không cần anh cho phép, em thích gọi như vậy thì gọi như vậy. Còn chưa...úi...

Câu nói chưa kịp nói hết thì cơ thể đã bị người kia bế lên, hướng phía bàn ăn mà đi đến, trước khi đặt nhỏ ngồi xuống ghế người kia còn cảnh cáo.

- Anh không nói nhiều, ghen lên anh bắt em nhốt lại luôn đấy!

- Plè~

Nó kéo ghế hộ anh lắc đầu ngán ngẩm, hai anh chị này mà về một nhà ngày nào không đâu vô mồm chắc ngày đó sẽ không vui, đã thành thói quen luôn rồi ấy.

- Chân em có nặng lắm không? Cả đi cũng nhờ Hải Nam bế, chắc lâu lắm mới khỏi hả?

Nó rót ly sữa đặt vào chỗ của Bảo Yên hỏi thăm về vấn đề vừa nghe được từ anh. Biết rằng một khi đã là người nổi tiếng, bước chân vào showbiz sẽ không tránh khỏi những việc ganh đua, đố kỵ lẫn nhau, nhưng cũng đâu nhất thiết phải dùng đến thủ đoạn làm hại người khác đến như vậy. Nhỏ xem chút đã không thể an toàn trở về nhà nếu Hải Nam không kịp đến. Tay, chân, đầu và cổ của nhỏ đều bị thương, không nặng lắm nhưng có vẻ không hẳn là nhẹ, tuy vết thương đã được băng bó cẩn thận nhưng vẫn thấy vài vết máu nhỏ. Bảo Yên là chúa sợ đau, một chút trầy xước cũng khóc cả ngày rồi, vậy mà nó vẫn thấy nhỏ tươi cười, trong nét cười còn có vài tia hạnh phúc.

- Em ở nhà nghỉ dưỡng một thời gian, chị nuôi em không?

- Tùy theo thời gian mà chị tính tiền công chăm sóc nữa nha!

- Huhu...chị không thương em rồi. Không chịu đâu...

- Chị biết có một người rất thương em đó, em chỉ cần gọi một tiếng "anh yêu" người ta sẽ lập tức thôi việc đến đây chăm sóc em.

Khụ...khụ...

Hải Nam ho liên mấy cái suýt nữa thì sặc chết ngay tại chỗ, hai con nhóc này đang nhắc tới ai vậy?

Nó cắn môi cúi đầu cười cười trước biểu hiện của anh, cũng không hẳn là nói anh mà, có cần phản ứng bất ngờ vậy không?

- Minh Ý đâu? Hôm qua anh nghe nói nó về rồi. Sao sáng giờ cũng không thấy? _Anh tự giải vây cho mình bằng cách quay sang hỏi nó về danh tính của tên chủ nhà.

Chỉ tay lên lầu nó nhỏ nhẹ đáp.

- Ở trên đó với chị Ánh Dương, sáng giờ cũng không thấy xuống.

- Chị Ánh Dương hả? _nhỏ nhăn mặt.

- Chị ấy ở đây từ hôm qua rồi...

- Hai người đó, có thể nói chuyện gì ta?!

Nó vô tư chớp mắt nhìn, chuyện gì thì không nghĩ ra.

- Lúc nhỏ họ có tình cảm với nhau đấy. Em biết không?

Hải Nam đưa tay cẩn thận lau chút tương ớt dính trên khóe miệng của Bảo Yên tiếp tục nhìn nó hỏi. Nó im lặng, xong lắc đầu, rồi lại cười, đầu lại ngón ngang những suy nghĩ. Có khi nào họ bắt đầu lại, không bao lâu hẳn sẽ đứng trước mặt nó đề nghị ly hôn, hoặc có khi nào thẳng thừng tuyên bố chị ấy sẽ là vợ lớn, còn nó vào vai vợ nhỏ không? Nó thật không muốn viễn cảnh đó xảy ra, ít nhất phải để cho nó chuẩn bị tâm lý trước đã...

- Em dám cá là họ đang nói lại tình xưa.

Anh liếc mắt nhìn Bảo Yên nháy mắt rồi nhìn về hướng nó, nét mặt này không phải đang có những suy nghĩ bình thường đâu. Bảo Yên biết mình nói sai lập tức nói sang chuyện khác:

- Cổ chị bị sao vậy chị hai?

-...

- Chị hai! Chị! CHỊ HAI!!!

- Hả? Em gọi chị hả? _nó lúống cuống định thần lại nhìn qua nhìn lại hỏi.

Vừa nãy nó đang suy nghĩ gì vậy? Thật ngốc mà...

- Em hỏi cô chị bị làm sao ấy? _nhỏ lập lại câu hỏi.

- Ồ...cái này..._nó ấp úng không biết phải nói sao.

Hải Nam hiểu được nó đang lúng túng bèn cốc đầu nhỏ.

- Máy cái này trẻ con không nên biết.

Ặc!!! Hải Nam, anh là đang xấu xa hơn con bé luôn đấy, nghĩ toàn chuyện đen tối, con nít không được biết thì là chuyện gì chứ! Vẫn chưa có gì mà...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Minh Ý lướt ngang qua ở phía sau xoa đầu nó, tiến đến tủ lạnh lấy cho mình chai coca rồi kéo ghế ngồi xuống. Vừa nãy khi bước xuống đã nghe mấy nhân vật kia đề cập đến chuyện của mình và Ánh Dương, lại còn nghi ngờ hẳn với người kia nữa chứ, có phải trước kia do hắn lẳng nhăng quá nên bây giờ không ai tin tưởng nữa rồi không?

Bảo Yên đang tranh thức ăn với Hải Nam thấy anh trai mình khoan thai ngồi xuống, mặt thì lạnh lùng boy, không hài lòng bữu môi. Lập tức trong đầu bóng đèn phát sáng, vắng nhà lâu rồi cũng chưa cãi nhau với anh hai, trừu một câu thôi là được:

- Gương mặt không dễ coi chút nào, cứ như mấy đứa tới tháng vậy ấy...

Ngay khi vừa nói xong đã hứng trọn cái muống của anh gõ lên đầu, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích. Lại bực mình quay sang đánh vào vai anh một cái, cau có:

- Anh không biết bản hả? Cái muống đó anh ăn rồi...

- Thì đã sao? _anh vênh mặt.

- Anh là bắt nạt em đúng không? Em méc anh Ý đó! _Bảo Yên hăm dọa.

- Anh không sợ nó...

"bịch..."

Bảo Yên đánh vào vai anh một cái trọn mắt la hét:

- Anh biết là em đang bị thương không thể tự hoạt động được mà, em định sẽ không gọi đầu đến khi khỏe lại đó!

- Hahaha...

Cả ba người còn lại bất giác cười to làm nhỏ ngượng chín mặt. Có gì lạ đâu chứ, người ta nói thật mà, tay cầm thìa ăn cơm còn khó nữa là...

- Còn có chị mà, không phải không muốn chị giúp chứ?

- Chị sẽ đòi tiền công, em đang thất nghiệp mà _nhỏ ịu xù.

- Khi nào em có tiền trả sau cũng được _nó tiếp tục trêu.

- Không chơi với chị nữa~

Hải Nam nhìn nét mặt của người yêu ủ rũ liền xoa đầu dịu dàng, còn có người tình nguyện như anh đây mà. Anh cũng đang là ân nhân của nhỏ cơ đấy...

- Anh lo cho em là đủ rồi!

- Không thèm~

Nói vậy thôi chứ nhỏ rất vui trong lòng đấy, miệng còn đang cười kia kia.

Không khí vui vẻ tắt hẳn khi có thêm một người thứ năm xuất hiện, kéo ghế ngồi xuống cạnh nó Ánh Dương nhếch môi cười đưa mắt thách thức, so với cô thì nó cũng chỉ là một con nhóc chưa đủ lớn, trẻ con như vậy không hiểu sao Minh Ý lại yêu nữa, nhìn sơ qua nó chẳng có gì nổi bật, chiều cao thì ba mét bẻ đôi, thân hình cũng chỉ tạm tạm, mặt cũng có chút xinh xắn. Cô thì sao? Rất hoàn hảo, từ nhan sắc, tài năng, đến vóc dáng cũng vô cùng vô cùng hấp dẫn. Đến cô hẳn còn không có hứng thú thì sao có cảm giác với nó, thật nực cười...

--•--

Người phụ nữ đứng trước cổng, tay liên tục bấm chuông. Hơn chục phút rồi chẳng thấy ai ra mở cửa, bà không phải bị cho leo cây chứ. Đứng đùa vậy mà cậu chủ, dì Nhan này cũng có tuổi rồi đấy!

Nó lật đật xuống nhà chạy thẳng ra mở cổng, chuông thì cứ kêu inh ỏi mà anh và hấn vẫn ngồi ở ghế sofa nham nhau không chịu mở. Trước mặt là một người phụ nữ đã ngoài 40, áo bà ba, nón lá, dép kẹp. Di ấy nhằm nhà chẳng? Nó lễ phép hỏi:

- Di tìm ai ạ?

- Cô cho tôi hỏi đây có phải nhà của cậu Minh Ý không? _ người kia mở tờ giấy ra rồi nhìn lên cổng kiểm tra lại số nhà hỏi lại, chắc chắn là bà không nhầm rồi.

- Dạ phải _ nó lễ phép.

- Tôi là giúp việc cậu Ý gọi đến. Còn cô là...?

- Con là Khánh An _ nó tươi cười trả lời người phụ nữ đối diện.

Bà "à" một tiếng rồi cúi người chào nó, cách xưng hô cũng thay đổi.

- Mẹ chủ, tôi không nhận ra cô, thật xin lỗi!

- Ồ...dạ không, dì gọi con là Khánh An được rồi ạ. Di vào nhà đi, trời nắng lắm đó dì _ phụ bà xách túi đồ vào rồi cẩn thận đóng cửa.

- Mẹ đề tôi làm được rồi.

- Không sao đâu ạ, để con phụ dì.

Hai người khách sáo với nhau tầm năm phút mới vô được nhà, nó giật lấy cái điều khiển ti vi từ tay hai nam nhân kia hướng phía ti vi mà bấm nút off. Tiếng "phụt" vừa dứt đã thấy hấn quay lại cau có, nó trừng mắt:

- Là Minh Ý gọi dì đến còn không ra mở cửa, ti vi khi nào xem chẳng được. Có biết ngoài trời nắng lắm không? Dì đứng đó rất dễ bị bệnh...

- Em cũng đã mở rồi còn la lối gì chứ?!

- Không sao đâu mẹ, tôi không có gì mà.

Nó bấu môi không hài lòng với hấn rồi lên lầu chuẩn bị phòng cho dì, mặc xác hấn và anh đang bức vì không ngắm mấy em chân dài trong ti vi được nữa. Hải Nam phóng qua ghế ôm chầm lấy dì Nhan ra sức nịnh bợ:

- Lâu quá con không gặp dì, dì lên có quà cho con không vậy?

- Có, dì mang cho cả hai cậu bạn kia của con. Tên là gì ấy nhỉ? _ dì đắn đo.

- Là Thiên Anh và Ân Vũ...

- Ủ, ừ...dì mang đủ cả cho ba đứa.

Hấn hỏi nhỏ vào tai dì, thực chất thì Hải Nam cũng nghe thấy.

- Dì, vợ con có xinh không?

- Rất xinh, ra mở cửa cho dì mà không nói chuyện dì còn tưởng là búp bê cơ đấy!

Di Nhan khen ngợi làm hấn như ở trên chín tầng mây, tự hào quá mà. Anh đứng bên cạnh bấu môi chê bai:

- Nó chính là không biết hưởng thụ đấy dì, cưới vợ những hai năm mà còn chưa làm gì. Con đây thêm được như thế lắm rồi dì...

- CÁI TÊN KHỐN NẠN, MÀY VỪA BẢO THÊM GÌ HẢ? BIẾT LÀ ĐANG NÓI AI KHÔNG? _ hấn bốc khói đầu gầm lên phản bác. Nó chính là vợ hấn đấy, là vợ hấn.

Sau đó là một màn rượt đuổi, cào cào, đánh đập nhau túi bụi.

--●--

Nó loay hoay soạn bộ áo dài để ngày mai lên lớp, bộ môn nó dạy chính là Ngữ Văn và là nữ giáo viên thực tập đầu tiên được đứng lớp, chủ nhiệm 32 đưa nhóc lớp 1C. Quả thực, nó thấy rất hạnh phúc, không biết là về chuyện gì nữa. Nụ cười trên môi nó tinh nghịch và hồn nhiên đến lạ, bây giờ đây, thoáng cái nó đã là cô giáo như ý muốn của ba, chị Di chắc cũng đã là một tay làm bánh ngọt xuất sắc rồi. Thật sự vui quá, mọi thứ diễn ra rất nhanh nó còn chưa tin là thật, ước thử bộ áo dài ba Hải tặng đã lâu, còn nhớ rõ lúc đó ba nói là may trừ hao nữa chứ, chị Di thì chỉ thầm cười với tính lo xa của ba bảo rằng ba làm quá vấn đề...

Đứng trước gương, nó ngẩng ngốc nhìn vào đôi bàn tay mình, rồi lại khẽ liếc sang cây piano cạnh cửa sổ xốt xa bật khóc, chị Di chính là cầm sợi dây chuyền và nhẫn vàng đưa cho ba đi bán, mặc dù cây piano không đắt giá nhưng chứa đựng trong đó biết bao nhiêu tình cảm. Đàn đã rất cũ, những âm sắc vang lên đã không còn nghe rõ, nhưng đối với nó đó chính là thứ quý báu nhất mà gia đình không ai thân thiết này đã dành tặng cho mình. Nó trân trọng bảo vật này lắm, hằng ngày đều chăm chỉ lau chùi sạch sẽ để luôn giữ cây đàn được mới. Có lẽ đây chính là điều tiếp sức ước mơ trong nó...

Tay nó nhẹ nhàng lướt qua vài phím, thanh âm trong trẻo vang lên lọt vào tai của tên nào đấy đang đứng do dự ở ngoài cửa phòng, hấn giật mình lùi lại một chút xong lại dựa lưng vào tường chăm chú nghe. Trông nó lúc này quả thực rất đẹp, mái tóc đen xòa dài đến eo, cái váy ngủ màu trắng toát lên một sự kiều diễm tựa như thiên thần nhỏ, ít ra là trong suy nghĩ của hấn.

"Em thà là em cứ đứng đó, cứ lặng im như chẳng biết chuyện gì. Em thà là anh cứ bước đi, để cho tình si riêng mình em nghĩ. Thà em nói không nên lời, mà được thở trong bầu trời. Anh chính là một giấc mơ thuở thiếu thời..."

Nó chợt ngừng lại đưa mắt nhìn ra ngoài, bầu trời xám xịt không có lấy một vì sao, cái khung cảnh giống như lúc đó, chỉ là không gian đã thay đổi. Thời gian cho sự chờ đợi trong nó quả là rất dài, thời gian cho những muộn phiền đã cất giấu lâu ngày đến bây giờ mới kịp nói.

**

- TÔI NÓI LÀ KHÔNG THÍCH EM...NGHE RÕ CHƯA!!! ĐỪNG LÀM MẤY TRÒ ĐIÊN RỒ GIỐNG NHƯ THỂ NÀY MỘT LẦN NÀO NỮA. THẬT BUỒN NÔN.

Hấn hét lên khi thấy nó chăm chú đàn hát với một cô bạn cùng lớp, lại muốn tỏ tình nữa sao? Không thấy hấn đang đi cạnh Tú à? Không biết họ đang yêu nhau sao? Đừng giả vờ như không biết, hấn rất chú ý mất...

- Em..

- Im đi! Tôi thấy em quá giả tạo.

- Hình như anh hiểu lầm thì phải. Tụi em đang tập hát cho cuộc thi của trường mà, cũng chưa nhắc gì về anh sao anh lại nói bạn ấy như vậy?!_cô bạn cùng lớp lên tiếng thanh minh giúp nó, tiền bối sao lại vô cớ gây sự vậy chứ?

Hấn im lặng, bên cạnh chỉ thấy Cẩm Tú nhếch môi cười nhạt một cái ánh mắt đầy sự khinh bỉ. Chỉ khi hai người rời đi nó mới kịp định thần lại và hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đi đến đâu cũng lớn tiếng nói người mình yêu là chị Tú, lại còn khó chịu dùng ánh mắt như dao găm để liếc nhìn nó. Nó đáng ghét đến mức đó sao? Hấn vẫn chưa hiểu chuyện gì mà đã nổi nóng cáng cào, bao nhiêu lần rồi? Yêu một người khó vậy sao?

Màn mưa xám đục bên ngoài hết như cơn bão lòng trong nó, gió thổi lạnh lạnh thấm vào da thịt giá buốt biết chừng nào, bầu trời từ khi nào đã tắt nắng kéo mây về tạo thành một cơn mưa lớn, ồn ào cũng không nghe thấy. Mỗi lần nhìn hấn là mỗi lần nó mang đây nỗi sợ hãi, ánh mắt hấn thật lạ lắm giống như đã hận nó từ rất lâu rồi vậy. Làm thế nào để có thể thay đổi tình thế hiện thực trở về theo đúng quỹ đạo của trước đây, về lại đúng cái thời điểm mà hấn trả giúp nó mười ngàn ly trà sữa ấy, gương mặt vốn dĩ rất dễ thương và ấm áp mà. Là khi đó, có thể không?

.

"Anh cười, nụ cười anh trong vắt xiêu lòng em ngay từ phút ban đầu. Em cười, nụ cười chưa hết câu, thế nên tình sâu âm thầm em giấu. Tình yêu đó em đã trao, tựa như những cơn mưa rào. Tươi mát cho năm tháng thanh xuân của nhau... Nay gió, có nghe lòng em, mà gió hát ru từng đêm. Làm ướt khoe mi em rồi, em yếu mềm vì yêu. Nay những cánh thư mỏng manh, gửi gió đến trao về anh. Người con gái với trái tim yêu thầm anh..."

Những câu hát cuối cùng vang lên trầm bổng theo tiếng piano rồi kết thúc hấn. Gió ở bên ngoài thổi bay cái rèm cửa len lỏi vào phòng rũ đầy sự lạnh lẽo bao trùm cả không gian vắng vẻ, nó vẫn ngồi đó hướng phía màn đêm tĩnh mịch mà đưa mắt nhìn. Không biết, nơi đâu mới có thể tìm thấy nhau?

- Em có thể dừng lại những việc tương tự như vậy có được không?

Chỉ nghe tiếng nói nó liền nhận ra đó là ai, lúng túng đứng dậy đóng nắp cây đàn ngược mặt nhìn hấn, lại có chút lo sợ... Là từ khi nào, tim nó luôn xuất hiện nhiều nỗi lo như thế chứ?!

Đưa tay e dè kéo kéo cái váy ngủ, miệng nhỏ lấp bắp thanh minh, tay còn lại gãi đầu cười trừ:

- Lâu quá em không đàn...

Hắn bước nhanh hơn rút ngắn khoảng cách giữa hai người chỉ còn là vài mét, nó cười gượng gạo:

- Minh Ý, em chỉ là...đang...đang...

- Không cần lo lắng, anh chỉ muốn...

Bước gần hơn đến bên nó hắn nhẹ nhàng đặt ngón trỏ lên môi chặn lại lời nói, tay còn lại dịu dàng luồn qua eo đỡ lấy cơ thể bé nhỏ đang lúi lại dè chừng từng bước chân của mình, nhanh chóng chiếm lấy đôi môi đầy vẻ khiêu khích kia mạnh mẽ dày vò.

Nó còn chưa kịp hiểu chuyện gì đến khi cảm nhận được môi mình bị ai kia ẩm áp bao lấy, lại chẳng biết làm gì chỉ vội đưa tay đẩy người đối diện ra, mắt vẫn trần trụi nhìn, cơ thể thì đơ toàn tập.

- Hôn môi không được mở mắt, biết chưa?!

Người vừa rồi không biết việc mình làm đúng hay sai, cứ nhiên áp trán mình vào người con gái kia bẹo má cung chiều, lại nói như trách. Mặt nó méo xệch, vẫn đôi mắt ngây thơ nhìn chăm vào hắn, nụ cười đầy nét gượng gạo:

- Anh sao vậy?

Hắn không nói không rằng kéo eo nó ôm chặt thêm tiếp tục dạy dỗ lại cô gái ngốc này bằng nụ hôn vô cùng dịu ngọt. Mang gương mặt ngây thơ đó đi trêu ghẹo sự nhân nại trong hắn sao? Đương nhiên là không cường lại được rồi. Sau này đối với người khác mà dám làm như thế thì đừng trách sao hắn lại dùng cách này để dạy dỗ.

Mạnh tay đẩy hắn ra, cơ thể cũng mất bình tĩnh ở trong lòng hắn ra sức giãy giụa. Rất khó chịu, ngạt thở chết mất. Tên này đang có hành động gì vậy? Không phải là cưỡng hôn sao? Nó không thích như vậy, phải xin phép mới được hôn chứ!

Bắt lấy cánh tay thon dài của nó, hắn luyến tiếc rời khỏi vị ngọt trên đôi môi nhỏ nhắn kia khoe miệng tươi cười khen ngợi:

- Anh còn tưởng là kẹo.

Nó che miệng, đôi mắt to tròn ngược lên nhìn hắn, đáy mắt long lanh tựa như cốc nước được rót đầy suýt tràn ra khỏi miệng ly vậy. Sợ sệt không dám nhìn thẳng mặt hắn nữa, nhỏ giọng hỏi:

- Anh bị sao vậy?

- Có phải em rất sợ anh không?

-...

- Dù anh đã cố gắng dịu dàng?

-...

- Vẫn còn giận anh sao?

- Em không có_nó_lắc_đầu.

- Cho anh cơ hội sửa sai được không?

-...

- Khánh An!

Hắn gọi tên nó, một cách ẩm áp đến lạ lùng. Tâm can nó bây giờ cứ nghĩ đến chuyện của trước kia, gương mặt và lời nói của hắn đáng sợ đến mức nào...

"Suốt đời này tôi sẽ không bao giờ thích em"

"Đừng để tôi gặp lại em"

"Suốt đời này tôi sẽ không bao giờ thích em"

"Đừng để tôi gặp lại em"

"Đừng để tôi gặp lại em"

"Suốt đời này tôi sẽ không bao giờ thích em"

...

- Minh Ý! Em không làm...

Nó hoảng sợ xua xua tay giải thích, nó không phải là người muốn chìm nước chị Tú, chính chị mới là người muốn làm thế với nó. Tú biết rằng nó không biết bơi nên cố tình giăng bẫy diễn màn kịch hãm hại nó. Nó không có, thật sự không có...

- Ngoan ngoan, anh không làm gì cả, anh tin em. Đừng sợ có được không? Anh ở đây, không có gì hết, anh tin em. Bảo bối!

Vỗ về cô gái đang sợ sệt run rẩy trước mặt, Minh Ý bất giác nhủ mảy mự trách bản thân mình đã quá nông nổi vô tình gây nên một vết thương lòng vô cùng lớn cho nó. Liệu đến khi nào nó mới có thể nguôi ngoai những điều đó, trở về là nó của trước kia vui vẻ bên đám bạn học. Ngày đó hẳn còn chưa tìm hiểu rõ ràng câu chuyện mà vội trách lầm một cô bé vốn rất hiền lành yếu đuối. Hẳn bây giờ làm gì mới được tha thứ?

- Ngoan, đừng khóc nữa. Bảo bối, em khóc anh rất đau lòng...

Ôm nó vào lòng hẳn tiếp tục an ủi:

- Không sao rồi, ngoan ngoan, anh tin em.

"Có còn nhớ khi đó, lúc anh vì chị Tú mà mắng em rồi quay đi, đến một ánh nhìn quan tâm như khi anh giúp em trả tiền ly trà sữa cũng không có, sự dịu dàng khi đó của anh đâu mất rồi, đừng làm em sợ. Minh Ý, anh không phải là anh như khi ta biết nhau nữa rồi. Có bao giờ anh thử đặt mình là em và nghĩ đến những nỗi đau em đã chịu? Em chính là rất sợ người khác lớn tiếng với mình, tuổi thơ em lớn lên không có ký ức đẹp, chỉ toàn là nước mắt. Vậy có gì với người lạ em cũng nhận sự vô tâm đó làm từ điển cho cuộc sống của mình sau này?! Minh Ý, anh chính là người tặng em chiếc vòng cổ ba lá cùng với lời chúc em luôn được may mắn, lâu rồi nên chắc là anh không còn nhớ, em ngược lại thì nhớ rất rõ, chỉ khi nghe tên anh liền dấy lên trong lòng một cảm giác quen thuộc. Minh Ý, em yêu anh, em cần anh làm người bảo vệ em giống như khi bé, áo quần ướt sũng vẫn tươi cười hứa rằng "Khi nào em lớn, vẫn còn chưa biết bơi anh sẽ chính là người thay thế chị gái cứu em cả đời. Phải là anh cứu, em cũng không nhất thiết phải học bơi"... Em ngốc thật rồi, nhận ra anh và vẫn tin lời hứa đó là sự thật mà hy vọng. Em chờ. Nhưng muộn rồi, anh đã quên em, không còn nhớ..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bạn học cũ

- Chết tiệt!!!

Người con trai mái tóc nhuộm màu xanh rêu với phong cách vô cùng bụi, áo phông tay dài, quần Jean rách, giày kiểu cao cổ như mấy đứa trẻ cấp ba năng động quậy phá. Thiếu gia cậu một thời cũng thế mà, chỉ là bây giờ già rồi không thích thể hiện sự đẹp trai theo kiểu trẻ con thế đâu, ít ra như bây giờ cũng có lắm người đang nhìn cậu ngưỡng mộ đấy thôi.

Xem ra cậu vẫn có sức hút như thuở nào, chỉ là hiện tại có hơi xộc xệch một chút do hôm qua đáp chuyến bay trễ không tìm được khách sạn cao cấp, đành phải ở tạm một phòng trọ nhỏ, tiện nghi không đầy đủ, mất điện mất nước, báo hại cậu bây giờ vẫn chưa rửa mặt...

- Anh mau đến đây quăng luôn cái xe này vào viện bảo tàng ngay cho tôi. Khốn nạn, tôi lại đến bệnh viện trễ cho xem...

Nam nhân đẹp mê người đó nói với người nào đấy qua điện thoại, giọng không khỏi bức tức dù đã cố kiềm chế để giữ hình tượng với nhiều người đang đi trên sa lộ.

Cậu biết chứ, giữa lòng thành phố này, một hành động dù rất nhỏ cũng khiến mọi người hiếu kỳ ngấm nhìn rồi xôn xao bàn tán. Miệng đời luôn là vậy, họ chẳng mấy may để tâm an ủi ai, cũng chẳng vì nhau mà dừng lại hỏi "bạn đang gặp vấn đề gì?" để rồi giúp đỡ. Luôn luôn là những lời dèm pha không cách nào tránh khỏi, đôi khi còn cay cú hơn vậy.

Ấn Vũ mặc kệ mọi người đang nhìn mình theo kiểu ngưỡng mộ hay hiếu kỳ, trợn mắt chỉ tay xung quanh hét:

- ẤN VŨ TÔI LÀ ĐANG ĐI LÀM CHỨ CHẴNG PHẢI KIỂU NGƯỜI ẲN CHƠI RỒI BỊ TỔNG CỔ RA KHỎI NHÀ ĐAU NHÁ. NHÌN GÌ MÀ NHÌN!!!

Thái độ này, mất hình tượng hết rồi còn gì. Cơ mà, thôi soi mói cậu có được không? Bộ dạng nhếch nhác như này thì sao chứ, vẫn rất cool mà, có cần mất tròn mắt dẹt xì xào nói xấu cậu thế không? Rõ chán...

Hậm hực mở cửa xe, Ấn Vũ khom người lấy cái laptop và balô làm việc khoác lên một bên vai thẳng hướng bệnh viện mà đi đến. Trước khi đi còn không quên đạp cho cái xe hơi vài cái lèm bèm mắng mỏ.

Bước lại gần trạm xe buýt, Ấn Vũ tìm cho mình một chỗ ngồi để tránh nắng, mới hơn 6 giờ một chút mà nắng đã chói chang như trời trưa vậy, cũng may cậu là bác sĩ thân thể tốt chứ không thì say nắng ngất xỉu mất rồi chứ chả chơi...

- Ta...

- Taxi!

Cô gái nào đó đã nhanh hơn cậu đưa tay ngoắc chiếc taxi, đáng vẻ lại rất hấp tấp vội vàng. Ân Vũ không cam lòng nhú mồm nhìn sang nữ nhân bên cạnh, mái tóc dài đen tuyền được xoắn tự nhiên dài đến tận eo, sợi mi trắng, váy xòe màu xanh lục, túi xách màu hồng đeo chéo trên vai, đứng vẻ trẻ trung tinh nghịch theo suy nghĩ của cậu. Ân Vũ bất giác thì thầm khen ngợi:

- Xinh xắn quá chứ.

Rồi như hoàn hồn lại khi thấy tài xế mở cửa ghế sau cẩn thận đưa cô gái đó vào thì lập tức la làng lên ngăn lại. Vốn dĩ cậu là người thấy chiếc taxi này trước, với lại cậu còn vội hơn cả cô bé kia, ăn mặc như thế chắc là chơi bời đầu đuôi chứ không nghiêm túc như cậu đã đến tuổi ra ngoài tự lập đi làm kiếm tiền...

- Khoan đã bác tài, tôi là người nhìn thấy xe ông trước cơ mà, tôi đang vội, tôi phải được đi trước cô gái này chứ!

Nói rồi chỉ tay sang cô gái đột ngột xuất hiện cướp xe của cậu vừa nãy. Mắt lúc này mới nhìn rõ nhan sắc của cô gái, da trắng mặt xinh, mím môi thôi đã thấy lúm đồng tiền dễ thương như vậy rồi, mỉm cười nữa chắc trai đồ hàng răm. Ân Vũ thoáng mất tập trung vài giây, chỉ khi nghe giọng nói trong trẻo của nữ nhân kia mới kéo hồn về thực tại...

- Tôi có gì sao cậu lại dò xét kĩ thế? Bộ từng trộm đồ nhà cậu à?

- Cô tranh xe với tôi _ Ân Vũ thân nhiên đáp.

- Cậu không biết nhường nhịn phụ nữ là như nào à?

- Tôi không phải kẻ thích ra tay nghĩa hiệp...

- Cậu không thấy tôi đang bị thương?

Khánh Di nhỏ giọng, tay phải khur khur ôm chặt cổ áo nhìn người con trai đối diện bằng ánh mắt căm hận. Con trai, đúng là ai cũng như vậy, không có tình người.

Ân Vũ bỏ qua ánh mắt oán hận khi cô gái nhìn mình, một lần nữa quét mắt dò xét cả cơ thể nhỏ bé kia, mồm lại vô thức nhú chặt, cả mặt cũng nhăn nhó khó hiểu. Cậu là bác sĩ, thấy người thương vong ở ngay trước mặt sao không lo lắng chứ, máu nghề nghiệp nổi lên Ân Vũ ngược mắt hỏi:

- Cô gặp tai nạn sao?

- Mặc kệ tôi, có nhường xe không? _ Khánh Di hờ hững đáp.

- Tôi là bác sĩ _ nhận thấy cô gái đối diện không tin tưởng mình Ân Vũ vội vã nói.

Cái kiểu cách hằn học, bướng bỉnh này của cô bạn cùng thời cấp ba sao bây giờ đã nhanh chóng lây lan cho nhiều cô gái khác vậy. Trai gặp chạy mất dép đấy, không yêu nổi đâu...

Ân Vũ như phát hiện ra điều gì đó đột nhiên nghiêng người neoh mắt nhìn, cậu phải nhìn kĩ mới có thể chắc là mình không lầm. Sợ bị ánh nắng chói chang trên kia làm mình hoa mắt bèn từ trên vỉa hè bước xuống tiến lại gần hơn với cô gái, tay trái sờ sờ đưa lên bụng mặt người kia, lướt nhẹ ngón tay cái lên nốt ruồi ở cuối mí mắt, neoh mắt nói nhỏ:

- Khánh Di???

Khó chịu, Khánh Di giằng tay ra cau có:

- Cậu là ai?

- Là ai không cần biết, trả lời tôi, cậu bị sao?

Ân Vũ không nói tên mình bá đạo ra lệnh cho người kia trả lời câu hỏi. Nếu như bây giờ cậu nói mình là Ân Vũ, là Lạc Ân Vũ bạn học của cô thì sẽ thế nào? Chắc là cô lại trừng mắt quát mắng cậu cái câu quen thuộc "Ân Vũ! Cậu là đồ xấu xa". Đây, chỉ là vài vấn đề nhỏ thôi mà hình tượng của cậu trong mắt cô bạn học lại mất trắng. Ba năm giải thích hiểu lầm cô cũng chẳng thêm nghe, quá đáng hơn là không thêm bận tâm lấy một lần. Thiếu gia cậu có đáng bị cười không chứ!

- Giả...tạ...o.

Cơ thể vì bị suy nhược trầm trọng mấy ngày nay mà mất sức ngã xuống, bác tài ở ngay bên cạnh còn không kịp đỡ do chủ quan nghĩ rằng cô ổn.

Ân Vũ phản ứng nhanh vội đỡ Khánh Di mắt nhắm nghiền nằm trong tay mình, gương mặt vô cùng tức giận. "Giả tạo" cô đang nói ai vậy chứ! Cậu đã

làm gì để cô có thành kiến với cậu sâu như vậy? Kể cả một lần hai người đứng đối diện nói chuyện nghiêm túc?

- Cô ấy...là? _người tài xế lo lắng nhìn Ân Vũ e dè hỏi.

- Bạn gái tôi.

- Có cần...?

- Đến bệnh viện.

Ân Vũ nhắc bóng cả cơ thể của cô bạn học bế vào trong xe ra lệnh cho người tài xế nhanh chóng đến bệnh viện. Cậu không rõ mình đang lo lắng vì điều gì nữa, trước kia rõ ràng cậu và cô chính là kẻ thù không đội trời chung cùng ngồi chung một lớp học, chỉ vì sự cố đó xảy ra mà Khánh Di lại ghét cậu đến tận bây giờ. Nhiều lần cậu hạ mình xin lỗi dẫu biết cậu chẳng làm sai, nhưng đầu cứng vào đấy, cô bạn ấy vẫn ghét cậu. Mỗi lần chạm mặt đều không nói chuyện, chỉ nghe cô lớn tiếng với cùng một câu nói "Ân Vũ! Cậu là đồ xấu xa"...

Ân Vũ mím môi kiểm con giận trong người lại, đưa tay chỉnh sửa cổ áo giúp Khánh Di, sự thật là đã bị xé rách nên dù có cổ cũng không che được. Phần da thịt bị lộ ra ngoài khiến cậu không khỏi thối má, đầy những vết trầy xước lớn nhỏ khác nhau, trên má trái còn có một mảng hồng hồng như đã từng bị đánh, cổ có vết cắn còn in rõ ràng dấu răng, đôi chân trần đầy bụi bẩn. Tại sao lúc này cậu không nhận ra rằng cô đang gặp phải vấn đề lớn chứ, cơ thể lẽ nào đã bị xâm hại, dấu hôn ở cổ, tay và ngay cả trên ngực vẫn còn rất mới, chuyện như vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

- Là chuyện gì vậy chứ?!

Ân Vũ cúi gập, không ngần ngại mở thêm một cúc áo trên người của Khánh Di xuống dùng khăn tay lau đi vết máu ở phía ngực trái. Ân Vũ mặc kệ khi tỉnh dậy cô biết cậu một lần nữa nhìn thấy cơ thể mình, rồi tức giận chửi mắng hay ghét cậu cũng mặc kệ. Vì dù sao suốt năm năm qua cô đã rất ghét cậu rồi...

- Bác sĩ Vũ! Chuyện gì vậy?

Một nữ y tá đang cầm tập hồ sơ danh sách bệnh nhân dò xét sắp xếp phòng phẫu thuật, vừa ngẩng mặt đã thấy Ân Vũ trên tay bế một cô gái đáng vẻ hấp tấp lao vào khoa cấp cứu thì đuổi theo hỏi dồn dập:

- Chị ấy bị làm sao? Sao anh lại vội đến vậy?

- Gọi giúp anh trưởng khoa Hào.

- Dạ vâng, em sẽ xếp giường trống.

Nói rồi y tá Phương quay đầu chạy về phía ngược lại, lấy điện thoại trong túi áo gọi cho trưởng khoa Hào.

--

Minh Ý từ phòng hồi sức đi ra đưa tay tháo ống nghe gác ngang qua cổ, hần mệt mỏi sau mỗi lần vào xem tình trạng sức khỏe của cô bé kia. Vì dường như lúc nào con bé cũng tìm đủ trò tò tính với hần. Minh Ý vỗ trán bất lực, đi dọc theo hành lang để về phòng làm việc, nghe tiếng ồn ở khoa cấp cứu bèn chạy đến xem xảy ra chuyện gì. Cảnh tượng bất nháo hiện giờ khiến hần không khỏi bất ngờ, Lạc Ân Vũ bạn hần đã trở về, lại còn đang cãi nhau với bảo vệ chỉ chốc trước phòng bệnh, vì nhân vật quan trọng nào đây? Hần nhăn nhó cười trừ bước lại gần ngoắc tay với anh bảo vệ, hỏi cho tường tận vấn đề chứ chẳng đứng về phe ai.

- Chuyện gì vậy?

- Anh ấy cứ một mực nói rằng mình là bác sĩ nhưng nhìn áo quần rõ ràng không giống _anh bảo vệ giải thích.

- Cậu ấy còn đòi vào trong xem cô gái kia... _anh bảo vệ thứ hai tiếp lời.

Ân Vũ xắn tay áo chống hông, nhìn qua hần vênh mặt lên nói:

- Minh Ý, cậu nói cho họ nghe tôi là ai đi. Bác sĩ hay dân đầu đường xó chợ?

- Nhìn cậu bây giờ còn thâm hơn đầu đường xó chợ _hần đáp.

Ân Vũ nghiêng răng rủa thâm hần, lẽ nào bác sĩ cậu trông giống mấy người đó, phong độ như vậy còn bị chê sao? Minh Ý cậu đâu có cận chứ!

- Được rồi, các anh tiếp tục công việc của mình đi, Ân Vũ là bác sĩ khoa ngoại, mới từ Mi về nên mọi người không biết cũng phải. Không phải gây rối trật tự đâu, là bạn tôi, bác sĩ.

Chỉ khi nghe hần khẳng định là bác sĩ hai người bảo vệ mới tin tưởng rồi đi, còn lịch sự cúi đầu vài lần nói xin lỗi. Ân Vũ vênh vào mặt lên nhìn theo hai người thái độ khiêu khích, tin tưởng cậu sớm đã không ăn đấm rồi.

Mất quan sát Ân Vũ này giờ, hần thối má sao cậu lại ăn mặc như thế trong ngày đầu tiên trở lại đây làm, áo blue không phải đã có rồi sao? Sao không

mặc? Áo? Quần? Giày? Sao cứ như đi bụi vậy? Hình tượng bác sĩ chừng chắc rõ ràng không có...

Đôi mắt dò xét khắp người Ân Vũ bỗng mở to, nhìn vào phòng cấp cứu rồi quay ra sốt sắng hỏi cậu:

- Ai trong đó? Bị làm sao? Tình trạng thế nào?

...

- Này! Cậu có thật sự lo lắng cho người bên trong không đấy? Sao bây giờ vẫn còn trờng mắt với bảo vệ làm gì?

Mình Ý bực mình đá chân cậu một cái giẫm cọt. Rõ ràng muốn vào trong, có nghĩa là rất lo lắng, sao bây giờ mặt lại bơ bơ như chưa xảy ra thế chứ.

- Quên mất, Khánh Di ở trong đó, cơ thể...có lẽ đã bị...bị..

Ân Vũ lúng túng vừa nói vừa hươ tay múa chân chỉ chỉ khắp người mình ra dấu cho cái từ khó nói kia. Hắn ngu ngơ nhìn, không hiểu...

- Là chuyện người lớn đấy trời ạ!

- Nhưng...Khánh Di nào? _hắn ngơ vờ hỏi, bạn cùng lớp hắn, nghĩa là chị Khánh An, chị vợ đấy.

- Bạn học cũ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Em gọi là chị đẹp...

Mình Ý đắn đo vài giây, còn chưa chắc đó là bạn học Khánh Di nên hỏi thêm vài câu hỏi nữa mới có thể khẳng định đó là chị vợ mình. Ân Vũ chống hông nhìn biểu hiện của hắn đã lâu vẫn không hiểu vì sao hắn lại khai thác thông tin về Khánh Di nhiều như vậy. Cậu nổi nóng:

- Nè đại ca, hỏi nhiều làm gì? Nhanh một tay rước về làm vợ luôn đi.

- Cậu đi lâu như vậy ai lấy mất não rồi à? Mình Ý tôi cưới vợ từ hai năm trước rồi _hắn vênh mặt cãi.

- Thế thì chính thức mất zin rồi nhĩ?

- Mất rồi... _hắn biết mình hớ bèn chống chế _Thì đã sao?

- Nhìn sơ qua thì thấy cậu vẫn như còn "é". Ế lâu năm mới đau chứ!

- Đừng khinh thường nhá! Anh đây hiện tại đã có vợ, có con rồi nhá!

Mình Ý gân cổ lên cãi, nói xong mới biết mình lỗ lạp tức im bật.

Có vợ... Đúng.

Có con... Bịa.

À thật ra thì là lỡ lời. Nhưng mà hắn đột nhiên lại muốn đó là sự thật, muốn mỗi ngày có một đứa trẻ sáng dậy gọi ba, gọi mẹ, gọi một tiếng "ba" thật sự chứ không phải trên danh nghĩa là ba nuôi như nhóc Shino đã từng gọi.

Hắn lại cảm thấy có chút nuối tiếc, tình cảm nó dành cho hắn sâu đậm đến vậy mà hắn lại không nhận ra. Ngày nào dùng cơm chung, hắn cũng thấy trên bàn ăn toàn là những món mình thích. Ít nhiều gì nó cũng đã tìm hiểu rất rõ con người hắn. Từ tính cách, sở thích đến thói quen, công việc. Mình Ý lại tự thấy mình có chút vô tâm, những vấn đề liên quan đến nó hắn thật sự không biết, đặc biệt là sở thích. Lúc thử áo cưới nó cứ nhìn chăm chăm vào cái váy màu tím, hắn chỉ nghĩ là nó thấy kiểu dáng của chiếc váy đó đẹp. Đến khi đám cưới, ở bên ngoài nghe Khánh Di trò chuyện cùng Bảo Yên mới biết đó là màu nó thích, căn phòng nó ở được trang trí theo ý kiến của Bảo Yên, hắn cứ ngỡ là do ba mẹ và Bảo Yên tùy ý làm mới không để tâm tới. Chỉ nhớ vài lần trông thấy nó mỗi khi đưa tay mở chốt cửa miệng lại bất giác mỉm cười...

Mình Ý lắc đầu cười khổ, rõ ràng là không hiểu một chút gì về nó. Mỗi ngày ở cạnh nhau, hắn ít kỷ chỉ nghĩ cho riêng mình, bắt ép ai ở trong nhà cũng theo khuôn khổ. Hắn chỉ lo một ngày nào đó nó và Bảo Yên sẽ nổi giận chống đối lại tính nghiêm ngặt của mình thì quả thực không biết phải sống thế nào. Hắn đã quá phụ thuộc vào sự chu đáo của cô vợ nhỏ, sợ nếu vắng đi sẽ rất khó thích nghi...

- Nghĩ gì mà tự cười đấy?

Ân Vũ đứng bên cạnh nguyệt vai hấn tò mò hỏi. Giương mặt tự đứng lại thất thần như khi nhắc đến vợ con. Lẽ nào đã ly hôn rồi nên cậu nhắc lại mới đột nhiên thấy buồn...

- Nghĩ về bảo bối của tôi_hấn cười.

- Đều quá! Nhìn mặt không tin chút nào..._Ân Vũ mĩa mai.

- Cậu cứ ở đây mà độc thoại. Tôi còn có bệnh nhân chờ.

Hấn nói dứt khoát rồi quay lưng đi về hướng ngược lại, trở về phòng làm việc của mình. Ân Vũ phía sau liếc mắt khinh bỉ liền quay đi, điều trước tiên cậu cần phải làm là đến phòng làm việc và vệ sinh cá nhân, mặt cậu sáng giờ thiếu nước không tươi lên được...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Em trả mười ngàn...

- Hải Nam, em nói là cá phi, CÁ Rô PHI.

- Anh không biết nó.

- Anh học giỏi quá làm gì rồi bây giờ con cá cũng không biết. Nấu cũng chả ngon.

- Anh có phải đầu bếp đâu.

- Dở. Trăm bẻ vẫn dở.

...

Hải Nam đuối sức trước nhỏ, có cái tới đâu anh vẫn là người thua cho nên biết thân biết phận ngậm ngùi im lặng tránh việc tổn hao nước bọt. Mặc cho nhỏ nói, khi nào mặt tự khắc nghĩ.

- Anh dám bơ em hả?

- Công chúa à! Anh là nhường em, bởi vì em những nhẽo quá, anh nói sợ em khóc.

Người dịu dàng nhất mãi mãi cũng chỉ có một mình Hải Nam, so với đám bạn cùng thời trung học thì anh chính là ngoại lệ của hình tượng lạnh lùng boy khi ấy. Con gái thích anh nhiều lắm, bởi vì anh thân thiện và hòa đồng cực kỳ. Bất kể ai cũng có thể kết thân làm bạn.

Bảo Yên lúc nhỏ chanh chua đánh đá đến mức nào cũng bị anh cảm hóa thành ra Bảo Yên của bây giờ, loi nhoi dễ gần.

Không biết là khi nào, nhưng nhớ là Bảo Yên có lần đã ước, có một người toàn tâm toàn ý yêu mình và bên cạnh chăm sóc lo lắng bảo vệ cho mình mãi. Chắc đó là khi còn bé, từ khi bắt gặp anh trai dễ thương nào đó suốt ngày lái nhái với anh hai về mấy vấn đề siêu nhân, vệ tinh, gấu bắc cực, ông già tuyết, sao hỏa, sao kim... và dù cho mỗi lần đều bị anh hai thẳng tay đuổi đánh cũng quyết không về, lý do là nhà anh ba mẹ không cho nghiên cứu, tìm hiểu nên mượn nhà bạn thân làm kho để chứa.

Còn rất nhiều bí mật về anh mà Bảo Yên biết, chỉ là không tiện tố cáo anh mà chọn giữ cho mình mình biết. Vẫn có nhiều vấn đề khác Bảo Yên thắc mắc, lại vì sợ anh buồn nên không dám hỏi. Tương tự như chuyện anh gác lại ước mơ làm một nhà thiên văn học và chọn ngành bác sĩ. Anh không phải từ nhỏ đã sợ máu sao?

- Em sao vậy? Cơm anh nấu rất khó ăn hả?

Bảo Yên cười, lắc nhẹ đầu nhìn anh, lại với chất giọng ân cần quan tâm thì trái tim nào mà chịu nổi chứ.

"Hải Nam, em rất dễ xiêu lòng"

- Món này anh không biết nấu, chờ Khánh An về anh hỏi lại rồi sẽ học. Lần sau nhất định sẽ ngon.

Hải Nam anh suốt đời chỉ có thể ân cần với người con gái anh yêu. Ngoài ba mẹ anh chỉ ưu tiên nấu cho mỗi người yêu mình ăn. Ngon hay dở không cần biết, chỉ cần họ cười là anh vui...

- Hải Nam, sao anh tốt vậy?

Nhỏ không hiểu mình đang hỏi ngu gì nữa, rõ ràng đó là thành ý, có sao trong câu hỏi của nhỏ lại giống như sự thương hại. Cũng đúng thôi, đó có lẽ cũng là sự bù đắp cho sự hời hợt của anh vì đã vô tình gây ra tai nạn làm mất đi một phần ký ức lúc nhỏ của Bảo Yên.

Anh trách mình. Vừa yếu đuối lại vừa nhu nhược...

- Anh muốn em làm vợ anh.

- Em không nói sẽ gả nhỏ phản bác.

- Nhưng anh có thể quyết định.

- Quyết định?

- Anh yêu em, không có ai yêu nhau mà mất nhau đâu. Bảo Yên em từ nhỏ đã định là của anh rồi_Hải Nam đáp lại chắc nịch.

Bảo Yên không muốn cãi, anh nói gì nhỏ cũng sẽ tin, kể cả đó là thói quen mà anh dùng để của gái nhỏ đều tin. Là Hải Nam nhỏ chắc chắn sẽ tin, bởi vì với Bảo Yên mà nói, anh chính là sự thật.

- Em cũng yêu anh.

Nhỏ tỉnh ngịch gạt muỗng com Hải Nam vừa định cho vào miệng, nhanh nhẹn quay sang hôn một cái. Lại tỉnh ngịch cười cười như vừa tranh được đồ chơi, gương mặt đắc thắng.

- Tiểu quý_anh trách yêu, néo mũi nhỏ cung chiều.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Em trả mười ngàn (2)

- Em đi đâu?

- Đi trốn cái tên lang băm Ân Vũ ấy chứ làm gì.

Giọng nói của Ân Vũ qua bao nhiêu năm rồi vẫn không đổi, nhẹ nhàng, trầm bổng. Chỉ là Khánh Di đã không còn nhận ra...

Khánh Di còn nhớ lúc trước, cho dù bản thân rất ghét cậu, nhưng không thể nào không say bởi giọng nói của cậu. Thiếu gia như cậu mỗi lần vừa mở miệng nói chuyện, đại khái chỉ là "cảm ơn" hay "xin lỗi" hoặc đơn giản chỉ là "ừ", "ờ" cũng khiến bọn con gái chết lên chết xuống. Vì vậy kể từ đó Khánh Di càng trở nên ghét Ân Vũ hơn, cho rằng cậu thích thể hiện, còn thể với lòng sau này không đứng gần cậu, sợ sẽ bị đánh hội đồng vì có một người bạn mang gương mặt đều cánh giả tạo ra của gái.

Bây giờ khác rồi, Ân Vũ cho dù đang đứng trước mặt cô, nói rằng cậu chính là Lạc Ân Vũ bạn cùng bàn của cô, cô cũng không cần thiết nhớ. Bởi vì cái tên đó là tên mà Khánh Di cô cực kỳ cực kỳ ghét, cái tên con trai không nói lý lẽ, cái tên con trai vô duyên vô cớ tự ý lột sạch quần áo của cô, và còn ngụy biện rằng đó là giúp đỡ.

Khánh Di cô chính là không cần, lúc đó chỉ cần đợi khi cô tỉnh dậy tự động thay quần áo là được chứ ai mượn cậu nhiệt tình đến mức biến thái như thế làm gì. Khánh Di cô cả đời mình bạch, lại không giữ nổi ý tứ với một người lạ. Thật mất mặt mà...

- Lang băm? Em nói tôi sao?

Ân Vũ chắc chắn mình không nghe nhầm, ngoài cậu đang là bác sĩ điều trị cho cô thì còn ai nữa, trốn ai? Ai là lang băm?

- Tôi rõ ràng không nói họ tên. Là cậu tự thừa nhận mình.

Mặc dù đang lủi hủi dò xét khu vực ngoài hành lang để tìm đường thoát thân, nhưng miệng lại không ngừng cãi lại với người phía sau. Chân theo phản xạ quay lại xem đó là ai thì mới tá hỏa ngấm mồm đứng im bất động.

Khánh Di cô, dường như có hơi lơ lơi.

- Em muốn về sao?

- Em cái quý ấy. Tôi với cậu bằng tuổi nhau, gọi tên không quen thì cứ nói mày tao luôn đi. Bày đặt anh anh em em. Tôi nôn hết ly nước sáng giờ mình đã

uống ra luôn bây giờ...

Thái độ cũ, đối với người cũ. Có lẽ Ân Vũ đã quen thuộc. Chỉ là có chút vướng mắc, rằng tại sao cô lại không thay đổi được tính tình. Cừ nóng này bộ chộp, kiêu kỳ và ngang bướng.

- Em thích nghe tôi gọi...

Hai chữ "Khánh Di" còn chưa kịp nói thì người đã không thấy đâu. Cậu đơn giản chỉ muốn trêu cô một chút rồi ngay lập tức sẽ giúp mà, đâu phải là bắt nạt hay bắt cóc cô cơ sao đối diện cậu lại sợ như vậy. Bởi vì sự việc của năm đó sao?

Quá vô lý rồi.

--

- Hải Nam! Tại sao anh không về nhà mình? Ở đây những hai ngày rồi.

- Vốn dĩ sau này đây là nhà anh. Chỉ là tập quen không khí gia đình trước thôi.

- Anh sẽ theo con Luffy về nhà sao? Nó chưa tới tuổi lấy chồng đâu.

- Em cho rằng anh là ai vậy?

- Anh là thú cưng. Chỉ để nuôi.

- Được. Trước kia chân còn khỏe đã dễ dàng để anh bắt được. Bây giờ ngay cả đứng còn nhờ anh vậy mà dám mạnh miệng.

- Oái~ Buông em ra, Hải Nam!

Di Nhan xếp lại chén đĩa trên bàn ăn, mỉm cười lắc đầu với cặp đôi trẻ ngoài phòng khách. Bảo Yên như vậy mà có người cưng chiều lo lắng vậy bà có thể yên tâm rồi. Cô tiểu thư vụng về bà nuôi lớn từ nhỏ, còn lo thay cho ông bà chủ rằng sau này cô bé sẽ khó gả đi. Hóa ra bà chỉ là lo xa...

- Di đang nghĩ về chuyện gì vui lắm hay sao ạ? Cứ tự mình cười.

Di Nhan nghe được nó hỏi, xoay qua nhìn lại tiếp tục cười. Minh Ý ở đâu tự dưng lại rước về cô vợ quá chỉ là giỏi giang, lại còn lễ phép, chu đáo và thông minh nữa. Việc ở trong nhà bây giờ bà đã có người san sẻ phụ giúp một phần. Nặng nhẹ gì bà cũng thoải mái hơn. Còn không phải cãi nhau với cái cô người yêu khi đó của Minh Ý, con gái gì mà vừa thô lỗ vừa vụng về, ăn mặc cũng không vừa mắt, cách cư xử và phép tắc lại chẳng đúng đắn, không có gì gọi là lễ phép với người lớn.

Con gái bà, sau này hy vọng sẽ không giống như vậy.

- Ô, lúc này là cười sao bây giờ di lại khóc rồi?

Nó luống cuống khi Di Nhan ngắm mình khá lâu rồi tự dưng bật khóc. Hành tây di đã thái xong từ lâu rồi đâu còn cay mắt nữa chứ.

- Di nhớ con di. Di rất nhớ...

Di Nhan khóc, bốn phận làm mẹ của bà không tròn, là bà sai, bà không tốt, đã để mất con. Đến bây giờ muốn tìm lại sợ là lạc mất. Bà hối hận vì khi đó đã tin lời chồng mình, đặt con gái lên bàn cân buôn bán, trao đổi chỉ để nhận lấy số tiền không quá hai mươi triệu. Chỉ sợ bây giờ nếu con gái biết được chuyện bà đã làm, sẽ đau khổ, sẽ giận dữ, thậm chí không muốn đi tìm bà, nhìn mặt bà và nhận lại bà.

- Sao vậy?

Minh Ý bước xuống nhà theo như giờ giấc thường lệ của bữa ăn tối, thấy Hải Nam và Bảo Yên ở phòng khách vui vẻ cười đùa thì càng an tâm, lại nhìn vào nhà bếp thì thấy nó đang luống cuống xoay trái xoay phải, bên cạnh là Di Nhan đang khóc. Không phải hai người cùng nhau nấu ăn rồi gây nhau đến mức khóc như này chứ?!

- Em không biết. Di ấy nhìn em rồi khóc. Còn nói là nhớ con...

- Em không phải hỏi di vấn đề gia đình chứ?!

- Không. Em chỉ làm canh, hỏi di mấy chuyện khi trước di làm ở đây thôi.

- Anh hiểu rồi, không sao...

Hắn xoa đầu nó nhằm trấn an sự lo lắng mơ hồ không có đường giải đáp. Chuyện của Di Nhan, hắn đương nhiên biết, chỉ là không rõ tường tận. Thoáng nghe ba mẹ kể cũng chỉ là di bán con đổi lấy tiền trả nợ cho người chồng bài bạc của mình. Và di bây giờ đang muốn tìm lại cô con gái đó, lại chẳng biết bắt đầu từ đâu...

Lúc nhỏ, nó đơn thuần chỉ nghe mẹ kể về chuyện của một người bạn học, rằng họ phải bán con để đổi lấy tiền xoay xở cho khoảng nợ trên dưới mười triệu do người chồng dẫn vào con đường rượu chè cờ bạc. Sau đó gia đình họ ly tán mỗi người một nơi, cô con gái bán đi đó nghe đâu được nhận nuôi, nhưng chỉ với khoảng thời gian sáu năm đã vào cô nhi viện do ba mẹ nuôi quá tàn nhẫn. Họ bắt cô gái vừa chăm con họ, vừa giặt giũ, lau nhà, quét nhà, rửa bát, kể cả việc nấu ăn và bón cho em. Đối với một cô bé sáu tuổi mà nói, đó là bóc lột sức lao động, họ không cho cô ăn học tử tế, suốt ngày quanh quẩn ở nhà lo từ việc lớn đến việc bé. Một mõi, rồi dần kiệt sức, cô bé chỉ còn cách bỏ trốn. Sống giữa những dầy vò với sức của một cô bé sáu tuổi quả là không thể, vai trò của cô bé trong nhà cũng chỉ là bán và mua.

Hóa ra nó vẫn may mắn, sống giữa sự yêu thương của những người không cùng họ hàng huyết thống vậy mà đã rất ấm lòng.

- Anh kể em có nghe không đấy?

Minh Ý gõ cuốn sách vào đầu nó tò mò hỏi. Tư thế trầm ngâm khi hắn đang kể chuyện là thế nào? Không để tâm sao?

- Em vẫn nghe mà, chỉ là không hiểu sao đi lại bán. Là con ruột của mình sao nỡ bán đi chứ, chỉ đổi lấy số tiền hơn mười triệu thôi hả?

- Suy nghĩ của em không giống với dì. Chắc dì cũng có nỗi khổ gì đó. Chỉ mong là, con gái dì vẫn đang sống tốt.

Nó trầm ngâm một lúc lâu, nhớ về gia đình của mình ở quê. Hơn ba năm nay nó chưa từng về thăm mẹ, chưa từng gặp lại chị Di, chưa từng được ngồi bên cạnh chị trò chuyện giống như lúc nhỏ. Đi lâu như vậy, lẽ nào mọi người đã để lạc mất tình cảm với nhau?

**

- Em khen chị làm bánh ngon như này, chắc chắn lâu lâu sau này chị sẽ làm cho em ăn tiếp. Nhớ là có kém tay nghề cũng không được chê đâu nha~

Bỏ tọt miếng bánh vào miệng, nó tươi cười đưa tay vẩy một chút bột mì lên mặt Khánh Di trêu chọc:

- Ai làm chồng chị sau này chắc chắn rất khổ. Bánh khó ăn quá!

Nói xong đã lập tức xách balô chạy về lớp, phòng làm bánh ngọt để lại cho mình Khánh Di dọn.

Câu lạc bộ làm bánh ngọt do chị đề nghị với toàn trường mở ra, duy nhất cũng chỉ có hơn bảy người đến học. Khánh Di nói, đó là ước mơ cô muốn làm sau này, cho dù không có ai ủng hộ cùng cô thực hiện cô tuyệt đối cũng không từ bỏ.

- Em ăn hết cả khay bánh rồi còn bảo là tệ. Không thành thật chút nào.

Ở trên môi của Khánh Di vẫn là nụ cười hạnh phúc, ngày nào tan học em gái cũng đến xem cô làm bánh, tâm trạng cô vui, em gái vui, tâm trạng cô bất ổn, em gái vì thế cũng bất ổn. Tình cảm giữa họ cho dù không có huyết thống, vẫn rất đẹp và bền bỉ hơn bao giờ hết. Trước mặt cô, chỉ cần nghe ai nói "Khánh An không phải em ruột con bé Di đâu" là ngay lập tức đã chịu một tràng mắng mỏ từ cô. Cô không cho phép bất kỳ ai làm tan vỡ tình cảm giữa cô và em gái, một lời xì xào cũng không cho phép diễn ra. Cô không thích họ làm cho tình cảm hai chị em cô rạn nứt...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Em nghĩ là họ đang cãi nhau á.

Bảo Yên áp tai vào cánh cửa gỗ nghe ngóng tình hình bên trong căn phòng, mắt nhắm chiêu liếc ngang liếc dọc như đang suy nghĩ, bất chợt quay sang nói nhỏ với Hải Nam

- Đâu, anh thấy rất yên tĩnh mà _Hải Nam đáp lời.

- Anh thích chị hai không?

Hải Nam ngẩn người, anh không nghĩ Bảo Yên có thể hỏi thế, do nhớ nghĩ Ánh Dương và Minh Ý vẫn còn tình cảm sao? Và Minh Ý đang phải lựa chọn?

- Có liên quan sao? _anh không trả lời, cố tình nói lệch đi.

- Anh theo phe ai?

-...

Lần này Hải Nam hoàn toàn đúng, cái đầu nhỏ của Bảo Yên chỉ có thể suy nghĩ đúng với tình hình hiện tại, không có một chút ý nghĩ tích cực nào, cho rằng họ đang giải quyết vấn đề công việc.

- Em hỏi ngốc cái gì vậy?

- Không phải anh nói đưa Bảo Yên về phòng nghỉ ngơi sao?

Dáng vẻ thanh cao của Hải Nam ngay lập tức bị nó niêm phong làm cho đứng im bất động, tay xỏ vào túi quần chẳng kịp rút ra kéo Bảo Yên về, ánh mắt bây giờ chỉ kịp ngó lên trần nhà giả vờ như không làm gì.

- Bảo Yên! _nó gọi khẽ sợ làm ồn bên trong.

- Suyt! Chị nghe họ có phải đang muốn nói lại tình xưa hay không? Em lo lắm.

Bảo Yên tình ruồi kéo tay nó cùng nghe lên. Khánh An ban đầu không cam tâm vì đó không phải sở trường của mình, điều đó là không tôn trọng người khác, rất bất lịch sự, nhưng chính nó cũng tò mò Minh Ý rốt cuộc nói gì với Ánh Dương sao thời gian lại lâu đến vậy. Chỉ là không đến mức áp tai lên cửa, mà cố gắng chú tâm nghe ở một khoảng cách xa.

Hải Nam tựa người vào bức tường ngăn ngắt lắc đầu chào thua hai cô gái kia, trẻ con không ngờ được, Minh Ý bạn anh sao có thể đồ đốn hủ hòng chọn yêu người mình không yêu cơ chứ, mỗi ngày có vợ bên cạnh đã rất hạnh phúc rồi, tâm trí nào lại tơ tưởng nữ nhân khác được. Còn Bảo Yên nữa, nghĩ gì lại đi nói với Khánh An là anh hai sắp yêu lại người cũ, đã vậy còn sót sáng bảo rằng "lo lắng", Khánh An là vợ còn chưa gấp như vậy nhỏ lo lắng cái gì chứ. Mọi chuyện sẽ rơi vào tình huống tiêu cực mất.

-•-

- Tôi cũng chỉ muốn nói như vậy thôi, tùy cậu hiểu vậy.

- Cảm ơn.

Minh Ý thấy mình thật sự mắc nợ, nợ ân tình của người bạn đã từng mang cảm giác yêu, căn bản của sự không thành chỉ là quá sớm, hẳn không hối hận, tình cảm Ánh Dương đối với hắn rất sâu đậm, hắn biết, biết rất rõ, đơn thuần là vì không thể chấp nhận. Lý do, có lẽ vẫn chưa tìm thấy...

- Còn chuyện tôi yêu cậu, có thể suy nghĩ không?

- Không thể.

Một lần nữa đối diện với Ánh Dương hắn lại từ chối. Câu trả lời rất cương quyết, nhanh chóng và vững vàng. Ngập ngừng chính là đang phân vân, dứt khoát mới có thể buông ra được, vốn dĩ là không yêu nên hắn đành nói thẳng để tránh Ánh Dương khỏi nuôi hy vọng tình cảm với mình, như vậy người đau lại chính là cô.

- Được.

Ánh Dương nhướn mày nói duy nhất một chữ, cái nhếch môi làm hắn lo lắng vô cùng.

Cánh cửa mở, Hải Nam nhanh tay kéo Bảo Yên ôm vào lòng tránh việc Minh Ý nhìn thấy, lại nghĩ chính cậu là người bày ra trò nghe lên. Nó không kịp phản ứng vì tốc độ cánh cửa mở ra quá nhanh, định thần lại đã thấy Ánh Dương đứng trước mặt cao ngạo cười:

- Em có nghe chị nói yêu anh Minh Ý không?

Khánh An không trả lời, đi theo cái ngoắc tay của Minh Ý vào trong phòng đóng cửa lại.

Không gian im lặng đến ngột thở, nó e dè đứng nhìn chẳng dám mở lời. Cúi đầu xuống khẽ liếc xem biểu hiện hắn, lại bị cái nhìn của hắn làm cho lúng túng, tay run cầm cập. Nó rất rõ việc hắn ghét người khác nghi ngờ mình, ghét người cứ thập thò sau lưng nghe lên hay theo dõi mình, con người của hắn chính là có gì cứ nói thẳng.

Nó đang sai hay đúng đây?

- Em xin lỗi _giọng nó nhẹ bằng. Suy cho cùng cũng không nên im lặng, hẳn thật sự giận thì nó quả thực không biết phải thế nào.

- Em làm sai chuyện gì, sao lại xin lỗi?

Đối với thái độ "mèo con" của nó hẳn trước tiên phải nhỏ nhẹ. Lớn tiếng chắc chắn sẽ có người khóc ngay.

- Em không cố ý nghe hai người nói chuyện..._nó ngập ngừng_ Nhưng mà em không có nghe Minh Ý với chị Ánh Dương nói gì hết. Em nói thật luôn.

Dáng vẻ của nó làm hắn buồn cười vô cùng, chưa vạch tội đã thú nhận thì sao hắn nổi lòng phật chứ.

- Đêm nay ngủ với anh.

- Không_nó phản bác.

Giả vờ để cuộc đối thoại thêm vui thôi chứ từ lúc ba mẹ hấn ra nước ngoài ngày nào hấn không ngủ phòng này. Từ chối, hấn đồng ý sao?

- Vậy em muốn thế nào?

- Không muốn thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Sự cố nhỏ

- Anh xin lỗi, em còn có thể tha thứ không?!

Minh Ý đột nhiên dừng lại những hành động gọi là cưỡng chế cô gái ở dưới thân này giờ, ánh mắt trở nên nghiêm túc cực kỳ, giọng nói trầm phân là lời đề nghị, nhưng cũng mang chút hệt hăng. Hấn sai rất nhiều, ngoài chuyện tình cảm còn có cả lời nói, hành động, cách cư xử, ánh mắt, nụ cười, cảm xúc, cách nhìn...

- Em cũng không có ghét Minh Ý_nó thành thật nói ra cảm xúc của mình.

- Nhưng em cứ trốn tránh anh?

- Em sợ Minh Ý không thật lòng, bởi vì chị Tú, cả chị Ánh Dương nữa...

- Bây giờ thì chỉ một mình em thôi.

Minh Ý nhận ra đáng về của mình hiện tại, nghiêm túc một cách lạ thường. Bởi vì, chính Khánh An cũng đang nói thật.

Nó gật đầu, ánh mắt lại nhìn về hướng khác. Sự hoài nghi trong nó vẫn chưa tắt, tin nhắn của chị Tú hôm qua làm nó buồn, cuộc nói chuyện của hấn với Ánh Dương mấy ngày trước làm nó phải suy nghĩ. Biết đâu mọi thứ chỉ là giả vờ...

- Không được nghi ngờ.

Minh Ý cúi người hôn nó tiếp một cái rồi bá đạo ra lệnh. Thái độ của nó hấn thật không hài lòng.

- Sao anh cứ hôn người ta_nó_gắt_tư thế này, em không có bỏ chạy, Minh Ý đừng ép em nữa.

- Anh sợ mất em_hấn thì thầm.

Ấm áp và ân cần, Minh Ý dường như đã thay đổi...

..-

Di Nhan từ trên tầng ba đi xuống nhà, trên tay là vài bộ đồ của Hải Nam, Bảo Yên đã chính thức đuổi thì ai còn dám ở. Mọi di Nhan bắt giác nở nụ cười hiền, nghĩ đến cô chủ nhỏ ngày nào bà nuôi lớn giờ đây đã có thể chính chắn với sự nghiệp và đam mê. Bảo Yên khi bé dễ thương bao nhiêu thì giờ lại đánh đá bao nhiêu. Bà lo Hải Nam là đang chiều tốt hay chiều hư cho nhỏ không biết nữa...

- Mẹ chủ!

Bước chân di Nhan khựng lại khi thấy Khánh An ngồi trên sàn đôi mắt nhắm nghiền, ở dưới mũi còn có một đường máu chảy, thậm chí tận khóe môi. Bà lúng túng không biết làm gì, ngó nhìn xung quanh để tìm người giúp, phía trên là phòng của Bảo Yên, Hải Nam thì đang ở phòng khách, duy nhất chỉ còn phòng ngủ của hai vợ chồng nó là ở gần.

- Minh Ý, con có trong đó không? Mau ra xem vợ con bị sao thế này.

Di Nhan vỗ tay vào cửa, gấp rút gọi hấn, đồng thời cũng gọi tên nó liên tục:

- Khánh An, mở mắt ra nhìn đi con. Khánh An!

Minh Ý đứng trước gương, xắn tay áo sơ mi chỉnh chu tất cả để chuẩn bị xuống ăn sáng, giờ giấc chính là hấn quy định nên hấn không thể là người thực hiện sai được. Nghe tiếng ồn bên ngoài, lại nghe tiếp di Nhan gọi mình nên hấn lật đật bước ra. Chỉ vừa định hỏi "có chuyện gì?" đã cảm thấy dưới chân

bị vật gì đó nặng nề đè lên, nhìn xuống thì nhận ra không ai khác mà là vợ mình.

- Sao thế di?

Cả hấn và di Nhan đều nhào người đỡ nó dậy, tình thế hiện tại cả hai đều không hiểu rõ. Minh Ý đưa tay lau vết máu lem luốc trên mặt cô vợ nhỏ, cẩn thận quan sát từ trên đến dưới. Hơn ba năm chung sống, sức khỏe của nó luôn luôn không tốt, nhưng đơn thuần cũng chỉ đau đầu, cảm và sốt, ngoài ra vấn đề tương tự như bây giờ hấn chưa từng gặp.

- Di ở trên kia đã thấy con bé như thế rồi, bàn tay còn dính đầy máu đây này.

Minh Ý nhăn trán suy nghĩ vài giây, bàn tay rõ ràng là vì lau đi vết máu trên mũi mà thành ra cả mặt và tay đều nhem nhuốc, màu máu lại đậm hơn bình thường, đã vậy lại là máu khó đông.

- Di gọi Hải Nam dìu con.

Bế nó vào trong, hấn thuần thực làm đúng thao tác sơ cứu của một người bác sĩ. Lau đi chút máu đọng lại trên môi nó, hấn càng khó hiểu với tình trạng hiện tại, máu mũi sao vẫn chưa ngừng chảy. Sức khỏe của Khánh An hấn chưa bao giờ để mắt tới, là bởi vì hấn không biết, nó không biết, hoặc là nó biết nhưng cố tình giấu.

-.-

Bảo Yên chân bước cả nhấc đi xuống, ở phía cầu thang là Hải Nam đáng vẻ hấp tấp chạy lên, theo sau là di Nhan.

- Chuyện gì vậy?

Chưa nhận được câu trả lời thì nhỏ ngay lập tức cũng quay đầu bước theo tò mò xem là chuyện gì. Bảo Yên há hốc mồm đứng yên trước cửa, chị hai muốn giấu, bây giờ cả nhà biết rồi.

- Ở sau đầu của Khánh An có hai vết thương, một mới một cũ. Mới, có lẽ là do lúc nãy ngã không may va vào cánh cửa. Còn cũ, chắc là vết sẹo rất lâu rồi.

Hải Nam cầm khăn bông lau tay mình, vừa lau vừa phân tích tình trạng của nó cho hấn nghe. Minh Ý sờ nhẹ chóp mũi nó, miết tay dọc lên trên rồi dừng lại, đắn đo suy nghĩ.

- Cậu đưa em ấy đến viện kiểm tra cho chắc chắn.

Hải Nam rời phòng, trả lại không gian cho hấn. Anh diu nhỏ xuống trong lòng thầm mắng cái tên kia, bác sĩ thế nào mà lại không biết sức khỏe của vợ mình, Khánh An thì có gì nghiêm trọng chứ, chỉ là cần thay đổi máu huyết thì sẽ ổn thôi. Giám đốc trẻ, chẳng lẽ không có khả năng.

- Anh cười gì vậy? _Bảo Yên nhìn biểu hiện lạ thường của Hải Nam nghi hoặc hỏi.

- Em thích trẻ con chứ? _Hải Nam tươi cười hỏi lại.

- Đương nhiên rồi, phải chi chị hai có em bé của anh Ý thì tốt biết mấy _nhỏ hí hửng.

Hải Nam gật gù ờ ờ vài tiếng coi như đối phương đã hiểu, vui mừng lại nổi hứng trêu chọc:

- Còn anh với em thì sao?

- Cái quỷ ấy chứ anh với em _nhỏ chề môi.

Anh lên cười, còn định trêu thêm một chút nhưng liếc thấy cô gái bên cạnh đã đỏ mặt nên đành thôi. Thời gian còn dài, yêu nhau để đó, sau này cưới, sau cưới thì sử dụng.

-.-

Cô giáo Khả Ái đường đường là một thiên kim tiểu thư nhà giàu, chỉ vì cãi nhau với ba mẹ mà xách hành lý đi bụi. An phận trốn được những một năm nhờ sự cứu mạng của Khánh Di và Bảo Bảo, họ đối tốt với cô còn hơn cả ba mẹ, nhất là họ chưa bao giờ nhắc đến chuyện chồng con. Thật ra thì cũng khá lâu rồi Khả Ái không cãi với mẹ, chưa nghe mẹ nhắc đến "con rể", cũng chưa từng bị mẹ đánh giống như lúc này.

- Con còn định để mẹ mất mặt đến khi nào. Gia đình người ta tốt như vậy con lại không chịu.

Bảo Bảo ở trong nhà khóc oa oa, một tay ôm cái balô nhỏ tay còn lại ra sức chùi nước mắt. Mới sáng ra vừa định cùng Ái Á đi học đã thấy hai bác kia đứng trước cửa, lôi kéo Ái Á đi không thành giờ lại đánh Ái Á nữa chứ. Thế nào mà không sợ...

- Bác là người xấu, oa oa...

- Bảo Bảo ngoan, Ái Á không đau, không có đau. Bác đó chỉ thích rồi sờ má Ái Á thôi _Khả Ái vỗ về cậu nhóc đứng bên cạnh, cố gắng giải thích để

nhóc không hiểu sai về ba mẹ mình.

- Không chịu, hai bác muốn bắt Ái Á đi, oa oa...

Khả Ái quay ra chăm chăm nhìn vào mẹ mình, khách ở nhà hàng không phải rất đông hay sao mà bà rảnh rỗi đến tận đây đón cô về?

- Con không muốn về, ở đây có chị em của Khánh Di, họ rất tốt với con. Con cũng không muốn lấy cái thằng cha kia làm chồng, mẹ về nói với họ con có người yêu rồi, không muốn cưới.

- Khả Ái à! Bà nội con sẽ giận đó.

- Nhưng mà con không hề biết người đó, cảnh sát thì cũng có thể buồn lậu mà.

- Con nói gì vậy? Thằng nhóc đó rất là giỏi, rất là tốt_bà Nhiên gật gù với thái độ của con gái.

Ngược lại với thái độ của mẹ mình, Khả Ái thần nhiên quay vào trong cầm túi xách, chìa khóa nhà và chìa khóa xe, xong bước đến bể Bão Bão đi, không quên mang theo đồ ăn sáng mà cô đặc biệt chuẩn bị cho một người.

- Mẹ thích thì cứ ở lại đây, con còn phải đến trường dạy học. Nếu mẹ chán thì về nhà hàng, nhớ khóa cửa, con có mang chìa khóa rồi.

Tính cách của Khả Ái không hẳn là bướng bỉnh, chỉ là có phần cứng rắn khi đưa ra quyết định. Bởi vì ngay từ nhỏ, Khả Ái nói một là một hai là hai, được thì được không thì không, dứt khoát nói rồi im lặng. Vì vậy người hiểu được tính khí của cô không nhiều, kể cả cha mẹ, nhưng chỉ ngoại trừ một mình Khánh Di. Cô chị tâm lý cực kỳ, mọi câu khuyên nhủ đều là bài học cuộc sống giúp Khả Ái vượt qua biết bao muộn phiền đang vướng phải.

Khả Ái giận bà nội khi không may mắn với cháu trai của người bạn thân, đã vậy còn buộc cô phải đồng ý cưới hỏi với chàng trai kia. Cô chỉ mới 22 tuổi, còn chưa gọi là ế mà, cũng đâu phải không có người rước, bà nội chính là đang lo xa cho tương lai cho cô rồi.

- Anh đẹp trai, anh đẹp trai kìa Ái Á!

Bão Bão vui mừng vỗ tay hoan nghênh người đối diện, anh cảnh sát đẹp trai hôm nay còn đến tận đây, chắc là để cảm ơn mấy món ngon Ái Á đã làm. Nhất là đồ ăn sáng, ngày nào Ái Á cũng ghé qua đưa cho anh đẹp trai ấy.

- Em đi học sao Bão Bão?

Thiên Anh ngồi xồm xuống để cho Bão Bão tùy ý xả vào lòng mình, vui vẻ trò chuyện. Về mặt lại lơ đãng cô gái bên cạnh cậu nhóc, giống như là chán ghét không muốn gặp.

- Anh đẹp trai đến đây có phải là tìm Ái Á không?_Bão Bão ngây thơ hỏi.

Thiên Anh ngước lên, bắt gặp ánh mắt của Khả Ái đang nhìn mình, trên môi là nụ cười duyên dáng nhất, đối với riêng anh.

- Anh đến đón mẹ vợ_Thiên Anh trả lời, cố ý nói để Khả Ái nghe rõ.

Thiên Anh đương nhiên biết tình cảm của Khả Ái dành cho mình, chỉ là anh còn có vị hôn thê từ nhỏ nên không thể nhận. Bao nhiêu lần Thiên Anh cố giải thích, Khả Ái ngược lại vẫn cố chấp theo đuổi. Thiên Anh biết chứ, mỗi lần anh nặng lời khi quay lưng cô gái kia đã khóc, rất nhiều là đằng khác, nhưng mà Thiên Anh không thể nào nói được hai từ xin lỗi, làm như vậy Khả Ái sẽ lại nghĩ rằng anh cho cô cơ hội. Là lúc anh mạnh tay quăng hộp cơm của Khả Ái vào sọt rác và nói rằng anh sẽ cưới vợ, Khả Ái lại thần nhiên lắc đầu rồi ra về, và cứ như thường lệ mỗi ngày đều đến cơ quan anh làm cẩn thận gửi lại bữa sáng cho anh.

- Anh đẹp trai khi nào đã có vợ? Ái Á nói lớn rồi không được nói dối, sẽ hư.

- Anh không nói dối, ba mẹ nói đã tìm được vợ cho anh rồi, anh phải vâng lời_Thiên Anh gián tiếp nói những lời này với Bão Bão chủ yếu chỉ để Khả Ái nghe.

- Còn Ái Á thì sao? Ái Á thương anh lắm đó.

Chỉ là câu nói vô tình nhưng khiến nội tâm của Thiên Anh rơi vào bế tắc, ai nói chỉ có Khả Ái thích anh chứ, rõ ràng đối với cô anh cũng có tình cảm, không phải là thích, mà là rất yêu. Vốn dĩ cuộc sống đối với một tiểu thư cũng chỉ là kiêu kỳ và bướng bỉnh, nhưng ở Khả Ái, cô tiểu thư mà lần đầu anh gặp lại vô cùng thân thiện và dễ mến, cho dù hiện tại bản thân còn rơi vào tình huống khó xử, cư nhiên lại đứng ra giúp đỡ cho người khác.

Nhắc lại, đó cũng là chuyện của một năm về trước. Khi Bão Bão và bạn học đi lạc, Khả Ái chính là người đưa bọn trẻ đến đồn cảnh sát giúp liên lạc với người thân, còn rành rang bảo lãnh hai mẹ con của cô gái Khánh An gì đó, hào phóng hơn còn gọi taxi đưa họ về nhà. Lần đó Thiên Anh chính thức đã bị ngã vào lưới tình...

- Anh thương Ái Á giống như em gái thôi.

- Bão Bão, nhanh đến trường không thì sẽ trễ_sự chịu đựng của Khả Ái chỉ sợ đứng thêm vài giây nữa thì sẽ khóc mất thôi, cô chọn cách lơ đãng để tự giải vây cho chính mình.

Kéo Bảo Bảo ra khỏi người Thiên Anh, Khả Ái đặt hộp com lên đùi của anh rồi nhanh chóng dắt tay Bảo Bảo đi, nước mắt ở đâu vô thức chảy xuống, cô đau lòng bởi chuyện gì cũng không rõ nữa. Cậu bé Bảo Bảo tinh nghịch quay đầu về phía sau, mặt nhăn mày nhíu ra hiệu với Thiên Anh rằng Khả Ái đang khóc, sau đó tiếp tục tươi cười vẫy tay chào Thiên Anh.

Nhớ đến cuộc gọi vừa nãy, Thiên Anh thở dài rồi đứng dậy bước chân dọc theo hành lang của chung cư theo lệnh đến đón ba mẹ vợ, mắt vẫn không rời hộp com vừa "bị ép buộc" phải nhận từ cô gái kia. Trái tim anh rộn lên một cảm giác vô cùng ấm áp, hơn cả sự yêu thương của mọi người dành cho mình. Đó dường như là thôn thức...

...

Bạn đang đọc truyện *Chông Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vấn đề lớn

Mọi người ở xóm khi thấy Khánh Di vừa về lại quê đã ùn ùn kéo ra bàn tán, họ nói Khánh Di thay đổi.

Ừ, sao cũng được, cô vẫn là mình chỉ là thay đổi cách sống. Với Khánh Di quan niệm của cô luôn luôn là "Sống phải giữ cho mình một cá tính riêng, chứ đừng bị ngả nghiêng bởi những lời nhận xét của người khác". Cuộc sống không phải là một mê lưới của số phận, cuộc sống chính là một mối giao hòa bất tận giữa mỗi cá thể đang tồn tại, và trong mối giao hòa đó, những gì chúng ta thể hiện sẽ nói lên chúng ta là ai...

Khánh Di từ nhỏ đã không được hai bên nội ngoại yêu thương, bởi vì ba cưới mẹ hai người đều là bàn tay trắng tự gầy dựng cuộc sống. Nội nói Khánh Di chính là con hoang, ba Hải chỉ vì quá yêu nên chấp nhận cưới mẹ về để tránh những lời đàm tiếu, ngoại nói mẹ là đồ đàn bà hư hỏng, "con đại cái mang" cho nên đã đuổi mẹ ra khỏi nhà để tránh thị phi. Từ đó Khánh Di sinh ra trong sự khinh rẻ của mọi người...

Khi Khánh Di bốn tuổi, ba Hải ở đâu về một bé gái xinh xắn bảo rằng cô từ nay sẽ phải yêu thương em bé giống như em ruột.

Khánh Di thương ba, thương mẹ và thương cả em gái nhỏ, gia đình Khánh Di sống vô cùng hạnh phúc cho đến khi cô vô tình biết được, người mẹ cô hết mực yêu thương và tôn trọng lại đi ngoại tình với người khác phản bội ba.

Khánh Di quả thực không muốn nhớ cái quá khứ đau lòng đó, lúc nửa đêm ba Hải qua đời vì con đau đầu bất chợt, Khánh An chạy đi tìm mẹ chỉ để nhận nhủ lời nói cuối cùng của ba, rằng "ba không hề giận, ba thương mẹ lắm". Đêm đó lại để Khánh An nhìn thấy cảnh tượng không muốn thấy, mẹ và người đàn ông kia đang ân ái, và chính Khánh An cũng là nạn nhân của gã đó.

Khánh Di lúc ấy mang trong mình một nỗi hận, hận mẹ gián tiếp đã gây ra tất cả, ba Hải không phải là người rượu chè bê bết tìm cớ đuổi đánh bà, ba ngược lại còn rất thương mẹ. Tính khí ba thay đổi, nhưng thật ra khi đuổi đánh mẹ đi khỏi nhà ba đã khóc, câu nói của ba lại là tự trách mình, ban đầu Khánh Di thật sự chẳng dám nán lại, chỉ khi thấy mẹ đi rồi ba ngồi bệt xuống đất vỗ ngực mình tự khóc miệng không ngừng nói câu "tôi đã sai gì chứ"...

Ba mất, mẹ đi thêm bước nữa cùng người đàn ông kia về nhà chung sống. Khánh Di ghét bỏ, ra huyện học lại không muốn về, kéo theo Khánh An xa nhà hơn một năm. Sau khi Khánh An đã an phận về làm vợ của Minh Ý bạn học mình, Khánh Di mới chính thức rời đi, âm thầm cắt hết liên lạc với mọi người. Cô muốn trả lại tháng ngày tươi đẹp cho em gái sau này nên đã lên tìm người may mắn với điều kiện là gã bán, người đời tiền...

Đau thương chất đọng, một mình Khánh Di đủ sức đau mà chống, cô chọn cách giao phó nhiệm vụ cho người khác còn mình thì chạy trốn.

Hơn ba năm qua, cô chính là cái bóng suốt ngày dõi theo em gái chỉ để chắc chắn rằng em gái đang được những người tốt hơn yêu thương. Khoảng thời gian đó, Khánh Di nỗ lực đi làm rồi mở một tiệm bánh nhỏ nhỏ nuôi lớn người em trai tên là Gia Bảo. Đừng ai hỏi mối quan hệ này là thế nào, bởi chính Khánh Di cũng không rõ, cô chỉ biết mỗi một điều đau lòng nhất chính là ba Hải hoàn toàn không có ai thật sự là con.

Hôm nay Khánh Di trở về theo yêu cầu của mẹ, bà muốn biết Gia Bảo sống với cô có tốt không, có được đi học và lo lắng đủ đầy hay không. Khánh Di thấy buồn cười, hai năm trước còn định bán đi giờ lại tỏ vẻ quan tâm. Đoạn phim này không có đạo diễn, bà quá nhập tâm rồi...

- Gia Bảo ở với con vẫn rất tốt, bây giờ đã học lớp một rồi. Học rất giỏi_Khánh Di ngồi nhặt rau để làm com chiều, hồ hững đáp lời mẹ.

- Con định khi nào lên lại Sài Gòn?

Khánh Di ngược nhìn mẹ mình, mắt đảo xuống theo hướng bà nhìn rồi vội vàng đưa tay che đi cổ áo, lễ phép đáp lại:

- Con ở hai ngày.

- Con nghỉ sớm đi, để mẹ làm. Cũng lâu rồi con mới về, không cần phải cực như vậy.

Bao lâu rồi không thấy mẹ đối tốt với mình như thế Khánh Di đâm ra nghi ngờ, có phải bà đang muốn xin thứ gì đó không?

--

Khánh An ra đến cổng trường đã thấy xe của Minh Ý chờ sẵn ở đó, bởi vì lúc nó tỉnh dậy thì giờ dạy buổi sáng đã không kịp nữa, giáo viên chủ nhiệm thì không thể mỗi ngày đầu đi dạy hôm sau lại nghỉ, cho nên dù Minh Ý có cứng rắn bảo nó ở nhà thì nó vẫn cứ một hai đòi đến trường với điều kiện, hấn sẽ đưa đi và đón về...

- Cô giáo, em không về sao lại đứng đây tự cười vậy?_anh bảo vệ ở phòng trực ban lộ đầu ra cửa sổ tò mò hỏi nó.

Nó gạt mình, nhìn anh bảo vệ trò chuyện một lúc mới tạm biệt ra về.

Cách đó không xa, chàng trai trẻ trên gương mặt là biểu cảm không hài lòng, mày vô thức nhíu chặt. Vợ mình cùng một người khác giới vui vẻ trò chuyện bảo sao không bức, với hấn nó còn chưa cười tươi như vậy lúc nào cũng muốn né tránh, Minh Ý hấn rất rất đẹp trai mà, cũng chưa từng dọa nó phải sợ, vậy thì tại sao? Minh Ý hấn không phạt là không được mà.

- Sao hôm qua Minh Ý không tốt bụng như bây giờ, để cho em đi xe buýt_ nó bước lại gần trêu chọc hấn.

- Em đi xe hơi không được mà_Minh Ý nhăn mặt.

- Xe buýt còn khó chịu hơn.

- Vậy từ nay anh làm tài xế, sáng chiều đưa đón em.

Hấn đứng thẳng dậy không còn tựa người vào xe nữa, tập hồ sơ cũng gấp lại cầm trên một tay, tay còn lại thân mật luồn qua eo nó ôn nhu nói. Hấn hiện tại mới được nhìn trực tiếp gương mặt của Khánh An dưới nắng chiều nhạt nhợt, mái tóc xoăn nhẹ bồng bềnh, gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu, nụ cười thì ngọt lịm, cho dù là vui vẻ cười hay đang khó chịu vẫn rất xinh đẹp.

- Minh Ý bạn như vậy em không dám phiền_nó chun mũi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mất

- Hức...hức...

Minh Ý nhăn mặt, khó chịu mở mắt dò xét khắp phòng xem xem tiếng khóc ấy phát ra từ đâu. Căn phòng tối mịt, không có gì là lạ so với lúc đi ngủ, chỉ khác chính là người nằm ở bên cạnh, chôn mặt vào ngực hấn âm thầm khóc, bàn tay nhỏ nhắn ôm trên ngực hấn mạnh mẽ nắm chặt gấu áo, vai nhỏ run không ngừng phát ra tiếng thút thít. Khánh An chắc là gặp mộng...

- Anh ở đây_hấn đưa tay bật sáng cái đèn bàn. Còn nghĩ nó vì nửa đêm tỉnh giấc không thấy ánh sáng cho nên mới sợ đến thế.

- Hức...hức...

- Ngoan, không sao hết. Anh mở đèn rồi này, không còn tối nữa.

Bởi vì từ lúc biết Khánh An sợ bóng tối, mỗi khi đi ngủ hấn đều dỗ nó ngủ trước, đến khi chắc chắn rằng nó đã say giấc mới nhẹ nhàng tắt đèn rồi ngủ theo. Cả Minh Ý và Khánh An hai tính cách đều đối lập, nó dị ứng với hoa hồng thì hấn lại rất thích. Khánh An thích ăn cua ngược lại hấn bị dị ứng. Khánh An thích hoa hướng dương thì Minh Ý vì có ký ức không đẹp cho nên rất ghét... Và tí ti những thứ khác cả hai đều đối lập.

- Hức...hức..._Khánh An không nói, chỉ khóc.

- Ôn thôi, có anh rồi. Ngoan~

Hấn một tay ôm nó, tay còn lại vuốt lưng vỗ về cho sự bất an đó. Từ tối qua đến giờ chuyện gì cũng không nói rõ cứ khóc mãi, lời lẽ lại luống cuống khó hiểu, "không ổn", rốt cuộc ai không ổn?

Minh Ý mơ hồ cảm nhận được cái lắc đầu vô cùng mạnh mẽ trong lòng ngực mình, nhìn xuống chỉ thấy đầu Khánh An oan ức lắc lắc. Hấn mất kiên nhẫn có chút gắt gỏng:

- Em tại sao vậy?

- Em muốn, hức...về quê ngay bây giờ, hức..._nó uất ức.

- Vì chuyện gì? Từ tối qua đến giờ em cứ khóc_Minh Ý nhỏ giọng.
- Chị Khánh Di, em lo...
- Không có gì hết. Em tin anh_hắn ôm chặt nó hơn, hôn liền mấy cái trên đầu_Bây giờ mới hơn hai giờ sáng, mau ngủ.
- Không muốn_nó bú rống bình lắc đầu.
- Ngày mai sẽ về sớm, ngoan_giọng hắn đầy vẻ bi thương, dỗ dành con gái hắn rất tẻ.
- Không chịu, hức..._lại lắc đầu.
- Em muốn thế nào đây?_cau có.
- Oa~

Nỗi sợ hãi trong nó ngày một nhiều thêm, lòng rạo rức về bất an không tả được, chị Di có phải vẫn đang rất ổn không?

- Anh xin lỗi, anh xin lỗi. Ngoan, ngoan...anh không nổi nóng. Anh xin lỗi, em đừng khóc nữa..._Minh Ý vội vã vỗ về cô vợ nhỏ, đã tới giờ mít ướt rồi thì ngọt dịu như thế nào cũng không giải quyết được,hắn đành chịu thua. Hôn vài cái lên trán nó an ủi.

Thật ra Khánh Di và Khánh An hoàn toàn là hai chị em khác cha khác mẹ, nhưng tâm linh tương thông chắc là do chiếc nhẫn bạc ba Hải đã tặng từ khi nhặt nó về nuôi, chiếc nhẫn bé xíu ngày ấy đã được nó lồng vào sợi dây chuyền cô ba lá ngày ngày đeo trên cổ. Khánh Di cũng thế, chiếc nhẫn lúc nào cũng ở trên sợi dây đeo cổ, để tiện đưa lên ngắm nhìn.

Tìm Khánh An đập loạn xạ, tay thì lạnh ngắt. Minh Ý cau mày, biểu hiện này là thế nào vậy? Hắn không kìm được lập tức tức giận đến không rõ ràng, mắng nó:

- Em là thế nào tại sao không nói, khóc lóc như vậy hôm sau lại sốt.
- Em muốn chị Di, chị Di...
- Anh đau lòng vì em chết mất, không khóc nữa mà.

Hắn vỗ về, nó khóc. Tiếp tục dỗ, lại khóc to hơn. Cứ thế từ hai giờ hơn kéo dài đến sáu giờ sáng vẫn chưa có dấu hiệu dừng, tiếng thút thít đầy mệt mỏi.

- Em sợ, hức...sợ chị Di, hức...bỏ...bỏ...
- Em trẻ con quá, không có gì cả. Từ lần sau không cho em mít ướt nữa, còn bú rống bình.
- Về quê.
- Mới năm giờ thôi nhóc.
- Về, hức...
- Ôm em một chút, còn em, khi nào nín hẳn anh cho về.

...

..•-

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Từ lúc ba mẹ biết được chỗ ở của Khả Ái thì ngày nào cũng đến, hết nài ni rồi đến lôi kéo, hăm dọa, chỉ muốn Khả Ái nhanh chóng trở về nhà đồng ý kết hôn với chàng rể cảnh sát kia.

Khả Ái từ nhỏ đến lớn luôn thề với lòng sẽ không bao giờ kết hôn với người mình không yêu. Cô muốn đám cưới của cô sẽ là hai người toàn tâm toàn ý yêu nhau, thật sự vì nhau mà chọn nhau làm bến đỗ. Và người Khả Ái mong muốn nhất chính là Thiên Anh...

- Thiên Anh!
- Tôi không giúp em được đâu, xin lỗi!
- Em cũng không muốn cãi lời mẹ, nhưng...
- Tôi cũng cưới vợ.

Thiên Anh nói xong đã lẳng lặng biến mất chẳng chút tiếng động, anh cũng giống như Khả Ái. Sợ đối mặt...

Khỏe mắt Khả Ái rơi xuống một giọt nước, mặn chát và đắng ngắt. Vì có gì cô lại nhờ Thiên Anh đóng giả làm người yêu để lấy đó làm lý do từ chối hôn ước được định trước từ phía ba mẹ. Yêu Thiên Anh cô chịu quá nhiều buồn tủi, từ việc sáng sớm đã tập cho mình thói quen dậy sớm để làm thêm một phần cơm, rồi lúc chiều tối đến tận chỗ anh để lấy lại cà-men, đưa bữa sáng anh không lấy, lấy lại cà-men anh nói đã quăng vào xọt rác. Bảo Bảo luôn nói "anh cảnh sát đẹp trai" là người tốt bụng, có sao điều ấy không đối với cô? Khả Ái bây giờ đã không còn cách, cuối cùng chỉ có vâng lời.

- Mẹ, con sẽ lấy chồng, người mà ba mẹ nói.
- Tốt rồi, ngay chiều nay mẹ sẽ hẹn gặp mặt. Con đồng ý là mẹ vui rồi_ bà Nhiên đang gọt trái cây cũng phải bất ngờ vì câu nói của con gái, từ chối bao lâu nay, bây giờ về nhà nói đồng ý, tốt quá rồi còn gì.

Khả Ái miệng cảm túi xách đi lên lầu, uê oải nằm sấp ra giường. Liệu cô quyết định có đúng không? Một sự việc nhỏ mà ảnh hưởng cả tương lai cô...

..

Thấy mẹ ở trước nhà cầm củi lật rau, bên trong lại có tiếng khóc, thái độ của mẹ thì như không có gì, Khánh An có chút bất an, nổi bất an càng ngày càng lớn khi bước qua hàng rào gỗ, có thứ gì đó thôi thúc bước chân Khánh An phải bước nhanh hơn.

- Mẹ, con về rồi_ Khánh An cố tình nói lớn khi vừa vào cửa.
- Ồ...

Thái độ bà Nhiên dửng dưng hơn bao giờ hết, lẽ ra theo đúng cảm xúc của một người mẹ mà nói, khi con gái mình được gả đi về lại thăm nhà phải tỏ ra mừng vui nhớ nhung. Khánh An biết mẹ ghét mình, nhưng đã gọi nhau mẹ con thì dù đúng dù sai vẫn là người một nhà, lạnh lùng sẽ mất hết tình cảm.

- Mẹ khỏe không mẹ?
 - À, khỏe.
 - Mẹ ở nhà một mình sao mẹ, chị Di hôm qua đã về sao con không thấy?
- Nó đặt túi đồ xuống đất, ngó vào trong nhà khi nghe tiếng khóc, lại là tiếng của phụ nữ, ngoài mẹ ngồi đây thì chỉ còn duy nhất chị Di, nhưng tại sao?
- Thấy bà Nhiên vẫn chăm chú với công việc lật rau của mình Khánh An cũng không muốn hỏi thêm, cầm lên túi đồ rồi lễ phép thưa:
- Con vào trong để đồ nha mẹ, anh Ý có về ở phía sau nữa. Con xong sẽ ra phụ mẹ.

Khánh An tươi cười với mẹ, cho dù bà không thích. Bởi lẽ thân phận Khánh An suốt đời trong gia đình chỉ là "con rơi". Ba Hải và chị Di mới là thật lòng dành yêu thương nuôi Khánh An khôn lớn, cả đời này, Khánh An có trả cũng chưa hết nợ, cả nợ ân tình và nợ đời, nợ kiếp.

Trước mắt Khánh An là một nam một nữ, chính xác hơn là cha dượng và chị gái Khánh Di của mình. Họ cùng ở trên một chiếc giường, một người thỏa mãn với tiếng cười khà ồ, người còn lại đau đớn trong nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Vừa quen vừa lạ

- Em đi với Thiên Anh sao?

Khả Ái ôm Bảo Bảo trong tay, bất ngờ với người đi bên cạnh cậu bé, người cô muốn tránh nhưng vô tư lại gặp, trong trường hợp là cả hai đi xem mắt. Điều đáng ghét nhất lại là chẳng phải đối phương, người mình đã thích...

- Em cũng ở đây sao? _ Thiên Anh e ngại, vờ hỏi xem như câu chào.

- Còn anh? Sao lại ở đây?

- Địa điểm tôi xem mắt mà ba mẹ nói là nhà hàng này.

- Ồ!

Khả Ái đáp lại dè dặt và hờ hững, pha chút hờn dỗi.

Có gì ai cũng đều khổ vì đơn phương?

- Khả Ái vào trong đi con, cả Thiên Anh nữa. Hai đứa gấp rồi đứng miết ngoài này tâm sự.

Sau câu nói của mẹ Thiên Anh thì cả hai cùng bước vào, cũng không may mắn là hai người bước vào chung một phòng, ngồi cùng một chiếc bàn. Đến khi bà Nhiên mẹ Khả Ái giới thiệu người đối diện là chồng cô thì bạn trẻ mới có phản ứng, đứng phắt dậy tro tay vào Thiên Anh, gay gắt hét lên:

- TÊN ÔN DỊCH BA MẸ SUỐT NGÀY NHẮC?

- Há??? _ba mẹ Thiên Anh há hốc mồm

Bà Nhiên vội phân bua:

- Không, không phải đâu anh chị. Hiểu lầm thôi. Khả Ái, con hét xằng bậy cái gì vậy? Thiên Anh nó tốt như vậy, nãy giờ còn nhìn con cười _bà Nhiên thì thào vào tai con gái.

Thiên Anh vẫn tươi tỉnh cười, từ lúc mẹ ra ngoài gọi tên Khả Ái và bảo cả hai cùng bước vào Thiên Anh dường như đã đoán được cô gái này là ai, đến để làm gì. Không ngờ lại đúng sự thật khi mẹ Khả Ái nói anh sẽ là chồng cô, Thiên Anh vui trong lòng, cả quá trình người lớn trò chuyện đều nhìn Khả Ái vui vẻ cười, anh yên tâm rồi, đơn phương từ nay sẽ trở thành chính thức.

Ngược lại Khả Ái quay xuống nhìn Thiên Anh mắt liếc ngang liếc dọc, cô hận, vui vẻ như vậy chắc chắn là biết trước, tất cả là đang lừa cô, để cô luôn phải buồn tủi như bây giờ.

Khả Ái ngang bướng chạy đi ra ngoài không nghe ai nói, trêu cô đủ thứ, đùa cợt cô dai dẳng, hoá ra người hận người ghét lại là người cô yêu. Một người vừa lạ vừa quen, sự bất ngờ không báo trước, tin nổi không?

- Con bé sao thế? _ba Thiên Anh khó hiểu.

- Giận dỗi sao? Bộ hai đứa có quen nhau? _mẹ Thiên Anh cũng thắc mắc không kém

- Xin lỗi chị, chắc Khả Ái nhà tôi, à...ờ...

Bà Nhiên lúng túng, nói lắp ba lắp bắp. Quay sang ông xã cậy nhờ một câu nói giải vây cảm xúc của bà lúc này.

- Con sẽ đi xem em ấy, hai bác đừng lo. Ba mẹ đừng giận, thật ra tại con có biết nhau nên chắc em ấy bất ngờ chút. Con xin phép ra ngoài.

Nói xong đã bế Bảo Bảo đuổi theo Khả Ái, mặc dù còn chưa hiểu Khả Ái vì chuyện gì lại bỏ đi. Cô giáo lại có lúc mất bình tĩnh và bướng bỉnh thế sao?

Cô giáo Khả Ái hôm nay trẻ con đến lạ, rời khỏi nhà hàng không lý do, cầm nhầm cái khăn ăn đi ra nhà xe, quên mang một chiếc giày, bỏ luôn Bảo Bảo lại, phá xe của một thiếu gia nào đó không hề quen, mắng mỏ vô cớ:

- Tên xấu xa đáng ghét.

Thái Anh đang ở phía sau, bàn bạc chút chuyện với Bảo Bảo.

- Em vào xe chờ anh chút được không?

- Anh làm gì? Không được làm Ái Ái khóc nữa.

- Anh dỗ Ái Ái, Ái Ái đang giận anh.

- Anh có cho Ái Ái về chung xe không?

- Chắc chắn.

Bạn nhỏ Bảo Bảo đập tay với bạn lớn Thiên Anh rồi chui vào xe lảng lạng quan sát tình hình.

- Em không vui sao? _Thiên Anh nói nhỏ vào tai Khả Ái từ phía đằng sau gáy _Em đá nữa xe tôi thùng lốp mất.

- Hơ...~

Phản ứng của Khả Ái là xoay người lại và bất ngờ bị nhốt trong vòng tay của cậu trai cao to, đẹp đẽ, hiền lành...)

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Không thương cưới làm gì

Khánh An mở mắt thấy mình đang được bế trên tay của Minh Ý thì nhẹ nhàng cup mi mắt xuống, sau ba giây im lặng lại khẽ dụi mắt vì con buồn ngủ:

- Chị Khánh Di đâu Minh Ý?

- Khánh Di ở bệnh viện, bạn anh sẽ chăm sóc em đừng lo_Minh Ý nhìn nó trả lời.

Khánh An "ạ" một tiếng nhỏ đủ để hai người nghe, xong nũng nịu dụi đầu vào ngực hấn an lòng nhắm mắt ngủ để cho Minh Ý bế mình lên lầu.

Nhận ra Minh Ý yêu mình là thật, những cử chỉ tình cảm liên tục được Minh Ý thể hiện Khánh An cũng mở lòng đón nhận, lâu dần đã trở thành quen. Thái độ mà Khánh An đón nhận không có gì gọi là ngại ngùng, bởi lẽ sự mong chờ bao lâu nay hoá thành hồi đáp, là yêu thương không trân trọng sẽ trong tức khắc biến mất. Khánh An sợ điều đó, giống như bốn năm trước...

- Đạo này biết làm nũng rồi!_Minh Ý cười.

Khánh An úp mặt vào ngực Minh Ý cười vô tội vạ.

- Đương nhiên, không phải chị Tú hay Ánh Dương thì em đều có quyền.

- Còn biết nói như vậy. Bảo Yên đồ hư em đúng không?

Khánh An le lưỡi:

- Đợi Bảo Yên nói Minh Ý lúc đó nuôi mấy đứa con luôn rồi.

Mặt Minh Ý tối xăm, nghĩ hấn phóng túng đến vậy sao, cơm ở nhà ngon đến mức nào hấn còn chưa ăn qua, phở ngoài kia giống như đã hết hạn dù có cho vàng hấn cũng không ngu lao vào để hốt vớ.

- Nghĩ xấu anh?

- Minh Ý có chỗ nào là đẹp.

Đặt nó xuống giường, hấn tiện thể bẹo má một cái, biết bướng rồi.

"Nuôi mấy đứa con", muốn mấy đứa?

- Không kêu Minh Ý nữa, thành thói quen thì sao?

- Em ở nhà cũng nói Khánh Di.

- "Em ở nhà cũng gọi Khánh Di", gọi chứ không phải nói.

Minh Ý không tài nào hiểu nổi cách nói chuyện của cô vợ nhỏ, cứ như trẻ con khi tập nói, bị loạn ngữ. À quên, Khánh An là cô giáo, chắc tại tiếp xúc với trẻ con nhiều. Không sao, đáng yêu như vậy hấn đều bỏ qua...

- Không phải anh không cho em gọi, nhưng nếu em cứ kêu tên của anh chẳng khác nào anh và em là cùng trang lứa với nhau.

- Nhưng em đâu phải nói mày tao.

Đây, lý sự đến mức mày tao luôn rồi. Nề nếp hấn cất công xây dựng bị con nhóc này phá vỡ. Hấn nhượng bộ là vì điều gì chứ?!

Ở bệnh viện Minh Ý làm, có không ít những cặp vợ chồng xưng hô nghe cung phải biết, hết ông xã, bà xã đến vợ, chồng, rồi biệt danh, con giáp. Về nhà muốn nghe một tiếng "ông xã" từ ai kia cũng không được, đối thoại mà nghe Khánh An gọi "anh" cũng hiếm hoi, suốt ngày cũng chỉ Minh Ý với Minh Ý. Chẳng phải người nhà họ đã nghĩ Minh Ý hấn là em trai của Khánh An không chừng.

- Ủ, Minh Ý thì Minh Ý, anh nói em bao nhiêu lần vẫn vậy. Bảo Yên bây giờ cũng giống em rồi. Anh thua, không nói nữa..._hắn đầu hàng

Khánh An mím môi, kéo chăn trùm qua đầu, cơ thể nhỏ nhắn cũng cuộn tròn lại trong chăn. Muốn nghe nó gọi anh hay là nhớ người đã từng gọi từ "anh" ngọt ngào đến mức quên cả ai mới chính thức là vợ.

Khánh An đâu có ghen, trong lòng chỉ có chút buồn phiền bé bé. Chén chân vào phá vỡ hạnh phúc của người ta, yêu thương không được san sẻ bởi vậy mới phải đi tìm.

- Không mắng em sao lại khóc chứ!

Minh Ý đưa tay kéo chăn xuống, để lộ gương mặt của Khánh An ra ngoài. Khóc thật rồi, nghe tiếng thút thít hắn còn tưởng nhầm.

Khánh An lắc đầu, tiếp tục vùi đầu vào chăn rầm rức khóc. Hạnh phúc ngủ quên không chịu đến với Khánh An lần nữa rồi. Ba Hải mất, mẹ ở cùng đương, Khánh An bị gả đi, Khánh Di tưởng chừng sẽ chẳng bao giờ quay lại nhà. Lại ngỡ yêu thương tràn về, Minh Ý khác trước, Khánh Di cũng trở về. Niềm vui ít ỏi chưa chi lại vụn vỡ, Khánh Di hiện tại có còn là Khánh Di nữa đâu, bưng chài thế nào khi ngoài kia dòng đời vẫn luôn nghiệt ngã. Thề xác và tâm hồn, cả hai đều là nỗi đau lớn...

Có Minh Ý ở cạnh bên, phần nào cũng nhẹ gánh vác, nhưng đó đâu phải là điểm tựa mãi mãi, không còn bản thân vẫn phải tự mình chống.

Hơi chạnh lòng cho mọi chuyện Minh Ý ở phía sau giải quyết, chẳng đợi Khánh An nhờ vả, chỉ cần là chuyện có liên quan Minh Ý đã tự khắc âm thầm đứng ra giúp đỡ. Cứ nhiên trở thành chuyện bí mật Khánh An không hề biết...

- Chuyện gì vậy? Nói anh nghe đi!_Minh Ý nằm xuống, kéo chăn ra ôn nhu xoa đầu nó.

Khánh An trốn vào trong ngực áo hắn mạnh mẽ lắc đầu. Là lý do không thể nói, là vấn đề không thể giải quyết, hoặc đơn giản chẳng có chuyện gì quan trọng. Chỉ là Khánh An mít ướt quá thôi, khóc để biết mình vẫn còn cảm giác...

- Ngoan, ngủ đi!

- Chị Khánh...hức...

- Anh biết em lo cho Khánh Di, nhưng Khánh Di ổn, có bạn anh chăm sóc. Là anh Ân Vũ, em còn nhớ không?

- *Khánh An gật đầu*

- Anh Ân Vũ thích chị hai em, chắc chắn sẽ lo chu đáo mà_hôn trần nó một cái, hắn dịu dàng trần an.

- Thích như thế nào?

- Giống như anh thích em.

- Minh Ý nói suốt đời không thích.

- Ủ, anh không thích.

- Vậy có thương không?

- Không thương thì cưới làm gì. Hối ngốc!

- Nhưng sau cưới Minh Ý đâu có thương!

- Suyt!!! Em còn ồn ào Hải Nam dậy đuổi cả hai ra ngoài đấy.

- Minh Ý hứa đừng xa em_Khánh An vòng tay ôm hắn, cọ đầu vào ngực nhẹ giọng thủ thỉ.

- Ngủ đi!

Cứ đôi ba câu Khánh An lại nói chuyện gớ, còn kéo theo hắn lạch lạch cả suy nghĩ.

- Minh Ý hứa đi_Khánh An lập lại.

- Ủm!

Minh Ý miễn cưỡng gật một cái cho có lệ, nhanh chóng đỡ cô vợ nhỏ vào giấc ngủ

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27

Suốt bốn năm ở cùng chị, Bảo Bảo chưa bao giờ nghe chị nhắc đến ba, mẹ hoặc họ hàng hai bên nội ngoại, Bảo Bảo cũng không tò mò mà hỏi phiền đến chị, thỉnh thoảng có lén nghe một vài chuyện khi chị hai nói điện thoại, nhưng hiển nhiên, chút gì cũng không biết...

Bảo Bảo còn quá nhỏ để hiểu, biết rằng Khánh Di luôn thương yêu và quan tâm chăm sóc, chỉ vậy là đủ!

Trang vở hôm nay Bảo Bảo luyện chữ, đã từ bao giờ có vài vết vẽ nguệch ngoạc, đã vậy còn không tập trung nghe cô giáo giảng, cứ thế nằm dài ra bàn.

- Bảo Bảo! Con không khoẻ sao?

Khánh Di đặt viên phấn lên bàn, nhanh chóng bước xuống xem học trò của mình, tay cũng cẩn thận sờ trán kiểm tra nhiệt độ.

- Chị đẹp, Khánh Di lớn nhưng không giữ lời_Bảo Bảo chun mũi mếc cô giáo.

- Khánh Di???_nó bất ngờ.

Bảo Bảo gật đầu "dạ" một cái, xong thì mắt rung rung, rồi bắt đầu oa khóc, kể lể:

- Chị nói là về...về quê, xong rồi lên lại...lại, mà bây giờ chỉ...chỉ còn có Ái Ái. Cô nói xem, chị con đâu...đâu rồi?

- Bảo Bảo ngoan, không khóc nữa nha, cô tin là chị con không nói gạt con đâu. Chị hứa là về, nhưng mà chắc là, đang trên đường về thì thấy một món quà đẹp, chị muốn mua cho Bảo Bảo nên về trễ hơn một chút. Con ngoan đi, phải tin chị hai con chứ!

Khánh An vuốt tóc thẳng nhóc cứng chiều vỗ về, vài bạn trong lớp cũng nhìn nhóc tui cười trấn an, vì vậy hiện tại tiết học liền vui vẻ trở lại...

..-

Ánh sáng chen nhau len lỏi vào phòng muốn đánh thức người trên giường bệnh, Minh Ý cũng không ngoại lệ, làm đủ cách từ nheo má đến búng trán, búng mũi để gọi Khánh Di tỉnh lại. Kết quả vẫn không thay đổi...

Y tá Minh che miệng cười, thay thêm một dịch truyền mới rồi lẳng lặng ra ngoài, giám đốc thật trẻ con!

- Quan tâm chị vợ nhi!

- Không được phép sao?_Minh Ý vắn lại.

- Cứ tự nhiên~

- Tôi đi đón vợ rồi, trả cho cậu đây.

Minh Ý quăng hồ sơ bệnh án của Khánh Di vào người Ân Vũ, còn liếc mắt tỏ vẻ không hài lòng.

Ân Vũ nhún vai xem như mình vô tội, vờ xem tay của Khánh Di lơ đi người bạn thân đang đứng đối diện nhìn mình.

Kéo ghế ngồi xuống, đôi tay cũng lạnh lùng khoanh lại mặc Minh Ý đang bước ra ngoài, Ân Vũ đưa tay cài lại khuy áo của Khánh Di rồi ngồi về tư thế cũ, tùy ý để cho suy nghĩ chạy ngón ngang trong đầu. Cậu mệt rồi, trước tiên cần một chút yên tĩnh, Khánh Di dù sao vẫn ở đây, trước mắt cậu, hiện tại và mãi mãi sau này...

Từ nhỏ Ân Vũ đã ước, sau này lớn lên được làm phi công, được tự tay cầm lái chiếc máy bay mà khi nhỏ cứ tưởng rằng nó nhỏ bé, chỉ nhờ pin đã có thể bay. Còn việc hiện tại làm bác sĩ thì chả biết phải lý giải thế nào cho hợp lý.

Nhà Ân Vũ không nghèo, muốn gì chỉ cần nhìn là có. Thời điểm Ân Vũ vừa chạm đến cột mốc của lứa tuổi trưởng thành, ba và di đã về sẵn một con đường đi khác hơn cậu từng mong đợi, kinh doanh, cậu hoàn toàn không thích. Và từ đó, mâu thuẫn liên tục xảy ra, cậu xách vali quyết tự lập, nói một tiếng liền đi du học, bỏ cả chuyện quan trọng cậu đang làm hiện tại vẫn còn dang dở...

Ân Vũ thích có em gái, Lâm Phương, Minh Phương là điều kéo cậu về con người của năm 4 tuổi, tuổi ấu thơ cười cười nói nói khi biết mẹ mang thai là em bé gái. Nhưng vui vẻ là vậy, cậu lại tham lam muốn có nhiều hơn, ngoại trừ hai em gái sinh đôi ở nhà thì Ân Vũ còn muốn mẹ, muốn cô em gái vừa sinh ra đã bị thất lạc suốt hai mươi mấy năm nay. Cậu muốn biết tin tức về cuộc sống của họ, một chút nhỏ thôi cũng được, để cậu an tâm rằng họ vẫn sống đủ đầy hạnh phúc, chỉ có như vậy cậu mới thấy mình không còn tội lỗi.

Trái đất có lẽ vẫn chưa quay đủ vòng, nên vì vậy cậu và họ vẫn lạc nhau, mỗi đường đi đều ngược hướng và chẳng thể nào được tìm thấy. Mọi thứ đều

là quy cũ, không hy vọng...

- Tỉnh lại đi cô gái!

Ân Vũ nhào người néo mũi Khánh Di, tay còn lại chống cằm về trách cứ. Nhắm nhẹ mi mắt rồi thở dài, bắt đầu giáo huấn:

- Tôi không biết vì sao em muốn ngủ, nhưng chỉ cần tôi còn đứng cạnh bên, tuyệt đối không cho em vì những điều khác mà phiền muộn. Tôi ghét thấy em buồn, nghe chưa? Mau tỉnh dậy!

Căn phòng lặng im, bệnh viện ồn ào nhưng phòng bệnh luôn là sự tĩnh lặng. Ân Vũ không thích điều này, gương mặt đầy nét giận dữ, đứng thẳng dậy chống tay giám cơ thể Khánh Di đang nằm trên giường bệnh, cậu nổi cáu:

- Tôi không thích đùa với em. Mở mắt! 1...2...

Mắt Khánh Di khó nhọc mở ra, còn chưa thích nghi kịp với ánh sáng đã bị người nào đó mạnh tay búng trán.

- Không để tôi lo thêm vài ngày nữa?

- Vũ...

- Không tôi thì ai? Đừng mong là thằng con trai nào khác.

Khánh Di nhắm mắt, bác sĩ còn có thể lỗ mãng như vậy.

- Tôi khát..._Khánh Di thều thào, cô thực sự mệt.

- Không cho em uống.

Nếu còn sức, Khánh Di đã ngay lập tức đánh vào mặt tên bác sĩ máu lạnh này, một chút lương tâm nghề nghiệp cũng không có. Bác sĩ sao lại đối xử với bệnh nhân thế chứ!

Thấy cô bạn học mệt mỏi nhắm mắt để nuốt cơn giận, Ân Vũ cười. Đưa tay rót ly nước và cầm ống hút, nhẹ nhàng lấy nước vào trong ống hút rồi để lên miệng Khánh Di, thả tay nhẹ nhàng cho nước thấm hết môi.

- Tôi tốt bụng rồi này, em đừng ghét tôi nữa...

..-

Bảo Bảo đứng trước cổng trường chờ Khả Ái cùng về, xe Khả Ái hồng mấy hôm nay mang đi sửa đã bị mẹ ở nhà giờ trò tịch thu không cho chạy, mẹ còn tốt bụng gọi điện thông báo bảo con về đưa đón hằng ngày giúp bồi đắp tình cảm.

Không phải Khả Ái không còn thích Thiên Anh nữa, sơ sơ thì cũng giận một chút, thử xem người ta có thành tâm không vậy mà, chứ nói trắng ra, Khả Ái vui còn không kịp hưởng hồ gì ghét bỏ. Và lại có tài xế không công, nhờ gì cũng giúp, Khả Ái đã hạnh phúc trên cả hạnh phúc rồi, tâm trí nào mà hờn dỗi mãi, và như hiện tại:

- Tại xe em mẹ lấy chứ bộ, anh không rảnh đón, em với Bảo Bảo đi xe buýt cũng được.

- Vậy anh về, còn phải đi ăn với mấy anh trong phòng trực. Em với Bảo Bảo đón xe buýt nha!

Thiên Anh nhìn đồng hồ đeo tay, mở cửa xe rồi liếc nhìn thái độ của Khả Ái, thấy Bảo Bảo nhe răng cười, cô giáo trẻ thì phòng má bặm môi ai oán liếc lại.

Thiên Anh hất mái tóc, cười khổ:

- Đùa em thôi. Anh theo lệnh "mẹ vợ" đến đón em về nhà ăn cơm, bồi dưỡng tình cảm...

- Có tình cảm đâu mà bồi~_Khả Ái lườm.

- KHÔNG CÓ Á? LÚC TRƯỚC LÀ EM THÍCH ANH MÀ!_Thiên Anh vờ ngạc nhiên trên.

- Nhỏ tiếng thôi, muốn bao nhiêu người biết?

- Cả thế giới biết.

- Anh...

Khả Ái đuổi lý đành im lặng, bé Bảo Bảo ngồi vào trong xe chả thèm đếm xỉa tới nữa. Lầm lòi, sao không làm con gái luôn đi...

-•-

- Minh Ý đứng thứ ba, sau ba Hải và chị Di.

- Kệ, thứ ba thì thứ ba, dù sao trong tim cũng có.

Khánh An lại không khoẻ, ngồi trong xe nói cười với Minh Ý chốc lát đã thấy máu mũi tự dưng chảy xuống, viễn cảnh này còn phải lặp lại bao nhiêu lần đến lúc Khánh An có em bé, sự việc này đã thành nỗi bức tức trong lòng Khánh An mấy năm nay.

Tại sao cần có em bé mới thay đổi??? Vô lý!

Lấy tay gạt phăng vệt máu trên khoé miệng, Khánh An nổi câu thờ dài vô cùng mạnh.

- Aizz~~

- Sao vậy? _quay sang nhìn đã thấy Khánh An mặt mày lem luốc, bàn tay lấm lem bẩn như đứa trẻ, mà còn là máu. Minh Ý tấp xe vào trong lề, cầm khăn tay lo lắng lau giúp cô vợ nhỏ, trách cứ _Em cái gì chứ?!

-...

- Lớn rồi, không được hành xử như thế.

-...

- Bị đau sao không nói anh? Còn giấu suốt mấy năm nay.

-...

- Em không nói anh sao biết đường mà giúp.

-...

- Người ta lại trách anh không biết chăm sóc vợ...

-...

Minh Ý cau mày, hẳn nói nó nghe được gì không thể, mặt bơ bơ thế là thế nào?

- Nhóc con! Anh nói em nghe không?

- Không.

- Còn trả lời..._Minh Ý cốc đầu, hoàn toàn không hài lòng.

- Em khoẻ, không cần đi đâu hết.

"Không cần đi đâu", ý nói bệnh viện chứ là gì. Hẳn nhượng bộ riết biết lý rồi...

- Bướng bỉnh!

Minh Ý đánh đầu Khánh An nhủ mày vờ giận, hạ ghế giúp Khánh An nằm xuống để máu thôi chảy, không khéo lại ngất xỉu trên xe thì khổ.

Về nhà, chắc chắn Minh Ý phải trị dứt tính cứng đầu này...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đau lòng nhất là chuyện tình cảm...

bồm..bồm..

Nước ở hồ bơi bị nghịch, lăn tăn chuyển động thành từng con sóng nhỏ. Bảo Yên thích thú đưa chân nghịch tới nghịch lui mấy quả bóng trong hồ, mắt mờ hồ nhìn về hướng khác, vu vơ hát...

"Chiều không anh, tiếng dương cầm cứ buông vào lòng ai giá băng, có ai rồi không ai nhẹ qua chốn đây. Chiều lại mưa, mưa rất lâu, rơi vào tim thêm chút hiu quạnh. Dù mưa có khóc, em khóc cùng mưa..."

- Hải Nam chết tiết!

...

- Em nhớ anh rồi, TRIỆU HẢI NAM... _Bảo Yên đột nhiên hét lớn.

- Em hét cái gì? Tên anh lạ lắm sao?

Mở rèm cửa sổ đã nghe cô nhóc kia mắng mình, "Hải Nam chết tiết". Phải, anh chết tiết mới vì ai đó than buồn mà tan ca đã vội vã lái xe đến ngay đây này.

Tuần trước bệnh viện nhiều việc, vì vậy Hải Nam đều bận sáng tối, đến thời gian nghỉ ngơi còn không có. Vậy mà Bảo Yên còn đùa, báo hại anh vì lo lắng mà bỏ việc chạy về, kết quả Hải Nam bị mắng, bản báo cáo anh vừa nộp sáng nay luôn này. Giận chứ, nhưng chỉ một chút, bởi vì Bảo Yên là người mà Hải Nam phải chịu trách nhiệm, cho dù đó chẳng phải là ép buộc. Đơn giản chỉ là, anh muốn lo lắng, vậy thôi...

Choàng khăn qua người Bảo Yên từ phía sau, Hải Nam quỳ một chân nghiêm túc nhặt bóng dưới hồ lên cho vào rổ. Rõ khổ. Suốt ngày nghịch!

Bảo Yên hí hửng véo má người kia, tay chạm vào mặt nước cho ướt rồi vỗ lên tay Hải Nam, phấn khởi:

- Anh Nam! Nước ở đây thật mát.

- Còn đùa nữa liền đẩy em xuống _Hải Nam ai oán liếc.

- Anh thật không vui.

Bảo Yên bĩu môi, dùng kẹp ghim kẹp lại mái tóc, rút chân ra khỏi mặt nước rồi ngồi đó nhìn, ai cũng nói góc nghiêng của Hải Nam có thể giết chết người.

- Anh khác lắm sao?

Thấy Bảo Yên chăm chăm nhìn mình, Hải Nam tự dưng cảm thấy lạnh, anh hoài nghi ánh mắt này, mỗi lần đều là buồn không nói.

Bảo Yên lắc đầu, mặt không biểu hiện thêm cảm xúc gì.

Anh lại thấy lạ, nhú mày vô cùng nghi vấn, xong đưa tay nghịch cái búi tóc trên đầu Bảo Yên, cổ tình trêu nhò nói.

- Cù tôi sao? Kém xinh cho em luôn rồi...

Không đong được hết nhớ thương, nói ra lại càng khó.

Bảo Yên rướn người hôn lên môi Hải Nam một cái, tay cũng đồng thời kéo cổ áo anh cho thấp xuống, hôn một nụ hôn sâu.

Có thể, những ngày tháng trước kia, Bảo Yên rõ là người thuộc tuýp vô âu vô lo, suốt ngày nói nói cười cười, nhìn thế nào cũng chẳng phải là người có chuyện không vui. Nhưng những ngày gần đây, cô nhóc cá tính năng động ngày nào hiện tại vẫn không có nổi một nụ cười, hằng ngày vẫn ôm điện thoại lướt lướt xem xem gì đó, rồi thôi, rồi cũng chẳng nói gì. Kiểu như, đang rơi vào vướn mắc...

Người ta nói, nếu là người mình tin, một môi cứ thoải mái dựa vào. Nhưng Bảo Yên thì khác, sợ nếu cứ phiền đến anh những việc con con không đáng, sẽ là quá phụ thuộc. Sau này lỡ như, chưa hợp nhau, rời xa chắc là lắm luyến tiếc.

Chẳng biết Bảo Yên đang sợ điều gì nữa!

Hải Nam dịu dàng xoa đầu Bảo Yên, anh hiểu nhỏ nghĩ gì mà, tạm thời bây giờ im lặng, không nói cũng không sao, không muốn công khai cũng không sao, anh chưa bao giờ sợ mình bị thiệt thòi cả, anh chỉ lo cho người con gái anh yêu bị áp lực với mấy tin tức sai sự thật của báo chí. Điều anh cần chỉ là, trong lòng Bảo Yên có anh...

Lâu rồi, từ khi anh chấp nhận dẹp bỏ cái tôi của mình để mà mặt dày đeo bám theo nhỏ em gái của thằng bạn thân, làm tài xế chở nhỏ đi học suốt mấy năm. Đến khi nhìn thấy nhỏ cười, lúc đó cả hai cũng đã có tình cảm.

Nói sao đây, mọi chuyện là của quá khứ cả rồi!

- Em muốn ôm anh!

Bảo Yên gục đầu vào ngực anh, tranh thủ cảm nhận hơi ấm của anh. Bảo Yên mệt thật rồi, cần có bờ vai dựa vào hôm nay. Chỉ hôm nay thôi...

Hôn lên tóc Bảo Yên, Hải Nam giữ im lặng để nhỏ ở trong lòng mình cứ nhiên nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dưới hồ bơi còn hai quả bóng màu, tay Hải Nam nắm lấy đã có thể trực tiếp bắt được cả hai quả cho vào rổ, nhưng mặt nước cứ không ngừng chuyển động, Hải Nam chỉ bắt được một quả màu xanh lục, quả màu hồng còn lại đã trôi ra xa, với tay còn không bắt tới. Điều này đồng nghĩa với việc phải chờ đợi, chờ cho quả bóng trôi vào bờ.

-•-

"gâu..."

Cún con ngược mắt nhìn lên người con trai cao to đẹp đẽ kia, anh ta vừa mới nổi nóng túm tai cún quăng qua hàng rào, cún vì lo sợ mẹ An và anh trai Shino không tìm được nên bằng mọi cách vượt rào quay lại vườn hoa. Và người con trai đẹp trai kia lại một lần nữa đẩy cún qua hàng rào, nhằm vứt bỏ cún đấy...

- Đồ lì lợm!

Minh Ý khom người nghe răng càu nhàu con cún dưới chân, bực mình nên đưa tay đánh đầu cún một cái mắng mỏ.

- Bác sĩ tao đây đẹp trai, hiền lành, tốt bụng. Chỉ tại tao đây dị ứng với lông chó mèo nên không chịu mang mày, mau về với chủ đi. Còn quay lại là tét vào mông đấy. Biết chưa?!

...

"Aaaaa..."

Minh Ý trực tiếp xách tai cún con đặt lên xích đu, lại còn đung đưa qua lại, ban đầu là chậm, sau dần dần nhanh hơn.

Cún con can đảm bám chặt không muốn rơi xuống đất, lại vì sợ hãi mà cứ ăng ẳng la lên như khóc khi bị vị bác sĩ đẹp trai kia bắt nạt.

- Mày cũng khá đẹp trai đấy!

...

- Nhìn ngầu lắm!

...

- Đung đưa cái nữa rồi tao bế xuống.

...

- Nhưng phải đi.

...

- Ở đây có Khánh An, không muốn cô ấy bế mày. Cún yêu quái...

Hành hạ cún con hết mấy phút Minh Ý mới thấy mình nhỏ nhen bèn dừng lại, chỉ lèm bèm mắng thêm vài câu. Minh Ý đương nhiên biết mình quá đáng nhưng rõ ràng chính hắn mới không ưa mấy con thú nuôi này, vừa lười vừa bẩn, kiểu như vua chúa suốt ngày ăn không ngồi rồi, no thì ngủ, chả nhờ được gì...

Nhưng mà dù gì Minh Ý cũng là bác sĩ, thương yêu được con người thì động vật lại càng phải được bảo vệ, giống như Hải Nam khi nhỏ, cứ thường xuyên chạy theo bên tai lái nhái cái vấn đề, ở nước khác phụ nữ luôn được ưu tiên, ngược lại đàn ông còn xếp sau mấy con vật nuôi trong nhà.

Vô vị.

"Ăng"

- Minh Ý! Anh đang làm gì vậy? Bắt nạt một con cún còn nhỏ xiu. Bác sĩ kiểu đấy còn mắng ai...?

Loay hoay tìm Luta nhưng mãi chẳng thấy, tưởng cún con đi lạc còn định ra ngoài tìm. Xa xa lại thấy Minh Ý cứ đung đưa cái xích đu như có ai ngồi, tò mò đến xem thử mới biết thì ra hắn bắt nạt cún Luta, chơi trò gì còn ngốc hơn mấy đứa con nít, vậy mà suốt ngày hết nhắc nhở Khánh An bướng, đến mắng Bảo Yên trẻ con. Ai đây còn chưa biết...

Cún con khép nép nằm trong lòng mẹ Khánh An khóc lóc hướng mắt về phía Minh Ý méc lại, khi nãy hứa đung đưa một cái nữa rồi bế xuống, còn chưa bế đã đẩy người ta ngã, may mẹ An đỡ kịp không thì đầu chết mất.

Khánh An gấp rút hỏi thăm cún Luta chẳng đoái hoài gì đến người kia:

- Không đau chứ hả Luta? Ngoan ngoan xiu nữa ra ngoài với anh Shino, được ăn xúc xích, được đi dạo nữa...

- Anh không thích em bế nó, bần lăm_Minh Ý nhăn mặt.

- Minh Ý thật khó ưa.

- Anh bị dị ứng với lông...

- Em biết nên mới cố tình nuôi Luta ở ngoài vườn.

- Còn không nói anh một tiếng.

- Muốn đòi xử thế nào đây? Giống như lúc nãy hả?_Khánh An trừng mắt.

- Hiểu lầm vừa thôi chứ, anh đâu có cố ý.

- CỐ TÌNH CHỨ Gì?!

- Hét lớn tiếng gì vậy? Chưa ăn đòn như Bảo Yên chưa sợ đúng không?

...

...

Thành ra thế này cả hai có ai muốn, chỉ vì chuyện bắt nạt cún Luta thì không đúng. Còn vì tin nhắn trong điện thoại của Minh Ý nữa, đau lòng hơn là cuộc gọi Khánh An vừa nhận. Nói không được mà khóc cũng chẳng xong, chỉ là có hơi đau một chút, đau ở phía ngực trái...

Trước kia Minh Ý cứ hồ hững lạnh nhạt khi Khánh An vừa gả về làm vợ, thân thiết với Cẩm Tú, có khi còn đến nhà người ta ngủ. Khánh An đã nghĩ, hạnh phúc nhanh thôi sẽ đổ vỡ, rồi người một hướng. Nhưng Minh Ý thay đổi, ân cần hơn, dịu dàng hơn, và Khánh An siêu lòng. Cứ ngỡ yêu thương đã tìm về đúng chỗ, chẳng cần đi đâu xa tìm kiếm, rồi chấp vá đơn phương tự mình khổ. Vòng tròn lặp lại, chuyện gì đến cũng đến, Minh Ý không thay đổi, chỉ là người ta có ý khác, muốn Minh Ý chịu trách nhiệm...

Vậy thôi, Khánh An trả hấn về nơi hấn thuộc về. Người từng thương!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Giận nhau 7 giây

Bảo Bảo mắt mũi tèm lem khóc oa oa trên xe. Bên cạnh là cô giáo Khả Ái cũng lặng thầm lau nước mắt.

Khi chị gái Khánh Di về quê thăm mẹ, Khả Ái được giao nhiệm vụ chăm sóc Bảo Bảo trong khoảng thời gian hai ngày. Khả Ái đang làm tốt nhiệm vụ của mình và chờ Khánh Di về để đổi công, thì chưa chi đã nghe tin Khánh Di vào viện, lo lắng đến toáng lên chẳng kịp ăn cơm liền chạy đến.

- Chị gái đó chắc là không sao mà, hai đứa đừng khóc nữa.

Bác tài thương cảm cho hai chị em ngồi phía sau nên nói vài câu trấn an. Lo lắng đến khóc, tình cảm này chắc chắn rất tốt...

- Nhanh chút đi chú, chị con ở đó có một mình, sợ là không ai chăm sóc_Khả Ái giục.

- Nhanh nữa là quá tốc độ quy định đấy cô gái, con cứ bình tĩnh, chú sẽ cố gắng lái nhanh.

Lang thang như kẻ vô gia cư trong một đêm gió lạnh vì giận ba mẹ mà dùng dùng xách vali lên đi, tưởng rằng mấy hôm lang thang đó đã thật sự ngủ ngoài đường. Nhưng ở hiền gặp lành, quả nhiên là thiên thần đến giúp đỡ cho người tốt, chị gái kia vừa xinh đẹp lại vừa tốt bụng, hỏi han vài câu đã xách luôn về nhà mà nuôi mấy tháng nay. Chị gái kia không có nhà riêng, nơi chị ở là chung cư, cách nhà Khả Ái cũng không xa lắm, vừa may Khả Ái cũng mới tốt nghiệp làm cô giáo thực tập ở một trường gần đấy, ở đây quả là hoàn hảo, thuận tiện đôi đường. Bên phải bước ra đã có thể bắt xe buýt đến trường, bên trái bước ra đã có thể chạy về nhà mẹ. Hoàn hảo, quá hoàn hảo. Vậy là từ đó, Khả Ái bắt đầu kiếp sống "ăn nhờ ở đậu".

Một chiếc vali không bao giờ mang đủ đồ với con gái, Khả Ái lên lút về lại nhà để lấy thêm vài món đồ cần thiết, ba mẹ xảo quyết kêu người theo dõi mới biết được chỗ cô đang ở. Nhiều lần như vậy Khả Ái đành công khai ra ngoài sống riêng, và công khai đối đầu ba mẹ chuyện kết hôn.

Khánh Di sống cùng em trai nhỏ, cũng không phải là người giàu có, nhưng lại là tỷ phú của người giàu tình thương. Khánh Di chỉ là cô chủ của một tiệm

bánh ngọt nhỏ, lương hàng tháng phải chi vào tiền nhà, tiền thuê mặt bằng của tiệm bánh, tiền ăn uống sinh hoạt hàng tháng, tiền học phí của em trai,...quá nhiều thứ Khánh Di phải lo nhưng cô chưa từng thấy mệt, lúc nào Khả Ái cũng thấy cô chị Khánh Di cười, cười đến không còn nhớ là mình đang mệt.

Không cần phải hỏi, chỉ khi nhìn vào đôi mắt Khả Ái mới có thể cảm nhận được Khánh Di chính là sống theo kiểu người giả tạo, nhưng mà là sự giả tạo ngọt ngào, ngọt ngào đến mức tự gánh hết bao đau thương không rõ lý do.

Có lần Khả Ái nhìn thấy cô chị Khánh Di cãi nhau với một người đàn bà tầm tuổi mẹ mình, Khánh Di chỉ im lặng chỉ có bà ta là lớn tiếng. Rồi khi bà ấy quay đi, Khả Ái đã nhìn thấy Khánh Di khóc, giọt nước mắt yếu đuối đầu tiên Khả Ái từng thấy kể từ ngày sống chung đến hiện tại. Cảm giác không chỉ có đau lòng, mà còn có cả tổn thương...

-.-

Ân Vũ ngồi trong phòng làm việc, đắn đo cắn móng tay suy nghĩ. Sự việc cậu hoàn toàn chịu thua, nghĩ theo chiều hướng tích cực thì chính là bị bạo hành, còn về tiêu cực, Khánh Di chính là bị xâm hại. Cậu thật sự muốn quan tâm nhưng lại không cách nào hiểu được chuyện của cô, giường như thông tin về cô đều là bảo mật.

Khánh Di, thật sự là bí ẩn.

- Bác sĩ Vũ, bệnh nhân giường 302 phòng 27 nói muốn gặp anh. Cô ấy tự làm thủ tục xuất viện và đang muốn về.

Y tá gõ cửa và gõ đầu vào lập tức báo cáo với Ân Vũ, bệnh nhân giường 302 nằm trong sự chăm sóc đặc biệt của cậu thế nên cứ hễ có vấn đề là tìm đến bác.

Ân Vũ cau mày, phiền vẫn là phiền, Khánh Di cô không tìm đến cậu để gây nhau thì cũng là gieo phiền phức. Mấy năm đại học cậu trốn sang Mỹ du học còn chưa đủ sao, giờ gặp nhau lại còn gây khó dễ.

Thật, chạy trời cũng không khỏi nắng...

-.-

Hai ngày nay Khánh An quên vào viện thăm chị, tan học lập tức bắt Minh Ý đưa đi, nhưng cậu trai kia cứ cau có không tuân theo vì biết Ân Vũ có thể lo tốt cho chị vợ gấp trăm ngàn lần hai vợ chồng hẳn. Vậy nên, trong xe hơi hiện tại có một sự càu nhàu nhỏ...

- Không cho thì đừng chờ đi, ngồi đó cứ lèm bèm_Khánh An bậm môi càu nhàu.

- Ai nói không cho em đi?

-...

- Bướng bỉnh như vậy không biết lấy từ ai.

- Em còn hàng trăm tật xấu, cứ nói nhiều một chút. Khi nào cảm thấy chán thì đuổi đi cũng được, nhớ nói trước hai ngày để em kịp dọn đồ.

-...

- Ở bên ngoài có một chị gái cực đáng thương luôn đó, rước về nuôi đi.

- Em đang nói với ai vậy?

Minh Ý bị chọc cho giận, có lý do chính đáng để cãi nhau giống như hiện tại không, mà sao hôm qua giờ cứ nói mấy câu nhằm xia xối hẳn.

- Việc tốt anh làm anh tự biết.

Minh Ý ai oán liếc. Rồi đạp thắng xe.

- Việc tốt? Giống việc em làm với anh sao?

- Em làm toàn việc xấu, không phải Minh Ý vẫn luôn cho là vậy.

- Nói rõ đi, anh bị em chọc cho giận rồi.

Minh Ý nhào người giữ chặt hai vai Khánh An, đối diện hẳn và nói đi, đừng quay đi, đừng cố ý nhìn về hướng khác mà trốn tránh. Sức chịu đựng về sự nghi ngờ của nó trong hẳn quả là không đường nào lý giải, ngay cả hành động Minh Ý cố tình làm ra chỉ mong nó nhìn thấy và hiểu cũng khó. Khánh An chính là muốn dằn vò lỗi lầm của hẳn sau nhiều năm không được đáp trả tình cảm, cứ phóng túng mặc dù ở cùng nhà nhưng lại luôn đi tìm người mới.

Đoạn tình cảm với Cẩm Tú nhiều năm như vậy Minh Ý đã thật sự xóa sạch không chút luyến lưu. Chỉ là còn mỗi mình Cẩm Tú si tình không muốn dứt.

Với Ánh Dương đó không phải là yêu, chỉ là trẻ con cảm nắng hình tượng trong nhau. Để rồi khi lớn lên, Ánh Dương lại làm tưởng lời hứa khi nhỏ là sự thật.

Tú Ngọc lại càng là quá khứ, đã mất rất rất lâu rồi chẳng ai còn hình dung ra gương mặt. Kể cả là khi xuất hiện lại cũng sẽ tìm đến Hải Nam chứ chẳng phải hần. Bởi vì năm đó, tình cảm của Tú Ngọc chính là nghiêng về Hải Nam nhiều hơn.

- Đau..._Khánh An miễn.

Minh Ý thả lỏng tay:

- Tin anh, được không?

- Cũng không phải là em không tin...chỉ...um...

Minh Ý chỉ hận không thể dùng bạo lực mà dạy dỗ cô vợ này, hần biết tổn thương mà vợ nhỏ đã chịu đến mức phải khổ đau và cả tuyệt vọng. Nên sẽ cố bù đắp bằng yêu thương, dịu dàng và chân thành nhất có thể.

- Anh sợ anh giống như em lúc trước, yêu sâu đến khó dứt ra.

Giống như chuyện của những năm cấp ba, là Khánh An thích Minh Ý trước, thích nhiều nhiều nhiều chỉ là chưa biết đã yêu hay chưa.

- Anh biết mình thương em.

- Em không giận nữa_Khánh An lí nhí.

- Thật?

- Thật ra em chỉ giận có 7 giây, thấy Minh Ý cười...

- Anh hứa, nụ cười miễn phí, không rao bán.

Khánh An cười, lần đầu nghe Minh Ý nói mấy lời đầy tình cảm như vậy, tuy là có hơi vụng về, nhưng phần ngọt ngào lại không hề kém. Khánh An đã từng vì những lời vụng về đó mà cảm nắng hần sâu đậm, đến cả muốn bắt tim mình ngừng lại và dứt ra cũng là điều mà bao lần đã làm thử nhưng vẫn chẳng thể thoát.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bản thân tự cố gắng

Tiệm bánh ngọt mở cửa trở lại, nhưng chỉ còn một mình Khánh Di làm, công việc không nhọc lắm bởi vì quán thừa khách. Nhiều ngày đóng cửa nên chỉ còn khách quen đến ăn, khách qua đường, vắng lại đã không còn thấy ghé. Họ quên tên quán...

Cũng đúng. Quán nhỏ, nằm trong một con hẻm vắng, không phải là khu dân cư, không nhiều người qua lại, ít ai biết đến quán nếu như không thuộc tuýp người thích khám phá.

Quán được trang trí theo phong cách vintage, nên thường đón các bạn trẻ thích yên tĩnh. Góc quán là một thư viện thu nhỏ, trưng bày vài sách tham khảo của cả cơ bản và nâng cao, thường thì vẫn thấy các nhóm bạn vào đây làm bài tập. Kệ sách còn có tạp chí, báo hoa và cả truyện tranh. Quán có cả guitar dành cho những bạn trẻ ngẫu hứng, hoặc họ hát, hoặc họ chỉ đàn một đoạn nhạc ngắn. Đặc biệt, piano là điều mà ai một khi đến quán cũng chú ý, không hứng thú thì cũng là tò mò. Quán nghèo, nhưng piano lại rất đắt...

Khánh Di biết chứ, nhưng không lo về giá. Cô biết, Khánh An em gái mình thích piano.

Phải xa nhau sớm như vậy, Khánh Di cũng một mình tự lập, một mình bôn ba chẳng xong lại còn nuôi thêm Bảo Bảo, cậu em trai cùng mẹ khác cha với cô, nhóc con của sự vụng trộm từ mẹ làm nên lý do rạn nứt một gia đình êm ấm. Nhưng trẻ em không có tội, Bảo Bảo còn quá nhỏ để nhận những lời chỉ trích từ làng xóm, Khánh Di cũng chẳng để tâm thiên hạ lời ra tiếng vào những câu cay cú như thế nào, cô chỉ biết Bảo Bảo là em mình, thế nên quyền nuôi dưỡng từ cha mẹ đã chuyển sang thành chị. Khánh Di không cam lòng nhìn mẹ bán em, cũng không cam lòng mẹ không cho em ăn học tử tế. Cô thả gom thiệt thòi, khổ cực về phía mình còn hơn để tuổi thơ của Bảo Bảo trở thành ác mộng, đau thương.

Khi Bảo Bảo 5 tuổi, cứ hỏi về ba, hỏi "mẹ như thế nào, sao trước giờ em chưa thấy". Lúc ấy, Khánh Di chỉ có thể lờ đi, bảo nhóc làm bài tập, hoặc chộp lấy điện thoại áp lên tai vờ như đang nói chuyện với ai đó. Lời nói dối rất có hại với trẻ con, chúng có thể tin lầm hoặc hiểu sai chuyện, nhưng Khánh Di lại nói dối ngày càng nhiều, bảo ba mẹ đi làm ăn xa, chờ khi Bảo Bảo lớn rồi mới về...

Cũng có lần Khánh Di bức khi Bảo Bảo suốt ngày hỏi về mẹ, người đàn bà mà trong thâm tâm Khánh Di muốn hận nhưng lại chẳng bao giờ hận được, vì bà sinh ra cô, nuôi cô lớn. Khánh Di đôi lần nổi cáu đánh đòn Bảo Bảo, cấm không cho nhắc tới hai từ ba mẹ. Nhưng sau khi con giận tuột xuống, Khánh Di lại một mình trốn trong toilet mà khóc, cô hận bản thân, ít ki không cho Bảo Bảo một gia đình hạnh phúc...

Hai chị em đã quá cực, từ việc lo cho Bảo Bảo học, trả tiền thuê mặt bằng tiệm bánh hàng tháng, đến chuyện tiền nhà, tiền điện, tiền nước... Tất tần tật mọi thứ phải chi, Khánh Di đã có lúc mệt. Lại thêm cô bé Khả Ái lang thang được cô cứu mang chỉ là cô giáo thực tập, tiền lương cũng không khá, Khánh Di tội cho tiểu thư phải xa nhà.

Nói là vất vả, Khánh Di không dám nhận. Ba Hải đã từng dạy, lao động mệt mỏi trên chính công sức của mình thì không có gì gọi là cực khổ. Phải, Khánh Di xa nhà đã phải đương đầu nhiều thứ, từ việc tự bốn ba kiếm sống, vừa đi học vừa đi làm đến tự mở cho mình một tiệm bánh ngọt theo đam mê. Khánh Di muốn mọi người nhìn cô với một ánh mắt khác, sống biết cố gắng và không phụ thuộc.

Khánh An hôm nay ghé ngang, thăm chị tiện thể đến nhà chơi. Lại biết Bảo Bảo là em trai, Khánh An vui không gì tả nổi. Ngồi trò chuyện cùng chị mà ai mắt cũng đỏ hoe, ngấn nước. Khánh Di thương nhớ em gái, còn Khánh An thì thương xót chị...

- Chung cư chị ở đến tiệm bánh sao xa quá vậy, đường cũng vắng nữa. Chị mỗi ngày đi một mình, có nguy hiểm lắm không?
- Em quên là chị đã từng học võ sao, cũng đai xanh đó nha_Khánh Di làm động tác thủ thế, còn khoa trương đá vào tường một cái.
- Nhưng mà chị là con gái, chân yếu tay mềm thấy mồ luôn_Khánh An bĩu môi.
- Được rồi mà, không cần lo đâu. Em mau ra xe đi, Minh Ý chờ lâu lắm rồi đó.
- Em lo muốn xỉu đây này chị...
- Về tới nhà gọi cho chị, vậy nha. Bảo Bảo, bye bye chị ba đi!

Khánh Di cuối xuống đem tay Bảo Bảo lên rồi tự mình nói "bye bye" tạm biệt em gái. Xong bé Bảo Bảo lên nhanh chân chạy vào trong, mặc Khánh An vẫn còn í ới nói với theo.

- Gặp nhau được một xiu chưa chi đuổi người ta về. Khánh Di thật vô tâm..

Khánh An chân giậm uỳnh uỳnh bước lên xe, mặt hờn dỗi. Sao lại gặp đuổi người ta về vậy chứ, còn chưa nói xong.

- Khi khác em vẫn có thể đến thăm mà, hôm nay không cần lâu như vậy.
- Người ta nhớ chứ bộ. Cực nhớ luôn.

Minh Ý trầm lắng đầu, tự nghĩ về tình cảm giữa hai chị em nhà này. Không cùng huyết thống nhưng gương mặt lại có vài phần hao hao giống nhau, chiều cao cũng không chênh lệch là mấy, tính tình lúc nóng lúc lạnh cũng giống nhau, tính cách và sở thích cũng có vài phần liên quan. Thảo nào chị em họ đối xử tốt với nhau như vậy, cứ như ruột thịt, hề một đau là một lo lắng. Một không vui, một kia cũng chẳng thể cười...

- Khánh An này! Em và Khánh Di, quan hệ rất tốt hả?_Minh Ý vừa lái xe vừa hỏi chuyện.
- Rất tốt luôn đó. Minh Ý không biết đâu, tuy em không phải em ruột, với lại không phải con của ba Hải...i..

Khánh An có chút ngập ngừng, nó có cảm giác nhớ ba Hải, nhớ quê, nhớ gia đình nhỏ ấm cúng hạnh phúc ngày xưa. Mỗi người bây giờ đều có một thế giới riêng.

- Mọi người thương em lắm_Khánh An cười.

Minh Ý liếc mắt, thấy thái độ của vợ nhỏ thay đổi thì không khỏi mỉm lòng. Thực, tính cách của hai chị em này rất giống nhau, yếu đuối như đứa trẻ nhưng lại thể hiện rằng mình mạnh mẽ.

- Anh tin Khánh Di sau này sẽ hạnh phúc mà.

Xoa đầu nó, hân an ủi.

"Và em nữa"

**

Ân Vũ hỏi Minh Ý địa chỉ tiệm bánh, rồi tự mình lái xe đến chỗ Khánh Di sau khi tan ca. Đã nhiều ngày không nhìn thấy, cậu có một chút nhớ. Giả như trời đừng cho gặp, cậu đương nhiên sẽ không ép mình quan tâm đến cô nhiều như vậy. Nhưng nếu đã là định mệnh, cho dù có thay đổi cậu vẫn cương quyết kéo nó về quy cũ, tìm cho bằng được Khánh Di về với mình.

Cũng đã hơn 18 giờ, đường vào tiệm bánh phải chạy qua một con hẻm nhỏ, không đèn đường và ít người qua lại. Ân Vũ nhăn mặt. Thế nào mà sống được.

- Không ai truy nã, trốn vào nơi đây làm gì chứ?

Đứng trước tiệm bánh, Ân Vũ ngao ngán lắc đầu, đường vắng thế mà tìm ra khách đông đến ăn quả là một tài năng. Khánh Di làm bánh chắc là ngon lắm, hẻo lánh thế này vẫn thấy đông khách.

Ân Vũ kéo cửa, chuông gió trên đầu kêu leng keng vài tiếng. Còn chưa nhìn thấy người cậu muốn thấy thì chưa chi đã bị dọa cho hết hồn, định nép sang một bên nhường đường lại bị đám đông kia vừa xô đẩy vừa chạy ra ngoài, kết quả Ân Vũ chỉ mới mở cửa đã bị xô ra. Nhìn theo đám đông, cậu cau mày. Bộ khủng bố hả?

Rầm!!!

Ân Vũ đỡ vai Khánh Di khi cô bị người đàn ông kia đẩy ngã.

- Em không sao chứ?

Khánh Di lắc đầu

- Liệu hồn mày đi con đi. Cái thứ gái rẻ tiền. HƯ HỒNG_ người đàn ông chỉ tay vào mặt Khánh Di miệng không ngừng quát tháo.

Vội lấy đĩa bánh kem gần đó, ông ta ném vào người Khánh Di rồi hùng hổ đập bàn bỏ đi. Ân Vũ nhủ mày, người này có chút quen, cậu đã từng gặp rất lâu rồi. Đỡ Khánh Di ngồi lên ghế, cậu kéo khăn giấy lau bánh ngọt trên tóc cô. Khánh Di né tránh.

- Không cần. Tôi tự lau được.

- Tay em chảy máu rồi_ Ân Vũ xót.

- Không sao đâu. Tôi tự lo_ Khánh Di cứng đầu một lần nữa né tránh.

Ân Vũ rút tay về, bàn tay vỗ lên bàn chỉ cần dùng sức một chút nữa đã phát ra tiếng "rầm" lớn. Lúc nào cũng có thể cự tuyệt cậu, chỉ cần một chút thôi, đáp lại tình cảm của cậu, như vậy rất khó sao?

Bốn năm trước cậu đẹp xuống cái tôi của mình thâm thương thâm nhớ cô, vậy mà nữ nào cô biến mất không một chút dấu vết. Cô không biết cậu đi tìm, tìm đến không ra rồi chọn cách trốn tránh chỉ để nguôi ngoai hình bóng cô. Nhưng là định mệnh, trời cho cậu gặp lại cô, và giờ là lúc cô trốn tránh ngược lại cậu. Đời như thế gọi là công bằng sao?

- Nghi đi. Tôi đưa em về!

- Cậu đến ăn bánh đúng không? Để tôi lấy_ Khánh Di đứng dậy thì bị Ân Vũ kéo lại, tay vô tình chạm vào chỗ đau, Khánh Di nhăn mặt_ Đau!

Ân Vũ nói lòng tay:

- Ngồi đi. Tôi đến tìm em, không ăn bánh ngọt.

Kéo tấm khăn giấy lau tóc cho cô, Ân Vũ neho mắt khi người đối diện không thuận theo. Sau ánh nhìn của Ân Vũ, Khánh Di biết mình chẳng còn lý do để tránh, cô tùy ý để cho Ân Vũ giúp mình lau đi phần kem dính trên tóc. Quả thực, từ rất lâu rồi, Khánh Di vẫn mong có người cùng cô san sẻ những cam chịu.

Một mình Khánh Di chưa bao giờ là ổn, cô không sợ về vấn đề tiền bạc, cô chỉ sợ mình không trụ nổi thêm vài năm nữa cho việc nuôi dưỡng Bảo Bảo khi bây giờ nghề nghiệp của cô vẫn chưa ổn định. 26 tuổi, nhiều người có khi đã có sự nghiệp trong tay, nhưng Khánh Di thì khác, còn quá nhiều thứ phải lo. Chuyện học hành dang dở, thi đậu Đại học lại lựa chọn từ bỏ, suốt 4 năm nuôi Bảo Bảo, có không ít lần Khánh Di bị chính người thân mình làm phiền. Cha dượng tìm đến xin tiền, mẹ lại hòng lừa cô đi bán. Khánh Di tự lừa bản thân rằng mẹ không cố ý, nhưng sự việc càng tệ hơn khi chính bà ta đẩy cô vào miệng sói, đem dâng cô cho người đàn ông cùng chăn gối với bà suốt mấy năm qua. Thân xác cô chết, tâm cũng chết, nhưng lý trí còn chút sức sống nhỏ, vì vậy Khánh Di ngậm cười coi như chuyện đã qua.

- Đau lắm sao?_ Thấy Khánh Di khóc, Ân Vũ ân cần hỏi.

Không nói, Khánh Di chỉ lắc đầu, đưa tay còn lại lau nước mắt.

- Đừng dịu dàng với tôi quá. Từng ấy năm tôi một mình được, thì bây giờ bản thân tôi tự cố gắng được.

- Dọn dẹp quán đi, tôi đưa em về!

Ân Vũ lảng tránh việc cô từ chối mình bằng cách đề cập sang chuyện khác.

"Em tự lo, nhưng tôi không yên tâm. Sẽ lo cho em"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Đầu con vịt

Bàn ăn hôm nay không khí cực kỳ vui vẻ, nhóc Shino sang chơi và xin ngủ lại đã được caca Chí Đại duyệt. Khánh An cũng đón Bảo Bảo sang chơi cùng rồi xin Khánh Di cho thằng bé ngủ lại một đêm, nó chính là muốn bồi đắp tình cảm, lâu như vậy cũng không biết mình còn có một em trai, cho nên cực kỳ vui vẻ. Bảo Yên thì vừa được mời làm người mẫu độc quyền cho một tập đoàn thời trang lớn. Minh Ý thì vừa mới nghe điện thoại của bệnh nhân mình từng theo dõi và điều trị hơn hai tháng trước, bảo rằng ông đã ăn ngon, ngủ ngon và đi lại khá nhiều. Ngôi nhà hôm nay ngập tràn tiếng cười, của cả trẻ em và cả người lớn.

Bảo Yên đang chơi xếp lego với hai nhóc Shino và Bảo Bảo ngoài phòng khách, di Nhan ở trong bếp gọt trái cây, nó thì đang rửa bát, Minh Ý thì bận ra ngoài nghe điện thoại.

- BẢY THÁNG???

"..."

- Sống xa vợ đầy sự phụ.

"..."

- Giống Bảo Yên, trẻ con lắm chú.

"..."

- Con hiểu mà.

"..."

- Dạ được, chào chú.

Minh Ý tắt điện thoại, tay bực tức gãi gãi đầu. Muốn sống bình yên bên cạnh vợ con cũng không được, nỗ lực viện trưởng lại chia rẽ gia đình hần như vậy. Thật ác mà.

Thả điện thoại xuống bàn, cả người cũng uể oải ngồi phịch xuống. Minh Ý một tay ôm Khánh An, một tay lấy ly nước của vợ mà uống. Phải xa vợ những bảy tháng, hần lúc đó chắc sớm thành thầy tu quá.

Một mặt thì có chút lo buồn, nhưng mặt khác Minh Ý cũng không ngừng được việc trên cô vợ nhỏ. Ngay khi vừa thấy Khánh An đưa miếng táo lên cắn, hần đã bắt lấy tay đưa về phía mình rồi nuốt trọn luôn cả miếng táo. Xong còn thần nhiên xoa đầu Khánh An phàn nàn.

- Ăn nhiều cũng không lớn nổi đâu.

...

- Ai gọi anh hai vậy? _ Bảo Yên chơi ở dưới sân với hai nhóc nhưng vẫn tò mò ngược mặt lên hỏi.

- Chú Trọng, viện trưởng ấy.

- Dạ, chuyện bệnh viện hả?

- Ừm!

- Oh~

Minh Ý ôm Khánh An, tay không yên nghịch nghịch tóc nó, hần phải đi bảy tháng, chẳng phải trong nước mà là ngoài nước. Minh Ý hần lo cho em gái và vợ nhỏ ở nhà sẽ gặp khó khăn trong vài chuyện, thể như khuôn vác chút đồ nặng, hàng tuần phải kê lại kệ sách trong phòng sách, dọn dẹp phòng làm việc của hần, chăm mấy chậu cây trên ban công và cả ngoài vườn. Hoặc mấy việc kiểu như sửa chữa này nọ lỡ khi chúng hư hỏng. Rồi việc sức khỏe của cả hai đều không tốt từ nhỏ, tháng nào cũng có đứa ho đứa sốt, đứa cảm đứa đau đầu. Và việc hần lo nhất chính là bệnh tình của Khánh An hiện tại, là chứng đau nửa đầu và bệnh viêm xoang mũi. Có lần Ánh Dương nói với Minh Ý về hồ sơ bệnh án của Khánh An, nói rằng thị giác của Khánh An bị ảnh hưởng bởi viêm xoang mũi. Hần lo, và có một chút giận. Khánh An tự mình đi khám, tự mình tìm thuốc uống, một lời cũng không nói cho ai biết kể cả hần. Xem xem, vợ chồng mà như thế, vậy hần giận là đúng hay sai?

- Em ở nhà không được giống Bảo Yên, tùy hứng làm mấy việc trẻ con.

Hôn lên đầu Khánh An, Minh Ý dịu dàng dẫn dò một vài thứ nhỏ. Hẳn thật sự không an tâm bỏ hai con nhóc này ở nhà, tùy hứng làm mấy việc mà không ai đoán nổi.

- Minh Ý phải đi đâu hả? _Khánh An ngược mặt hỏi.
- Ừm, anh đi...bảy tháng _Minh Ý hôn trán nó trả lời lấp lửng.
- Bảy tháng??? _nó nhăn mặt, đi lâu như vậy.
- Không nữa hả? _hắn cười.

Khánh An cắn miếng táo, mặt buồn buồn lắc đầu. Mấy dạo hắn xa nhà, cũng chỉ ba ngày, bảy ngày, một tháng, ba tháng, lần này đi lâu như vậy, ở nhà nếu như có chuyện gì, nó biết tìm ai để làm bình yên dựa vào nữa...

- Tới giờ đi ngủ rồi. Mấy đứa, tập hợp.

Xoa đầu Khánh An một cái thật nhanh rồi hắn đứng dậy vỗ vỗ tay kéo sự chú ý của tụi nhỏ về phía mình.

- Đi ngủ, phải đi ngủ rồi. Hai đứa nhanh dọn đồ chơi vào hộp, tự mình dọn. Nhanh! Nhanh!
- Dạ.
- Dạ.

Nhóc Shino và Bảo Bảo đồng thanh, tay nhanh nhẹn gom hết đồ chơi bỏ vào hộp, cả hai phối hợp gọn gàng và nhanh chóng.

- Tập hợp ở đây, anh đo chiều cao cân nặng cho mấy đứa. Xem xem năm sau mấy đứa cao thêm được bao nhiêu.

Trò đo chiều cao này là do Bảo Yên bày hắn thực hiện, cũng đã lâu rồi không đo nữa, nhà này ban đầu chỉ có ba người tham gia, một là Bảo Yên, hai là Hải Nam và ba là Minh Ý bị kéo vào, sau đó Khánh An về đây cũng bị lôi theo năm nào cũng đo đo viết viết. Kết quả là dưới chân cầu thang bức tường nguệch ngoạc những vết vẽ và chữ số ghi chiều cao.

- Em trước! _Bảo Yên xung phong, tự mình cũng đứng vào vị trí.
- Được, Bảo Yên trước, phần của Bảo Yên là màu đỏ...um, 1m63. Hón được một xen-ti. Cân nặng không tăng, 46 kí. Xong. Đến ai nào?
- Em! _Bảo Bảo hưởng ứng việc làm có ý nghĩa này.
- Được, lại đây, lại đây. Em chọn phần màu nào?

Minh Ý chiều lòng trẻ con, tùy ý để cho cậu nhóc chọn màu phần đánh dấu tên mình.

- Blue _nhóc Shino nhanh nhẩu trả lời trước.
- Để Bảo Bảo chọn, xong rồi đến con _Bảo Yên nhắc nhở.
- KHÔNG. Em chọn màu xanh lá, green _Bảo Bảo đính chính lời nói.
- OK! Green, màu xanh lá.

Minh Ý gật đầu xác nhận cầm lên phần màu xanh lá.

- Con chỉ nói trước màu con chọn, con sợ mất blue, con không giành với cậu Bảo đâu cô Yên _nhóc Shino phân trần.
- Oh~ Oh~
- Ban nãy Shino nói blue trước cậu nói green _Bảo Bảo nghi ngờ Shino chọn giúp mình, lại là màu cậu nhóc không thích.
- Không phải đâu cậu Bảo, Shino lúc nãy nói blue chính là màu của con.
- Vậy cậu chọn green.
- OK!
- OK!!!

Không khí này, hai anh em Minh Ý chỉ còn biết nhìn nhau lắc đầu, thế giới trẻ con thật khó ở, hiểu được lòng nhau bèn kích động như vậy. Shino kiên

nhấn giải thích hiểu lầm trong câu nói của mình vừa nãy. Bảo Bảo nam tử hán lập tức hiểu nam tử hán, không hiểu lầm cháu nhỏ nữa, kiên định chọn xanh lá. Cả hai đưa tay ra hiệu "OK" xong rồi hét lên với âm vực mà không ai ngờ tới. Chỉ là đo chiều cao, có cần hưng phấn vậy không. Xem ra hai cu cậu này quá khích rồi.

- Xem nào, Bảo Bảo cao...một mét...mười sáu. Nặng 20 kí. Phát triển tốt_Minh Ý nghiêm túc đưa ra kết luận_Cứ thể phát huy.

- YES!!!

Minh Ý bật cười, phối hợp cũng tốt quá rồi.

- Đến Shino, mau, qua đây! Để xem, cao...một mét mười sáu, nặng 17 kí. Tốt. Sau này nhớ ăn nhiều một chút.

Minh Ý đập tay cùng hai bạn nhỏ vừa khen vừa khích lệ chúng phát huy. Công việc và trách nhiệm của một người bác sĩ đối với hần đã ăn sâu vào máu, cái gì tốt cái gì không tốt đều biết cả. Có thể có vài thứ liên quan đến vấn đề sức khỏe của vợ nhỏ thì không rõ, nhưng như vậy là xuất sắc rồi.

- Còn phải uống sữa nhiều nữa_Bảo Bảo cũng góp lời dận dò thêm.

- Đúng đúng, uống sữa giúp xương chắc khỏe và tăng chiều cao_hần đồng tình, cố giấu cái cười trộm từ khóe miệng mình. Bọn trẻ con này thật là, hiểu chuyện nhiều quá_Được rồi, giờ chúng ta đi ngủ. Bảo Yên! Hộ tống hai vị đại ca này về phòng. Nhớ đánh răng nha hai vị.

Minh Ý khoa trương ra lệnh cho nữ vệ sĩ Bảo Yên bảo vệ hai nam nhân trẻ tuổi kia về phòng đi ngủ, vẫn không quên hình thành thói quen phải đánh răng cho hai nhóc trước khi ngủ mà kỹ càng nhắc nhở.

Khánh An nãy giờ lo thu dọn tàn cuộc ngoài kia trả lại không gian nơi phòng khách hoàn toàn sạch sẽ, mát mẻ. Đi qua đi lại lên nhìn mấy tên trẻ con kia mà cười, Minh Ý hôm nay quả thực rất dễ thương.

- Khánh An!

- Hừm?

- Em qua đây!

- Em không đo đâu_Khánh An lắc đầu từ chối.

- Nhanh, xem em có lớn thêm được chút nào không.

- Lại có có trên em

Khánh An bĩu môi khinh bỉ, lần nào đo cũng tuyên án nó không lớn nổi. Rồi xong còn bảo, đừng ăn nhiều, tốn cơm. Khánh An thật sự hận, hần nuôi nó ngày ba bữa cơm đã không còn nổi nữa rồi chẳng?

- Đi ngủ thôi. Không đo nữa.

???

Hôn nó một cái, hần đặt xuống viên phấn màu cam trên tay rồi quay lưng bước lên cầu thang đi về phòng. Kết quả nếu có đo thì vẫn vậy, hần muốn nghỉ ngơi sớm. Trở về phòng, hần vệ sinh cá nhân xong lập tức trèo lên giường, kéo chăn đắp lên rồi im lặng nằm một chỗ. Khánh An dõi theo hần tất cả mọi việc, xong thì đứng ngơ ra, một chút cũng không hiểu. Có vấn đề gì à?

- Đàn anh nghe một bài đi!_hần chủ động đề nghị.

- Có gì hả?_Khánh An khó hiểu, nghi hoặc dò xét thái độ của hần.

- Có thể bảy tháng không được nghe, giờ nghe bù vậy.

- Ồ~

Khánh An bình thản đi đến bên đàn, nhẹ nhàng bật nắp, động tác chậm rãi mang chút khoan thai và từ tốn, thê như không lo âu gì về thế giới ngoài kia, náo nhiệt ồn ào. Bàn tay Khánh An dịu dàng dạo vài phím, tiếng piano du dương hòa vào màn đêm, không gian tĩnh lặng giống như bị đánh thức khi tiếng hát Khánh An vang lên, trong trẻo và mượt mà...

Minh Ý nghiêm chỉnh ngồi dậy quan sát vợ nhỏ. Dáng vấp nhỏ nhắn cực đáng yêu, dang tay một cái đã có thể ôm trọn cả cơ thể. Ồ, thì 22 tuổi, nhưng mà chiều cao không chênh lệch học sinh cấp ba là mấy, 1m53, còn về cân nặng thì khỏi bàn đi, năm mươi trừ mười. Nhỏ nhắn là vậy cơ mà mấy năm đi học oai hùng lắm, cái gì cũng nghe nhắc tên, trò gì cũng thấy tham gia. Thật, hần không rõ là mình cưới vợ hay là cưới về một nàng lùn ngộ nghĩnh nữa. Trẻ con, suốt ngày dính với Bảo Yên làm toàn trò ngốc. Mắng thì bị xỉ mặt xuống, phạt đứng thì không cam tâm lèm bèm mắng. Nhà này riết rồi hần suyết mất luôn tiếng nói...

"Là vì em hạnh phúc, khi có anh bên cạnh em. Một nụ hôn thật khê lên đôi mắt em mỗi khi buồn. Những điều em thầm giấu trong trái tim đã lâu thật lâu.

Dù ngày mai ra sao thì vẫn chỉ yêu người thôi. Dẫu chỉ là giấc mơ, em xin mơ hoài. Cuối con đường nắng lên, chờ anh đến. Đến khi nào trên thế gian mặt trời ngừng sáng, lỗi em đi về. Ánh mắt này, đôi tay này, mãi thuộc về anh..."

(Ngôi nhà hạnh phúc _ Thủy Tiên)

Minh Ý bắt lấy tay cô vợ nhỏ, không để cho Khánh An đàn hết bài, hình ảnh này trước mặt hắn quả thật rất quyến rũ, váy ngủ trắng, tóc xõa dài bồng bênh, gương mặt với góc nghiêng thần thánh hạ gục bao người. Hắn không kiềm lòng nổi nữa. Đột nhiên bắt lấy tay nó rồi hôn mãnh liệt, đầu lưỡi cố tình khuấy đảo trên chọc lưỡi đối phương. Khánh An cũng không kháng cự để mặt hắn làm càn trong miệng. Dù gì chống lại cũng không phải là cách, đàn ông chính là càng kháng cự họ sẽ càng kích thích, ham muốn nhiều hơn.

Khánh An cũng đã 22 tuổi, đã làm vợ Minh Ý cũng được năm năm, nhưng thực sự mà nói, hai người hoàn toàn chưa có chuyện gì xảy ra, đôi lúc chỉ là nắm tay, hoặc ôm nhau, hoặc hôn nhau, vậy thôi, chẳng còn gì khác nữa.

Người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ không tin, một khoảng thời gian năm năm, đâu phải là ngắn, nói không có gì, ai tin được. Nhưng mà đó là thật, hai người bình thường thân nhau lắm cũng chỉ tới mức ôm nhau ngủ. Hoàn toàn chẳng có chuyện gì khác nữa...

- Minh Ý học thói lưu ma...um...

Lời chưa nói hết Khánh An lại bị Minh Ý đem tất cả nuốt xuống. Với những hành động của nó, những cử chỉ của nó, tất tần tật những gì thuộc về nó hoặc có liên quan đến nó, hắn đều muốn giữ lấy cho một mình mình chiếm hữu. Trước kia không phải, bây giờ chắc chắn phải.

Khánh An được buông tha, liền chạy trốn về phía cửa sổ để tìm cho mình chút không khí vừa bị tên kia cướp. Thật, hôn thôi mà như muốn ép chết con người ta.

- Khó chịu sao? _ Minh Ý dịu dàng hỏi, từ phía sau luồn tay qua eo ôm gọn cơ thể Khánh An vào lòng, hắn một chút cũng không muốn rời.

- Con người ta sống cần không khí, Minh Ý tham lam lắm...

- Ý nói anh cướp của em sao? _ Minh Ý dùng môi mình ngăn lời Khánh An định nói.

- Uhm, Minh Ý đừng hôn nữa. Em sắp thở không nổi luôn rồi! _ Khánh An chun mũi.

- Thật ghét!

Minh Ý bẹo má nó mắng nhỏ, Khánh An cũng không vừa, giờ nắm đầm lên đánh vào ngực hắn.

- Minh Ý mới ghét!

- Nói xem, sao thích gọi tên anh vậy? _ Minh Ý xoa đầu vợ nhỏ, bắt đầu chất vấn. Kỳ thực, hắn thấy gọi tên như này là không tôn trọng.

- Không biết, em quen...

- Em nói xem, em bao nhiêu tuổi rồi?

- 22.

- Vậy anh với em ai lớn?

- Đương nhiên Minh Ý lớn.

- Thế anh nói em phải nghe.

Khánh An đảo mắt e dè, có hơi suy nghĩ, xong rồi gật đầu.

- Yêu anh không?

- Không trả lời, hỏi cái khác đi.

- Nói với anh khó đến vậy? Trả lời. Có hay không?

- Hơi hơi.

"Chụt"

Minh Ý hôn, coi như trừng phạt. Khánh An nhắm mắt, phồng má lên giận dỗi. Cứ không rõ ràng hồ chút là hôn hồ chút là hôn.

- Hơi hơi là thế nào? Anh là chồng em.

- Chính là như vậy nên mới hơi hơi_Khánh An vênh mặt cái.

- Còn như vậy nữa anh hôn em_hắn cảnh cáo.

"Không nói lý lẽ", Khánh An bữu môi khinh bỉ.

- Lèm bèm cái gì?

...

- Em thật sự nghi ngờ tình cảm của anh?

- Ánh Dương đi rồi em không nghi nữa_nó cười, vòng tay ôm qua cổ hắn dịu dàng nhất có thể.

- Hôn một cái cho anh tin đi.

What???

Giờ người cần tin là hắn sao? Khánh An nhớ nó đâu phải là người hỏi câu đó. Đồ cơ hội, lợi dụng sự non nớt của con người ta để hưởng lợi.

- Khi nào Minh Ý đi?

Hôn cũng đã hôn rồi, tin hay không cũng đã hôn rồi, thật hay đùa cũng đã hôn rồi. Khánh An muốn nghiêm túc nói chuyện một chút, bởi vì có thể bảy tháng không được gặp, không được nhìn trực tiếp, đôi phương sẽ cảm thấy nhớ nhau.

- Ba ngày nữa.

- Oh~

- Không nữa sao?

Khánh An gật đầu.

- Anh không tin đâu.

- Anh chẳng qua chỉ là lớn xác một chút. Cũng ngu..

"Cộp"

- Anh đánh em?!_Khánh An nhăn mặt, hắn vừa mới cốc đầu nó một cái rồi đau luôn.

- Em nói anh ngu, là ý gì?

- LÀ "ĐẦU CON VỊT" ĐÓ!

Minh Ý trợn mắt, miệng cũng ngạc nhiên mà há to đến cả ruồi hay ong đều có thể bay vào. Trước mặt hắn bây giờ, là Khánh An, vợ nhỏ hiền lành đáng yêu của hắn đâu rồi? Sai kịch bản rồi phải không vậy, còn dám nhắc hắn "đầu con vịt". Trả treo.

- Em..

- Oa~ coi như em chưa nói gì_Khánh An nhanh nhẹn chỉ sau chữ "em" kia đã co giò bỏ chạy, tên này giận rồi thì không gì dụ dỗ được nữa đâu, kẻ khôn thì cảm hòa trước rồi tính gì tính.

- Nhưng mà anh đã nghe rồi_hắn hùng hổ đuổi theo ở phía sau.

- Vậy coi như anh chưa nghe đi..

- Em đừng hòng thoát.

- Aaaa...đừng chạy, em dừng lại xin lỗi. Minh Ý, em xin lỗi anh, được không?_Khánh An thương lượng.

- NO!!!

...

- XOA NHE MỘT CHÚT. Muốn cưới vợ khác cũng không cần làm hại em..

- Em có phải bị ngốc không hả? Anh muốn cưới vợ khác thì cưới từ lâu rồi, nuôi em đến tầm này sao? Năm năm đó. Biết chưa? LÀ NĂM NĂM. BIẾT

CHƯA? Hả?

Khánh An bực mình đưa tay đẩy người Minh Ý ra, làm hắn ngồi bệt xuống sàn nhà. Năm đó không phải cả hai đã ngồi đối diện với nhau cùng bàn bạc chuyện đám cưới, nó ngồi nghĩ lý do phản đối, hắn ngồi im lặng, đồng ý cũng không mà từ chối cũng không. Mẹ thì quyết gả, ba mẹ hắn cũng mong nó về làm dâu. Rồi đó, có đám cưới ă. Chính là tại hắn không rõ ràng nên mới như bây giờ, nó là vợ hắn. Trách cái gì? Nuôi cái gì? Kê công cái gì?

- Anh đi đâu đi lâu một chút. Lâu không về càng tốt.

Khánh An đẩy hắn ngã ra sàn còn mình thì giận dỗi kéo chăn trùm qua đầu, trốn luôn trong đó.

Minh Ý lên cười, lại giận rồi. Hắn không có ý gì xấu mà, sao lại vậy chứ. Sắp xa nhau tới nơi rồi, không lưu luyến sao? Vừa nãy còn giòn vui như vậy, chạy ngã còn bắt đền hắn lấy dầu xoa cho. Đừng cái quay ra giận. Là ý gì đây?

- Giận gì anh nữa rồi? Anh nói như vậy không phải là không muốn nuôi em. Em xem, ăn nhiều cũng không lớn nổi, anh đi làm đủ tiền mua sữa cho em mà. Anh không tiếc cái gì đâu. Thật luôn!

Hắn bò lên giường kéo kéo chăn, nhưng mà cổ kéo chăn cách mấy nó nhất quyết cũng không lộ đầu ra.

- Anh đâu có nói gì đâu mà. Em giận thì thật trẻ c...

- Vậy anh nói xem. Năm năm nuôi em tới tầm này. Anh nói, anh chịu thiệt rồi chứ gì? _Khánh An đột nhiên lộ đầu cãi lại.

Minh Ý có hai giây giật mình, thì thật tách khí không ai chịu nổi. Lúc này lúc kia thật khó đỡ. Hắn chịu năm năm, nỗi đau này rất lớn đó. Trời ạ!

- Đúng. Anh bị thiệt _Minh Ý gật đầu.

- Thiệt...thiệt cái gì đâu? Anh cũng...cũng...

- Cũng cái gì?

- Cũng... Anh nói trước đi, anh thiệt là thiệt cái gì?

- Ngủ đi!

- Nói đi. Anh thiệt lắm mà.

- Con nít không cần biết. Ngủ đi!

- Chính là nói ra sợ sẽ thấy có lỗi...

- Em chắc là muốn nghe?

- Đang đợi đây.

...

...

- Được, anh nói. Cái thiệt nặng nhất của anh chính là...anh sắp thành thầy tu rồi.

- Thầy tu? Thầy tu gì? _Khánh An khó hiểu.

- Chính là em, anh với em không phải vợ chồng sao? Em giữ khoảng cách với anh làm gì?

Vấn đề này, có phải đầu nó đang suy nghĩ khác đi rồi không? Giữ khoảng cách, hay là nói...hai người không thân mật.

- Giữ khoảng cách? Minh Ý nói...

- Em là đầu con vịt!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nhiều mối quan hệ mang đến rất nhiều cảm xúc...

Lý nước trên bàn đổ tràn ra làm ướt cả cái laptop, những thứ trên bàn cũng không chạy trốn khỏi sự cố bất ngờ đó, mỗi thứ bị ướt một chút. Tranh vẽ bằng bột màu của Bảo Bảo bị nước thấm ướt nên nhòe nhoẹt không còn thấy rõ. Căn phòng nhỏ lộn xộn, ghế bàn bị lật tung đồ ngổn ngang nằm trên sàn, tivi thì bể nát, chậu cá cảnh cũng vỡ tan tành, không gì còn đẹp nữa.

Khánh Di ngồi dưới bàn cố trấn tĩnh lại mình sau vụ náo loạn vừa xảy ra. Đầu tóc Khánh Di rối bù, mặt ửng lên vài vết đỏ, tay cô đầy những vết xước lớn nhỏ khác nhau, bàn chân vì giẫm phải những mảnh kính vỡ nên vẫn không ngừng chảy máu. Khánh Di bó gối cúi đầu trốn trong cái tư thế mà như mọi người vẫn thường nói, "Cứ có chuyện buồn con người ta lại tự khắc cuộn mình giống như tư thế còn nằm trong bụng mẹ. Họ dù lớn thế nào vẫn cần mẹ chở che". Phải, Khánh Di cần mẹ, đang rất cần mẹ. Cần mẹ chở che giống như lúc nhỏ, được mẹ bế trên tay vỗ về mỗi khi cô khóc, được mẹ công trên lưng đi đến trường qua từng con đê ngoằn ngoèo ở trong xóm. Mẹ đâu rồi, sao chẳng còn giống trước kia nữa. Đã thật sự khác rất nhiều từ ngày mọi người ở quê nói bà ngoại tình với ông Mạnh, không còn thương ba cha con cô nữa. Người "cha" mà sau khi ba Hải mất bà đã bắt cô và em gái Khánh An gọi như vậy. Mẹ thay đổi rồi, đã không còn thương cô nữa...

Điều đáng sợ nhất mà ai trong cuộc đời cũng một lần phải đối mặt, đó chính là người từng tin quay lưng lại với mình. Điều đó Khánh Di đã nhiều lần trải, đến khi mất tất cả Khánh Di mới ngộ ra rằng mình là kẻ ngốc. Đã quá nhiều lần cho sự lừa bịp tình cảm kia, mẹ chỉ là muốn đem cô bán đi để hồng lấy tiền trả nợ cho người đàn ông kia. Bà ngu muội, Khánh Di cũng ngu muội, nghĩ là lần này bà thật lòng muốn quay đầu hối lỗi. Không trách ai cả, chỉ là do Khánh Di quá tin thôi.

Với tay rút cốc nước lạnh, Khánh Di cẩn thận đem con cá vàng đang ngoi ngóp dưới sàn nhà vì thiếu nước này ghì thả vào trong. Con cá vẫy đuôi vui mừng bơi đi bơi lại. Quảng đời cá là ngắn ngủi, không trăm năm như con người, nhưng chỉ cần một giây được thở và bơi trong nước đã là viên mãn lắm rồi.

- Là Gia Bảo đem em tặng cho chị. Thăng nhóc nói với chị là phải kêu em là Tiểu Bảo giống như em út trong nhà...

...

- Nhưng mà chị quen gọi cả hai là Bảo Bảo bởi vì muốn nhắc nhớ... Gia Bảo là em trai, còn em là quà thăng nhóc đem đến...

...

- Ba năm nay cùng nhau lớn, chị sắp quên luôn cái tên Trần Gia Bảo rồi...

...

- Nó là em trai chị, sao không phải mang cùng họ Vũ chứ?

...

Cá vàng thân thiện vẫy đuôi bơi đi bơi lại, còn Khánh Di mắt vẫn chăm chăm nhìn theo một mình độc thoại. Cô đang nói chuyện cùng với một con cá mặc dù nó không hiểu, "não cá vàng", nó ngu, cô cũng không ngoại lệ.

- Chị! Khánh Di, sao nhà lại...bừa bộn...Chị đâu rồi?...Khánh Di, chị... Đầu tóc...chị sao vậy? Tay chảy máu rồi, cả chân nữa. Làm sao vậy chị? Hà?

Khả Ái cuống cuống lên khi vừa đặt chân vào nhà, mọi thứ quá lộn xộn, tất cả đều đổ nát tang hoang, Bảo Bảo cũng không thấy, Khánh Di cũng không thấy. Loay hoay tìm mãi mới thấy Khánh Di ngồi ở bàn ăn, thức ăn trên bàn rơi vương vãi, nước đỏ lênh láng xuống sàn nhà. Điện thoại bể tan tành, laptop, tranh vẽ, bột bánh đều ướt sũng. Rút cuộc, chuyện gì đã xảy ra khi cô về nhà rồi?

- Chị Khánh Di, sao thế chị? Hà?

Khánh Di lắc đầu

- Em lo lắm đó, chị làm sao vậy? Tay chân đều chảy máu cả rồi.

Khánh Di lắc đầu

- Chị nói gì đi mà, làm sao? Đừng khóc, ngoan...ngoa. Nói em nghe, chuyện gì vậy hả?

Thiên Anh từ đầu đến cuối chỉ biết đứng nhìn hai chị em họ khóc. Cậu hoàn toàn không hiểu một chút xíu gì tình huống đang xảy ra.

- Bảo Bảo...bị...bắt...bắt đi rồi. Bả...t...Bảo Bảo đi mất rồi...

Khánh Di ôm chặt lấy Khả Ái òa khóc nức nở, câu nói cũng không rõ ràng bởi vì tiếng nấc quá lớn. Khánh Di hiện tại không còn ai để méc lại, chỉ có mỗi Khả Ái là biết rõ vấn đề này dạo gần đây cô gặp phải. Cũng chỉ có Khả Ái mới hiểu được "họ" chính là người nào.

Đôi lần bà Nhiên đến tìm Khánh Di, còn có một người đàn ông áo quần lượm lượm đi theo, thấy họ lớn tiếng cãi nhau Khả Ái mới tò mò đứng sau phòng bếp nghe lén. Mối quan hệ của họ không tốt, lần nào đến cũng có cãi nhau, hoặc là tranh giành Bảo Bảo, hoặc là lấy tiền rồi đi về. Cứ như vậy,

hàng tháng bà ta đều đến tìm, cứ không có tiền người đàn ông kia lại chửi bới, đập phá đồ trong nhà. Chỉ khi Khả Ái can ra và dọa sẽ báo cảnh sát họ mới chịu ra về.

Khả Ái không hỏi, Khánh Di cũng không nói, chuyện như vậy lại cứ thế tiếp diễn. Mấy tháng trước, Khánh Di còn một lần bị bà Nhiên lừa bán đi. Lần đó ở bệnh viện cô đã tức giận đến mức đập bàn đòi Khánh Di kể ra. Kết quả, đó là một câu chuyện buồn, mà khi chính mình là người trong cuộc mới biết nó khó nói như thế nào...

- Đừng khóc! Chị mạnh mẽ nhất mà. Ngoan, nghe lời em, em xem vết thương cho chị trước, có được không?

Bản thân Khánh Di là một người vô cùng mạnh mẽ, ai không tin nhưng Khả Ái thì luôn luôn tin, Khánh Di một mình tự làm nên tất cả, đi học, đi làm, chăm sóc em trai, mở tiệm bánh, làm gia sư...tất tần tật những điều khó dễ Khánh Di đều làm qua. Chỉ tiếc một điều, Khánh Di luôn bị làm phiền bởi hai người gọi là người nhà kia, một là cha dượng, và một là mẹ.

Đã từng là người cực ghét thức ăn ngọt, bây giờ Khả Ái lại thành ra nghiện, nghiện mùi vị của bánh kem, nghiện từng hương vị của ly trà sữa, nghiện ly trà cacao nóng mỗi lần trời mưa được chị chủ ưu tiên pha cho một ly đặc biệt ngậy mùi cam sữa, Khả Ái nghiện luôn cả cô chủ tiệm bánh có nụ cười ngọt như thiên sứ kia. Khả Ái luôn ví Khánh Di là bánh, để cô có thể vì cái nghiện kia mà cắn ngay một phát cho thỏa mãn cơn thèm. Nhưng không, Khả Ái mong Khánh Di ngọt ngào nhưng đừng là bánh, bởi vì loại bánh nào rồi cũng vậy, bảo quản lâu cỡ nào cũng mấy năm rồi hư cả. Khả Ái muốn Khánh Di là loại bánh ngọt có thời hạn sử dụng "cả đời", vì như vậy nguồn sống của cô mới thật sự có ý nghĩa.

- Em sống với Khánh Di kể từ khi bỏ đi đến giờ? _Thiên Anh nghe xong câu chuyện thì ngờ vực hỏi.

- Ừm, chị ấy tốt lắm, cực tốt luôn. Chỉ là không hiểu sao, may mắn chị lại không có. Toàn là những chuyện buồn không thôi...

- Vậy Bảo Bảo là em trai của Khánh Di?

- Ừm, thằng nhóc chỉ là mền em thôi. Và lại hàng ngày chị Khánh Di phải đến tiệm bánh từ sớm nên không tiện đưa Bảo Bảo đi học, em dạy cùng trường thằng nhóc nên tiện thể hai chị em cùng đi.

- Ra là vậy...Nhưng mà thật sự không sao chứ? Là bắt về hay là bắt cóc? Anh có thể giúp Khánh Di điều tra, đây là chuyện không nhỏ đâu. Lỡ như...

Khả Ái tỉnh ngịch ném gỏi về phía Thiên Anh, máu nghề nghiệp lại nổi lên rồi chẳng? Hồ dữ còn không ăn thịt con mà, lỡ như là lỡ như thế nào, toàn nói xúi quẩy.

- Thôi đi, Bảo Bảo cũng là con trai người ta đó, anh muốn chia rẽ tình thâm sao?

- Chắc chắn thằng bé không được đối tốt đâu. Tính tình họ xấu vậy còn gì.

- Anh bớt suy diễn đi, TÍCH CỰC lên một chút.

- Không nói thì không nói. Anh giúp em dọn dẹp.

- Nhỏ chút, cho chị Di ngủ...

-.-

Cái nắng của hôm nay làm con người ta phát bực, vừa nóng lại vừa gắt, chói chang làm cay cả mắt, hai người hiện tại đứng đối diện nhau còn sợ là không nhìn rõ. Đúng thật, ông trời giết người bằng ánh sáng.

Đưa tay nhìn đồng hồ, đã hơn 11 giờ. Cuộc họp hôm nay là vào lúc 11:30, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong chỉ mỗi việc tắt đường là Chí Đại không tính trước, nếu hôm nay đi sớm hơn một chút thì giờ có lẽ cậu đang ở trong phòng họp rồi. Buổi họp này, Chí Đại chắc chắn là đến trễ. Nhưng mà họp đồng lần này, không ký nghĩa là Chí Đại đã thắng chân đạp đổ công ty của mình tự gây dựng.

Năm đó khi gia đình cậu phản đối Khánh Vy, ép buộc cô rời khỏi cậu, âm thầm sắp xếp cho Khánh Vy đến một đất nước xa xôi không để cậu biết. Lúc đó Chí Đại rất hận ba mình, một mình ra ngoài sống, thiếu gia Chí Đại một thời vì cái lời cha mẹ liền bị cúp lương, khóa thẻ. Chí Đại vứt bỏ mấy bộ đồ hàng hiệu của mình, trả lại thẻ cho ba mẹ, tự mình ra ngoài tìm nhà trọ ở. Cậu đi xin việc làm thêm, không nơi nào nhận. Cậu sống bên ngoài nhờ vào chút tiền lương hàng tháng cho việc làm gia sư dạy mấy cô cậu ầm nhò nhò như cậu ngày trước có giáo viên dạy riêng ở nhà. Cuộc sống không sung sướng chút nào, tiền trọ thiếu, tiền ăn uống thiếu, tiền tiêu vật thiếu. Chí Đại về nhà, kéo vali đi thẳng luôn lên thành phố, nhưng vẫn không quên bẻ theo Shino, con trai của cậu và Khánh Vy.

Ở nơi thành phố xa hoa này, Chí Đại lại bắt đầu một cuộc sống mới với hai bàn tay trắng, không cần bạn bè giúp đỡ, không cần tiền chu cấp từ mẹ lên ba gửi cho. Cậu đi học, đi làm, làm những gì có thể làm, con trai thì giao lại cho một đi ở gần đây trông giúp. Chí Đại thông minh, học giỏi, lại có tài, chính nhờ bài piano cậu biểu diễn ở trường được mọi người quan tâm và chia sẻ nhiều vì vậy một vài học viện âm nhạc đã mời cậu về trường làm Học trưởng. Chí Đại từ chối, chỉ nhận lời biểu diễn ở các quán cà-phê, phòng hòa nhạc, và vài sự kiện tiệc tổ chức ở nhà hàng. Tên tuổi Chí Đại được nhiều người nhắc đến, tài năng cũng được khen ngợi. Sự nghiệp của Chí Đại đi lên từ đó, cậu nhận lời làm giảng viên dạy piano các bé tiểu học. Với gương mặt sáng cùng với vóc dáng khá cao, Chí Đại được mời làm mẫu ảnh, cậu đến công ty thời trang, vừa hoạt động, vừa tập sự và nhân tiện học hỏi chút kinh nghiệm nghề nghiệp, bởi vì Khánh Vy thích làm mẫu ảnh, và Chí Đại muốn thiết kế những bộ trang phục dành riêng cho cô ấy, người con gái làm anh thay đổi.

Công ty Chí Đại đang quản lý chuyên đào tạo người mẫu, thiết kế trang phục và cả kinh doanh mỹ phẩm. Tất cả những gì làm ra đều phục vụ cho phái đẹp, và Khánh Vy chính là điều làm cậu muốn cố gắng nhất.

Bốn năm rồi, Shino đã bốn tuổi và chưa một lần được biết "mẹ" là như thế nào. Thằng nhóc gọi cậu là Daddy Ca, đồng nghĩa với việc các đứa trẻ khác kêu bằng ba, thằng nhóc gọi Khánh An bạn thân cậu là Mami, nhưng khi được hỏi Mami có đồng nghĩa với việc kêu bằng mẹ không thì cậu nhóc lắc đầu, rồi lý giải, "Con biết Mami là bạn thân của mẹ với ba nên kêu vậy, chứ mẹ con phải là Mami Tỳ. Ca với Tỳ"...

Con nít, nhưng lời lý giải vô cùng là người biết chuyện.

- Kẹt xe thế này hoài chắc trễ quá sắp oi_anh tài xế ló đầu ngóng về phía trước, một đoạn dài kẹt xe xếp đầy cả sa lộ lớn. Anh lắc đầu ngán ngẩm.

Chí Đại ở phía sau từ lâu đã không giữ được bình tĩnh. Ba mẹ ép cậu đủ đường, một là trở về nhà, hai là công ty phá sản. Mỗi lần ăn lớn lần này nếu cậu để vuột mất, chuyện gì xảy ra sau đó cậu không dám nghĩ...

Mở cửa xe, Chí Đại cởi bỏ áo vest quăng ngược lại, khom người lấy cái cặp rồi quay đi. Cậu ghét sự chờ đợi hơn là bản thân tự vận động đi tìm, chậm một chút thứ mất cũng sẽ mất, nhanh lên hai chút鈕 được tới đâu thì鈕. Cậu chậm một lần, người con gái cậu yêu cũng đi mất rồi. Lần này cậu không thể chậm thêm nữa, cả một sự nghiệp...

..

Bảo Yên uống vội ly nước cam ép để trên bàn, tay phải và tay trái hoạt động hết công suất bóc lia lia bánh mì để ăn. Nhận cái hộp đồng này quả là khó mà, bà boss khó tính như mụ sima, trễ một giây cũng không được. Bảo Yên giờ đâu còn ai đưa đi đón về như trước nữa, phải xếp hàng chờ taxi, phải đi xe buýt. Khó chưa?

Cắn tiếp miếng bánh mì ngọt, uống ẹ ly nước cam ép, nhai nhai nhai và nhai.

- Ấc~ Sặc rồi_nhanh quá nên đâm ra bị sặc, Bảo Yên ho sặc sụa.

Nhỏ chịu thua cái thời gian của mẹ boss luôn. Là ác ôn, là giết người, buổi trưa 15 phút đắp mặt nạ cũng không có, ăn uống kiểu này, nhan sắc này, sống sao bây giờ. Trời ạ! Vậy mà boss bà không hề thông cảm. Tiêu chí của bà là "nhanh và nhanh". Giết người, là trăm phần trăm giết người, Bảo Yên muốn lật bàn.

- Chậm một chút, em uống nước đã, nhai từ từ, nghẹn đó.

Khánh An ngồi ghé kê bên nhắc nhở, nó chưa từng thấy Bảo Yên như này bao giờ, bận đến thế, đến thời gian ngồi ăn từ tẻ cũng không có.

- Gấp lắm hả?_Khánh An đánh vai Minh Ý, trò ngón tay về phía Bảo Yên hỏi.

- Sao anh biết_hắn nhún vai.

...

- Bảo Yên! Anh gọi Hải Nam đưa em đi.

- Ừm.Ừng...ừng...

Bảo Yên liên tục xua tay, có ý chối từ lời đề nghị của anh hai. Nhỏ sợ phiền anh, nếu anh cứ như vậy chiều chuộng nhỏ sẽ sinh ra quá phụ thuộc. Và lại, mối quan hệ của hai người dạo gần đây không tốt, Hải Nam cũng ít qua nhà chơi như mấy khi trước, Bảo Yên cũng ít dính lấy anh. Hiện tại, Bảo Yên muốn yên lặng một chút cho mối quan hệ này, bởi vì chị quản lý đã nhiều lần nhắc nhở vấn đề chuyện tình cảm với Bảo Yên, bảo rằng báo chí đang quan tâm đến nhỏ, đừng vì bất cứ chuyện gì mà có scandal.

Đôi khi Bảo Yên cũng nghĩ đến việc từ bỏ, bỏ việc bước chân vào nghệ thuật mình đang theo đuổi để tránh cho sau này bị ho, bị cảm nhà báo họ cũng viết tin. Nhưng mà suy đi nghĩ lại, đã là đam mê mình mong muốn từ nhỏ, đang thực hiện mà dừng lại thì biết khi nào mới hoàn thành.

Ba mẹ trước đó cũng khuyên Bảo Yên, chọn nghề gì cũng được nhưng đừng làm nghệ thuật, bởi thế giới đó nó vô cùng phức tạp, nào là ganh đua đồ kị, rồi đến mưu mô toan tính, rồi còn cả bị lừa gạt và lợi dụng.

Bảo Yên vì nghe anh hai ủng hộ, mặc dù Minh Ý cũng có vài lần phản đối.

- Em xong rồi, đi nha chị hai_Bảo Yên đẩy ghế đứng dậy, vợ vội quả cà chua cùng với một quả táo và một chùm nho tím để lên xe ăn cho kịp.

- Sữa chua của em, cầm lấy. Ăn chậm thôi, đừng gấp quá.

Khánh An dúi vào tay nhỏ hộp sữa chua, lại nhắc thêm một lần nữa sự vội vàng đó. Ăn như vậy lỡ nghẹn thì làm sao.

- Không được gọi anh Nam. Biết chưa...?_cậu nói như cảnh cáo, Bảo Yên chạy đi rồi còn quay đầu nói lại với Minh Ý, tay còn trấn ngang cổ làm mặt dữ tợn dọa唬.

- OK! Rõ rồi_Minh Ý làm điệu bộ giờ hai tay đầu hàng

Suy nghĩ của Bảo Yên chính là không muốn lúc nào cũng phiền anh, nhờ lo nếu mình quá phụ thuộc vào anh, sau này nếu chẳng may cả hai không hợp mà nói chia tay, thành thói quen rồi lấy gì mà dứt ra được, cho nên phải học cách tự một mình trước vậy...

- Hai đứa nó rớt cuộc sao vậy? Cãi nhau rồi sao?_Minh Ý bóc trái nho bỏ vào mồm chế giễu.

- Cãi được với cái tính của Bảo Yên sao? Em toàn thấy nó dối Hải Nam, chứ anh ấy dám nói gì đâu.

- Vậy sao mấy hôm nay hai đứa cứ là lạ, ở bệnh viện Hải Nam gặp anh cũng không nhiệt tình như mọi khi..

- Anh Nam không có vấn đề gì đâu, Bảo Yên ấy, hôm trước anh Nam gọi, ban đầu là Bảo Yên không nghe, sau thì nhờ em nghe giúp, nói là ra ngoài mua chút đồ quên mang điện thoại, còn nói cả tuần đều bận, kêu Hải Nam đừng gọi nhiều...

- Có tình tránh mặt?

- À, hôm trước Bảo Yên nhờ em gom truyện tranh cho thư viện trường, em thấy có một số tên là, chị...Tiên gì đó gọi, Bảo Yên kêu em nghe giùm nói là đang tắm chút nữa chị gọi lại. Nhưng mà em vừa bấm nghe, bên kia chị đó đã nói một hồi, cái gì mà, chuyện của em với anh chàng kia chị không muốn nhắc nhiều, cánh báo chí...đề ý...gì đó. Xong nghe tiếng em thì chị ấy tắt luôn.

Khánh An vừa rửa bát vừa kể, sự việc này nó không tham gia nên không hiểu, nghe được bao nhiêu thì nói bấy nhiêu thôi, Minh Ý là anh trai, chắc phần nào cũng biết một chút ít.

- Chị Tiên, quản lý của Bảo Yên. Được ưu tiên mời riêng cho con bé...

- Ừm~

- Đang nói chuyện tình cảm của Bảo Yên với Hải Nam hả?_Minh Ý có chút khó hiểu.

- Không biết nữa, nhưng em cứ thấy Bảo Yên dạo này giữ khoảng cách với anh Nam, gọi điện cũng trốn...

- Để anh hỏi thử xem sao..._nhỏ hạt trái nho, hần lại đắn đo suy nghĩ.

- Hồi chuyện từ hai phía nha, Minh Ý đừng điên lên bảo anh Nam bắt nạt Bảo Yên, em gái anh cũng không phải cừ đầu đó...

- Nếu anh mắng Hải Nam thì sao, em lo à_hần nhàu mày, biết ghen đấy.

- Lo chứ, lo Minh Ý mất một em rể tốt.

- Biết nó là em rể vậy em còn kêu anh anh làm gì. Sau này gọi bằng tên đi. Cứ kêu Hải Nam là được...

Khánh An quay đầu nhìn người con trai ngồi ở phía bàn ăn, hơi nhàu mày khi thấy người kia cũng ngoái đầu nhìn mình rửa bát, lớn thế rồi mà tách kỳ, vô lý. Nó búng nước vào người đối diện rồi bĩu môi khinh bỉ:

- Người ta là cô giáo, đừng hòng dạy hư...

- Là tại em đối xử với anh khác quá đó.

Hần đột nhiên đập bàn rồi kéo ghế đứng dậy, một giây đã sải chân bước lại đối diện nó, hai bàn tay cố tình ép sát hai bên má nó để thỏa cơn giận, hành động vừa bệu má lại vừa cung nựng.

- Anh bực quá mà!

- Ya~ đừng giỡn nữa mà, đau em..._tay đang rửa bát vẫn còn dính xà phòng nên không tiện gỡ tay hẳn ra, lo hần bị bắn_Tay em còn xà phòng bắn lắm đó.

- Rất ghét em, biết không hả?

- Vậy em cảm ơn!

- Đồ đáng yêu_thừa cơ nó không gì chống lại, hần hôn.

- Đừng!

- Có em thật tốt_hần cười.

- Bớt nịnh_nó liếc_Về bàn ăn trái cây.

- Được. Về bàn_lại hôn nó một cái hần mới quay về bàn ăn bóc nho ăn tiếp.

Khánh An bậm môi:

- Còn có tính này...

- Anh gọi Hải Nam đến nhà hỏi rõ cho em xem, bắt con bé Bảo Yên đó phải nói luôn_Minh Ý hùng hổ đập bàn phán.

- Giới nghệ thuật, chuyện riêng tư mà, con bé chắc...cũng...chưa muốn công khai...

Sau câu nói của vợ, sự hùng hồn của Minh Ý tụt xuống mức 0, làm anh, nhưng hần cũng đoán không muốn xen vào, tình cảm chính là chuyện riêng tư của mỗi người, can thiệp quá sâu thì là không tôn trọng. Bảo Yên tính tình thì trẻ con nhưng suy nghĩ và cách làm việc lại rất chín chắn, và lại người kia cũng đâu phải trẻ, ai cũng là kẻ biết chuyện và hiểu chuyện, huống hồ nhân vật kia lại là Hải Nam bạn của hần.

- Em đi nha!_Khánh An lau tay khô, ngó ngó xung quanh, rút cuộc cũng gọn gàng mọi việc.

- Ở lại đi, ở nhà còn mỗi mình anh...

Minh Ý nói như này nì, Khánh An mà đi nữa thì nhà trống không luôn, một mình hần thì chơi với ai. Sáng mới hơn bốn giờ hần đã phải thức dậy đưa đi Nhan ra bến xe để về quê, chờ đi lên xe an toàn xong mới lái xe trở về. Về tới nhà lại chẳng thấy ai, vắng hơn cả vắng, Bảo Yên đi chụp ảnh, Khánh An đi dạy, hai cu cậu Bảo Bảo và Shino cũng đã được Khánh An tiện thể mà cùng đi xe buýt đến trường. Với cả trưa thì Khánh An đã đến đón Bảo Bảo, Chí Đại cũng kêu người làm ở nhà đón nhóc Shino về. Lúc này Bảo Yên cũng vội vàng vàng chạy đi cho kịp giờ chụp ảnh, lại thêm bây giờ Khánh An còn đi dạy. Chùa Bà Đanh sao, còn mỗi hần ở nhà.

- Giáo viên chủ nhiệm không có vắng ngày học cuối tuần được đâu_Khánh An tươi cười nheo mắt Minh Ý một cái, làm nũng.

- Anh ở nhà một mình buồn lắm đó...

- Kệ anh~

- Òa~ không có ai chơi, không có gì làm. Anh phải làm sao? Nghỉ ba ngày làm gì chứ, nhặt nhèo.

- Gọi chị Tú đi, hay ai đó cũng được, Minh Ý có nhiều bạn gái lắm mà...

Gom mấy chai nước ngọt của lũ nhóc kia uống còn sót lại cất hết vào trong tủ lạnh, Khánh An cầm cúi viết mấy chữ vào tờ giấy note dán lên tủ lạnh. Di Nhan về quê, trong ngoài đều do nó đảm đương, làm dâu mà, là phải vậy đấy, phải thể hiện thật tốt kể cả khi ba mẹ chồng không thường xuyên có nhà, và dù là họ không bắt buộc, Khánh An vẫn muốn thể hiện mình thật tốt. Đơn giản, trước kia ba Hải đã từng dạy hai chị em nó như vậy, phận con gái, chính là làm dâu trăm họ...

- Em nói đấy nhá, vậy thì đừng trách sao anh ác.

Khánh An bĩu môi khinh bỉ, cũng không thèm nói thêm gì, xỏ vào chân đôi giày búp bê màu tím nhạt rồi dặn dò:

- Minh Ý ăn cơm chỉ được ăn cà chua xào trứng, cá chiên, với thịt bò. Lúc này Bảo Yên ăn bữa quá trong canh chắc có nước cua, anh cẩn thận chút không lại bị dị ứng.

...

- Với cả năm nữa, Minh Ý nhớ xem kỹ chút.

- Ừm~

- Canh rong biển Minh Ý không được động đó, biết chưa?

- Ừm~

- Thích ăn tôm cũng không được động, có nắm

- Anh biết rồi.

- Em có viết trong giấy, không được không xem

- Ừm~

- Em đi nha~

- Chưa được, vào đây anh hôn cái, cái tội hiểu anh quá làm gì...

- Điền quá!

Khánh An liếc xéo hần một cái, nhanh trong ba giây đã xách cặp bước ra ngoài, càng ngày hần càng quá đáng, biết tính Khánh An hay ngượng mà cứ trêu mấy câu tình cảm sến súa. Chưa quen, thật sự là chưa quen.

-.-

Hơn 13 giờ, nhà Khánh Di hiện tại đón thêm một vị khách, con nhà giàu, cao ráo, đẹp trai, phong độ, tầm khoảng hai mấy tuổi bằng với chủ nhà. Khả Ái không biết anh vì sao mà tới, trên người còn mặc blouse trắng của bác sĩ, Khả Ái nhớ cô không gọi, Thiên Anh cũng không, chị Khánh Di lại càng không. Vị bác sĩ này vì sao lại đến chứ, chỉ có cô mới biết chủ nhà không khỏe. Bác sĩ thời nay định vị tốt như vậy sao? Mới có một chút "hoi" không khỏe mà đã tìm đến. Bái phục, thật xin bái phục.

- Đến rồi hả? Còn mặt đồ bác sĩ, trời ạ! Thấy Khánh Di chưa? _Thiên Anh đặt xuống hai túi lớn bao gồm những món đồ chuẩn bị cho bữa ăn trưa, nhưng trễ. Thấy Ân Vũ bạn mình đã có mặt lập tức hỏi ngay vào vấn đề.

Ân Vũ lắc đầu. Chỉ thấy mỗi cái cô gái này giờ đi qua đi lại và soi xét con người anh thôi. Còn khi anh mở miệng lại lập tức bị nạt cho im bật.

Mày Khả Ái nhủ lại nghi hoặc, hỏi nhau cái câu "đến rồi à?" nghĩa là có biết nhau, hơn nữa chính là người này gọi người kia đến. Anh trai ngồi ở kia, với Thiên Anh đứng bên cạnh cô, kết luận là có quen.

- Trông quen quá chừng, có thấy trên tivi hay sao ấy? Nhỉ?

Khả Ái gãi cằm, trông mặt quen quá, hình như đã từng thấy, quay sang Thiên Anh cô bắt đầu chất vấn:

- Là ai vậy? Anh kêu đến làm gì? Chị Khánh Di không khỏe cũng không cho khám đâu. Chị ấy nói bác sĩ mời về tận nhà lấy tiền thuốc rất là đắt, mà uống thuốc cũng không hết bệnh.

- Chị hai, không phải cứ mặc đồ bác sĩ là đến để khám bệnh đâu. Nhận người quen thôi _Thiên Anh vãi tay hai cái trước mặt Khả Ái, suy luận và cả nói năng không tốt về bạn anh chút nào. Nếu là đúng, thì Ân Vũ bạn anh cũng là ngoại lệ.

- Quen biết gì đây mà nhận? _Khả Ái liếc mắt nghi hoặc.

- Tắm ảnh này, lớp 12A.

Thiên Anh chia ra tám ảnh, một tập thể lớp cùng với thầy chủ nhiệm và hiệu trưởng chụp chung trên sân trường ngày tổng kết cuối năm, góc phải bên dưới còn đề dòng chữ "Tập thể lớp 12A, niên khóa 2009-2011"

- Nè nha, anh dám chôm đồ của chị Di, còn bỏ vào túi.

- Gì mà chôm với chia chứ, đây là ảnh tập thể lớp, anh cũng có. Đây, em xem _vừa nói Thiên Anh vừa mở ví tiền dí sát mặt Khả Ái chứng minh _Ân Vũ cũng có. Nghĩ sao anh lại trộm bức ảnh bé xú này chứ...

- Bớt bạo biện, trộm thì là trộm, lúc nãy dọn dẹp em tìm đã chẳng thấy, còn tưởng chị Di vứt. Hóa ra anh cầm. Grừ~ _Khả Ái nghiêng răng.

- Anh bắt ngờ đó, bởi vì quen biết em gái bạn cũ..

- Làm ơn, bớt bớt chút!

Khả Ái liếc mắt khinh bỉ, giựt trên tay Thiên Anh tám hình của cô chị Khánh Di, tiện tay lấy luôn ví tiền của người yêu, ngó nghiêng vị bác sĩ kia thăm dò:

- Anh là người tốt hay người xấu vậy?

???

- Đừng hỏi điên nữa, cậu ấy là cậu chủ Lạc gia, Lạc Ân Vũ đấy _đẩy đầu người ngồi cạnh mình một cái, Thiên Anh nhăn nhó gương mặt, bạn cậu không phải kẻ xấu, nghi ngờ gì chứ.

- Oasei~ Là người ở trên tivi đúng không, cái người học ở Harv... _nhất Khả Ái sáng rực.

Thiên Anh lập tức đánh đầu cô, cân nhắc:

- Nè, vợ của anh. Em đừng có quá mê trai được không?

- Trai đẹp mà _gạt tay ra, Khả Ái cãi.

- Chồng em đây không đẹp sao?

Khả Ái liếc mắt khinh bỉ, cô nghe sai cái gì rồi chẳng.

- Được, được. Em đi xem chị Di...

Trước sự truy sát bằng ánh mắt của anh cảnh sát về nhan sắc mình, Khả Ái chọn cách chuồn là thượng sách. Ừm, hình tượng "anh đẹp trai" cô từng mê trước đó. Ừm, hình tượng một anh cảnh sát cương trực và liêm minh. Hình ảnh soái khí ngầu ngầu pha chút dịu dàng ôn nhu của người có tính cách lạnh lùng nhưng thiện cảm. Cả cái tính trầm trầm ít nói, tao nhã và nghiêm túc. Giờ lại thành kẻ chuyên nói đùa, mặt dày, lưu manh và cơ hội. Thích anh, là do trước kia Khả Ái nông nổi rồi...

- Đừng cười, chuyện của tôi không vui bằng sự hạnh phúc sắp có của cậu đâu_búng tay kéo mạch cảm xúc của người đối diện về zero, cũng là để cả hai bắt đầu nói chuyện nghiêm túc_Đây, cái hình này, của cậu đâu? Cả lớp mỗi người một tấm đúng chứ? Và chủ nhà tên là Khánh Di, người thương thầm của cậu đây. Đúng không?

Tay còn chưa kịp đưa ra bức ảnh, nghe ba chữ "người thương thầm" thì Ân Vũ ai oán liếc, bốt vạch trần cậu đi.

- Này, người cậu yêu đang xảy ra vấn đề lớn đấy. Em trai Bảo Bảo bị chính người nh...

- Diện kiến bạn trai của Khả Ái chút nào...

Khánh Di vừa khoác thêm một cái áo ngoài bởi vì bên ngoài trời cũng khá lạnh, tay vén tóc lệch hết sang một bên để lộ phần cổ thanh tú vừa đẹp vừa quyến rũ. Cũng may là cô ra kịp lúc Thiên Anh vừa định nói, để Ân Vũ nghe được chuyện của cô, đó chẳng phải là điều tốt lành gì. Cậu chính là kẻ quan tâm thái quá, phóng đại chuyện bé thành chuyện lớn. Huống hồ Ân Vũ là thích cô, bấy năm xa thì không nói nữa rồi, giờ gặp lại, Khánh Di cô cá kể cả bản thân mình vẫn còn có chút thích cậu nói chi người đậm tình như Ân Vũ. Nhưng mà quả thật hỏi ra, Khánh Di một chút cũng không muốn dính dáng tới nấy đại thiếu gia công tử con nhà giàu. Khi họ yêu ai đó, cho dù là thật lòng đi chăng nữa, thì con đường tình cảm đó chắc cũng không mấy dễ dàng...

Ân Vũ ngồi ở đầu ghế sô-pha liếc nhìn người ngồi ở cuối ghế. Khánh Di lại gầy đi hơn so với tuần trước cậu gặp rồi...

- Nhớ tôi chứ? Thiên Anh_Thiên Anh chìa tay trông chờ cái bắt tay và cậu nói nhớ từ người con gái ngồi đối diện.

- Đương nhiên. Cậu quậy nhất khối mà_đập tay cậu trai kia một cái, Khánh Di tinh nghịch kẻ chiến tích cũ.

- Nào có, tôi chính là hiền nhất. Chỉ có Hải Nam quậy.

Không khí vui vẻ lên được đôi chút, Khánh Di cũng tạm quên luôn cả chuyện Bảo Bảo bị ba mẹ mình bắt đi. Cứ nói cười rôm rả với Thiên Anh, thể như hai người rất thân nhau từ trước. Bỏ quên cả cảm xúc của Khả Ái và cậu trai Ân Vũ.

- Ừm~ còn người khác nữa, hai người đừng vui trong thế giới riêng nữa.

Khả Ái háng giọng nhắc nhở. Hạnh phúc quá, bỏ quên luôn tình yêu nơi này.

Phản ứng của Khánh Di trước tiên là ngừng cười, im lặng, liếc nhìn và rồi bất chợt rùng mình, là gió, lạnh đến mức cô đã mặc ấm cho mình nhưng vẫn không chịu nổi. Có thể, Khánh Di (đã từng) là người mạnh mẽ trong mắt biết bao người, nhưng rất ít ai biết, Khánh Di thật ra là người yếu đuối và rất dễ mềm lòng, lại hay tin người, mặc dù họ có gạt cô bao nhiêu lần đi nữa, cô vẫn tin. Ít ra, đó vẫn là người thân của cô, người phụ nữ đã sinh ra cô, người cô gọi là mẹ suốt ngần ấy năm nuôi cô lớn.

Khánh Di đang tự dối lòng, nói rằng chẳng muốn tha thứ cho lỗi lầm của mẹ, từ việc "gả" em gái Khánh An đi để đổi tiền trả nợ bạc cho ông Mạnh, rồi đến gạt cô hết lần này đến lần khác bằng việc chuốc thuốc mê và đồ ngọt để lừa bán sang biên giới, rồi cả việc giống như hôm nay, bắt Bảo Bảo về chỉ để bán đi đổi tiền trả nợ.

Nợ của ông Mạnh gây cho bà gánh bây giờ còn cao hơn cả núi, từ việc ông suốt ngày cờ bạc rượu chè.

Khánh Di rùng mình, cô từng mạnh mẽ. Nhưng hiện tại cô sợ quá rồi, thế giới ngoài kia nhiều chông gai quá, cô hiện tại muốn được ba Hải chở che như năm nào, dù mưa dù nắng, dù khó khăn gian nan cách mấy, chỉ cần cô hoặc em gái Khánh Di gọi hai tiếng "ba Hải", ông đều đứng ở cạnh bên...

Hình như bên ngoài cửa sổ, gió mạnh lại thổi vào, một đợt mạnh mẽ như muốn cuốn cả con người ta. Khánh Di kéo vạt áo sát vào người giữ cho cơ thể không bị lạnh. Cô cũng không rõ, là do gió thổi lạnh hay lòng mình đang lạnh nữa...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Khách đến nhà chơi

Sân khấu kịch của những đứa trẻ 5 tuổi được dàn dựng ngay phía sau căn bếp ngoài trời nhà Minh Ý. Các diễn viên bao gồm nhóc Shino, Lâm Phương,

Minh Phuong, Thiên Anh, Khả Ái, Hải Nam và Minh Vũ. Anh hùng Shino đang tiêu diệt 3 quái vật là Minh Phuong, Thiên Anh và Hải Nam để cứu người đẹp Minh Vũ đang được canh giữ bởi Lâm Phuong. Vũ khí chiến đấu được huy động từ những vật dụng mà ba thanh niên nghiêm túc là Chỉ Đại, Ân Vũ và Minh Ý đang cầm cùi nẩu nướng gần đó cũng từ từ thưa dần. Cái muống ăn cơm cũng được Khả Ái tận dụng lấy làm vũ khí đứng sau lưng trợ giúp cho anh hùng Shino cứu công chúa. Nắp xoong cũng bị Minh Phuong cướp đi làm đồ chắn, cù cà rốt thì bị Hải Nam trộm đi làm dao kiếm đánh lại anh hùng.

Minh Ý đứng một bên thái rau cần tây, cứ nhìn các đồ đặc trên bàn lần lượt bị lấy đi làm vũ khí cho trận chiến thì lại cau mày, nhăn trán bất mãn.

Kỳ thực, thích trẻ con thì Minh Ý có thích, nhưng nếu ngày nào cả bọn cũng tru tréo như thế này chắc Minh Ý sẽ sớm vào khoa thần kinh khám não vì phát điên mất. Trẻ con quá tính nghịch, bọn người lớn xác có cái tính nghịch ngợm không thua gì đám trẻ con lại càng đáng sợ, luôn bắt tay góp sức vào mấy trò vui của bọn nhỏ làm sự ồn ào vốn không quá phiền phức liền trở nên phiền phức đến đau đầu không cách nào chối được.

Với những người trầm tính như Minh Ý, thì sự ồn ào hiện tại là một đả kích lớn, quá phiền nhiễu.

Không biết nấu ăn đã quá khổ rồi, nay lại thêm bên ngoài quá ồn ào, làm sao có thể tập trung, rồi thêm ba cái tên đực rựa Hải Nam, Thiên Anh, Minh Vũ ban đầu là bị chèo kéo tham gia, cái thái độ chẳng hứng thú mới 2 phút đã chuyển thành hưng phấn tột độ, nhiệt tình nhập vai làm quái vật. Làm quái vật, đã không tỏ ra đáng sợ thì thôi đi, còn tự chế ra mấy trò cười khiến Ân Vũ vốn lạnh lùng trầm tính cũng đôi lần cười to khanh khách.

Cái tên trợ lý Minh Vũ lại càng quá đáng hơn, tìm kiếm mỹ nhân đóng vai người đẹp cũng đâu có thiếu, hai chị em Lâm Phuong vừa xinh vừa dễ thương, Khả Ái vừa đẹp vừa dịu dàng, Khánh Di tuy có hơi trầm lặng nhưng lại là đệ nhất mỹ nhân, xinh đẹp rạng ngời. Minh Vũ không biết như thế nào mà giành giật cho bằng được mình phải là người đẹp, để hoảng tử đến cứu.

Khán giả bên ngoài căn bản không phải không để tâm vở diễn đó, chỉ là đang tập trung nấu nướng nên lâu lâu chỉ liếc nhìn. Sự ồn ào vui vẻ của lũ nhốn nháo kia, kỳ thực, đâu là không thêm để tâm, nhưng khi lên lên nhìn muốn không cười cũng không được...

- Minh Ý, đi đón Khánh An được chưa? Gần 5 giờ rồi đó. Khánh Di hiện tại là đầu bếp chính của buổi tiệc, tay đang gói vài phần bò lá lốt và ghim vào xiên nướng. Nhớ đến em gái nên đưa tay xem đồng hồ rồi nhắc nhở ông bạn học mình đi đón vợ.

Minh Ý tay đang thái rau cũng dừng lại xem đồng hồ, rồi lại cúi đầu làm nốt công việc thái rau của mình, từ tốn trả lời:

- Không cần vội, cô lùn đó mỗi ngày ra về đều đợi phụ huynh mấy bé trong lớp rước hết cả mới chịu đi ra cổng trường ngồi xe. Em mỗi lần đến rước đều đợi hơn nửa tiếng.

Đứng cách xa chủ nhà không là mấy, Chỉ Đại có thể nghe rõ cái cách Minh Ý gọi vợ mình là cô lùn, chỉ từ vô cùng ngọt ngào và đáng yêu. Vừa tốt, vừa dễ thương như vậy, thảo nào suốt mấy năm cấp ba, Khánh An say như say rượu con người này. Đến nổi mặt dày đứng trước người ta, giữa bao nhiêu con người đang tan học ra về, nợ 10 ngàn còn chưa trả, lại dám oang oang la làng "Tiền bối, em thích anh". Thật, cái đoạn nhìn đàn anh Minh Ý quay đi, phải nói, Chỉ Đại muốn cời quần quăng cho Khánh An đội, phải nói, nhục hơn chữ nhục. Cũng may, giờ khác rồi, người ngoài nhìn sơ cũng biết bác sĩ Minh Ý đối với vợ yêu thương cưng chiều đến nhường nào. Rút cuộc, bạn thân năm đó của cậu cũng đã có hạnh phúc. Chỉ Đại miễn nguyện nhe răng cười. Chúc cho Khánh An luôn như vậy, mãi mãi vui vẻ, mãi mãi hạnh phúc.

Ân Vũ này giờ cầm cùi riêng lẻ rút cuộc cũng xử xong mấy con mực, đứng bên ngoài nghe lỏm được Minh Ý xưng với Khánh Di bằng em thì liếc nhìn, cười đều trên choker Minh Ý:

- Em luôn nha!

Minh Ý ním môi đứng tần ngần ra đó. Trên cái gì, cười cái gì? Có sai gì đâu, chị vợ người ta người ta kêu chị xưng em là đúng mà...

- Đại hiệp, giúp dùm ta diệt trừ ba con quái vật đó. Chúng đã tu luyện ngàn năm nên nội công rất thâm hậu. Ta e là không trụ nổi nữa.

Khả Ái từ trong chận chiến lao ra sấn tới níu tay chủ nhà yêu cầu cứu giúp. Cánh tay đặc lực của anh hùng Shino vừa nãy đã bị yêu quái Minh Phuong đã thương, mặt đầy bị phần chạy đi tìm cứu viện. Xem như trong cuộc chiến, cánh tay đặc lực này đã K.O trước vậy.

- Hào hán đang ở đây, muội còn tìm ai nữa. Hây~ HÃY XEM TA ĐÂY. YAAA...bát quái trận...

- Oái! Aaaa...~

- Ei~ ei~

Khả Ái nhanh nhẹn bỏ chạy sang một bên tránh sự hỗn loạn kia. Chỉ Đại đang cắt cà rốt cũng bị dọa cho giật mình chạy ra khỏi ghế, bởi vì anh chủ nhà đột nhiên tay chân múa may loạn xạ quang dao bay vèo qua đầu cậu. Hôn vĩa Chỉ Đại sắp bay lên khoảng không trên kia hết rồi, là đích thân chủ nhà gọi, rủ đến ăn tiệc thôi mà, còn chưa bắt đầu đã muốn ám sát rồi sao, đường dao phi đẹp quá đó. Ra khỏi ghế ngồi, tay Chỉ Đại liền hời vồ vồ ngực trái tự trấn an mình, xong đưa ngón trỏ lên chọc chọc đầu mình xác nhận, vẫn còn. Chưa tin vào cảm giác dao chỉ mới lướt qua đầu, ngón tay chọc chọc kiểm tra đầu liền đưa lên vò vò xem tóc mình có còn không. Là lướt qua, thật, chỉ là lướt qua thôi. Một phen kinh hồn thật luôn, đến nỗi chưa nhận thức rõ vừa nãy cái gì đã bay qua đầu mình.

Dao trên tay Minh Ý đã không còn thấy, đồng rau cần tây đang thái cũng có một tí xú đã vương vãi ra đất, hiện tại tay đang cầm là cái thớt Khánh Di lót để gói bò lá lốt, và chân đang lăm lăm cho cô chị vợ nằm xuống vì trận giật mình kia. Trận dọa người mà chủ mưu chính là Ân Vũ đứng gần Khánh Di.

Lấy lại bình tĩnh, Chí Đại mặt oan ức ngó phía Minh Ý hỏi:

- Anh vừa nãy quăng cái gì bay qua đầu em vậy? Không phải dao, đúng không? Không phải dao?

Ánh mắt trông chờ câu trả lời từ Minh Ý, nhưng sự thật phủ phàng, lời nói làm tim Chí Đại vỡ nát một ngàn lần. Chính xác là lời xác nhận.

- Là... là dao. Anh đỡ Khánh Di, em ở gần anh quá, còn bất ngờ ngồi thấp như vậy. Phản ứng của anh là quăng dao quá mạnh đi, Khánh Di chỉ ấy ngã. Anh xin lỗi, anh xin lỗi, thật sự xin lỗi! _ Minh Ý vừa đỡ Khánh Di ngồi dậy vừa giải thích với cậu em hậu bối kia về hành động nguy hiểm mình gây ra.

Ánh mắt Chí Đại rất hiểu chuyện, chỉ là vẫn còn mờ mịt rằng thật sự thứ bay qua đầu cậu chính là dao. Nghiêng đầu nhìn Khánh Di, Chí Đại dò xét từ trên xuống dưới xem cô bị gì lại khiến Minh Ý hỗn loạn như vậy.

- Chị... không có ý. Do...

Khánh Di được đỡ đứng dậy nhưng vẫn còn sợ sệt thứ đằng kia nên lùi lại vài bước đứng nép vào gần tay trái Chí Đại trốn. Gương mặt sợ sệt mang vài nét e thẹn, miệng còn cười cười chống chế cho sự sợ sệt trẻ con của mình. Bởi vì sự việc lúc nãy chính là Ân Vũ vừa nhận tín hiệu cứu viện từ Khả Ái đã hăng hái đứng ra trợ giúp, làm thiếu hiệp cứu cấp giang hồ, vũ khí không gì khác chính là con mực đang cầm trên tay, Ân Vũ nhiệt tình cầm chân con mực xoay xoay vài vòng chuẩn bị tung tuyệt chiêu "bát quái trận". Vì trượt tay nên con mực rớt phịch xuống cái thớt chỗ Khánh Di đang làm. Không phải vì giật mình, hay bất ngờ vì lần đầu nhìn thấy Ân Vũ đùa nhiệt tình như vậy. Khánh Di từ nhỏ đã chẳng thích lâu, không phải vì không biết nấu, hay do dị ứng hải sản mà không ăn, chỉ là có mực nên Khánh Di không thích. Ừm, phải nói là Khánh Di sợ con mực, loại mực tua giống y như bạch tuộc, loài vật mà người ta ví là quái vật biển. Khánh Di cũng đã 25 tuổi, nhưng đầu phải cứ lớn là không có quyền sợ, cái sợ của cô không hề vô lý, bởi vì ngày xưa đi học thầy cô dạy về cấu tạo của mực, thầy còn giảng thêm cấu tạo về bạch tuộc và so sánh mực với bạch tuộc khác nhau thế nào. Cái gì không nhớ hết, Khánh Di chỉ ấn tượng về 8 cái tay của bạch tuộc, dài thì không nói đi, mỗi tay còn có thêm 250 bầu giác, mỗi bầu giác có khả năng tự xoay chuyển và hút vào một vật nào đó. Cái đáng sợ nhất là tay chúng khi bị đứt lia có thể tự mọc lại, cái tay đứt lia đó lại còn có thể đi tìm thức ăn và dĩ nhiên sẽ mang thức ăn về cho một cái miệng "vô hình".

Ngó thấy con mực còn dính lại trên mặt thớt, Chí Đại là bạn thân của Khánh An nhiều năm như vậy tất nhiên đều biết hai chị em nhà này thích gì, ghét gì, hay thậm chí họ sợ thứ gì Chí Đại đều biết rất rõ, và hiện tại Khánh Di cũng không ngoại lệ. Chí Đại chen qua Minh Ý cầm cái thớt giấu ra sau lưng, nháy nháy mắt đưa tín hiệu tới anh chủ nhà ý nói Khánh Di là do sợ cái này nên mới làm náo loạn như vừa nãy, chen qua luôn Khả Ái, Chí Đại lại nháy nháy mắt nói nhỏ:

- Cái chân con mực, giấu vô, giấu vô...

Ân Vũ chả hiểu mô tê gì, nghe Chí Đại bảo giấu cái chân con mực vô thì đưa tay xem cái chân mực vừa nãy mình vì xoay xoay mà làm đứt. Khánh Di vẫn còn đứng gần đó, thấy cái chân mực có nhiều mắt kia thì giật mình lập tức co chân chạy.

Thêm một người thứ hai chẳng hiểu gì, mặt Minh Ý dần ra:

- Anh không hiểu luôn.

Chí Đại tay gỡ ra con mực bám dính trên cái thớt, một phát ném uỳnh vào cái chậu ban đầu Ân Vũ đã làm chúng, tay giật luôn cái chân mực đang đưa qua mặt ba người kia, rồi cũng ném uỳnh vào trong chậu, nói:

- Chị Khánh Di sợ con mực, cái chân có nhiều con mắt này chị ấy sợ.

- Giỡn hả? Ăn lâu chẳng lẽ chị Di không ăn mực_Khả Ái nhủu mày mặt khinh bỉ, ở chung với Khánh Di khá lâu cũng chưa từng nghe chuyện này. Chỉ có khi Khả Ái rủ ăn lâu thì Khánh Di đều lắc đầu, như nghiệm ra, Khả Ái liền nói_Không phải. Chị Di không có ăn lâu.

- Chị Khánh Di không ăn lâu_Chí Đại cùng lúc cũng vừa nói câu đó.

- Sợ con mực nên không ăn á hả?_Khả Ái nhủu mày nghi hoặc.

Chí Đại gật đầu xác nhận, nhưng thoáng chốc lại lắc đầu. Quy luật gì vậy, cô chị thì thấy mực như nhìn thấy quái vật, còn cô em thì thích chạm vào chọc chọc mấy "con mắt" ở chân kia, Khánh An bảo nó dính dính cảm giác như đang hút, rất thích. Cô chị Khánh Di thì khoái chơi thần lẫn, suốt ngày cứ ngồi đầu hồ thấy con thần lẫn đến gần thì đưa tay chop, bắt cho ngâm thuốc hút tự tay mình xé giấy cuộn thành. Cô em Khánh An thì sợ, bảo rằng đuôi thần lẫn đứt ra vẫn còn ngoe nguẩy, nghĩa là cái đuôi đang sống. Thú thật, Chí Đại chơi thần với cô em, cũng coi như quen biết với cô chị, riết rồi từ một cậu ấm thông minh tài ba lại thành ra lúc thì dần lúc thì có chút hiểu biết chuyện. Cuộc sống làm khó nhau quá rồi chẳng. À không, chị em hai người họ có một điểm chung mà quên nói, sâu, gián và chuột là ba con vật mà họ sợ nhất.

- Đại ca, cho tôi mượn lại khăn mặt của huynh được không? Bên kia... chúng tôi cần lau...

Minh Vũ cũng vừa tháo khăn che mặt sau khi màn anh hùng cứu mỹ nhân vừa kết thúc. Định bụng cầm lên lau mồ hôi thì Ân Vũ đi tới chìa tay mượn lại. Một bác sĩ Minh Ý bị cận nhẹ thì thôi đi, Ân Vũ đâu có, người đẹp người ta mà dám kêu là đại ca. Còn muốn sống không?

- Anh hùng, tên này không có mắt, ta...ta như vậy, thiếu nữ xinh đẹp ta. Mà...mà hần dám kêu "đại ca". Anh hùng, ta không chịu đâu, oan ức quá, trái tim mỹ nữ của ta sắp không chịu nổi rồi. Chàng phải diệt hần cho ta hả dạ...huhu...

Trước lúc Minh Ý tuyên trợ lý, Minh Vũ hình như đang là sinh viên trường Sân khấu - Điện ảnh, sau đó được y tá trưởng giới thiệu và Minh Vũ được

nhận. Sau đó nữa là, Minh Vũ vừa đi học vừa đi làm, sau đó nữa thì Minh Vũ dùng luôn việc học vì mấy nữ ở trường cứ xúm xít vào khuôn mặt baby búng ra sữa của cậu, sau đó nữa thì dù cho Minh Vũ muốn nghỉ cũng không xong, bởi vì bà ngoại muốn cậu theo ngành y thực sự. Và thế là, sinh viên trường Đại học Sân khấu - Điện ảnh trở thành trợ lý của bác sĩ kiêm Tổng giám đốc Lưu Minh Ý. Nói vậy để mọi người biết Minh Vũ là từ lò diễn mà ra, cho nên, cái lỗ lã này mọi người đừng trách hay chê cười gì cả, máu chuyên ngành búng phát thôi hà. Nương tay, có điên cũng đừng đánh, Minh Vũ ăn tiền là nhờ vào khuôn mặt baby đó đấy.

- Anh nhập vai quá rồi, hạ màn mà chưa xả nữa...

Shino phủ phàng phui tay Minh Vũ ra khỏi vai mình, xắn xắn lại tay áo sơ mi vừa bị tuột xuống từ màn kịch diễn vừa nãy. Cứu được người đẹp này Shino cũng phải cẩn thận lắm mới cứu được chứ không phải chơi đùa. Người đẹp, tóc mái Hàn Quốc, tai bấm hai ba lỗ, đeo hai ba chiếc bông tai lấp lánh ánh kim cương, tạp dề người ta đem ra làm váy, khăn lau bàn thì trùm đầu làm tóc giả, xong đem xuống che mặt, e e thẹn thẹn. Kính người. Shino quả là anh hùng khi dám xả thân vì người đẹp lại trai này mà không tiếc tấm thân ngà ngọc liễu mạng đi cứu...

Ân Vũ với Hải Nam len lén cười, thẳng nhóc Shino thật quá đáng, dù gì cũng để cho Minh Vũ chút mặt mũi, thẳng thừng quá, người đẹp muốn khóc rồi.

Minh Vũ xoa đầu Shino khi thẳng nhóc tự chỉnh chu lại áo quần rồi chạy đi ra cổng đón mami tỷ. Trẻ con đúng là tinh nghịch, dễ thương muốn cắn.

- Mami! Shino ăn mặc đẹp trai qua ăn tiệc với Caca nè. Bánh không mami?

Shino bất chấp mồ hôi còn túa như mưa trên trán, thấy Minh Ý lái xe đi vào thì chạy như bay từ giữa sân ra đón mami. Lâu không gặp, hôm nay được dịp đẹp trai như này mami phải ngó đôi chút chứ.

- Con chơi với Luta bẩn quá rồi này, toàn mùi mồ hôi thôi_Khánh An đón con trai, dùng tay áo dài lau chút mồ hôi trên trán cậu nhóc rồi mắng yêu_Nghịch ngợm quá!

- Không phải, em Luta ở trong nhà nhỏ, trong nhà lớn. Con làm anh hùng, chơi đấu kiếm với mấy chú đẹp trai trong kia, con cứu công chúa là anh Minh Vũ. Người đẹp là con trai, hìhì.

Nhóc Shino hào hứng kể lại tường tận câu chuyện, kể về người đẹp lại còn thích thú che miệng cười.

- Lanh quá!

Tay Minh Ý ở phía sau chồm tới xoa đầu Shino, cậu nhóc lanh chanh cũng không thua gì cô em gái Bảo Yên ở nhà. Chuyện gì hay ho nếu muốn kể thì phần mình phải kể một lèo, nhanh chậm không biết, đối phương hiểu không không biết, bất chấp nói miễn sao câu chuyện vào vấn đề và ngắn gọn là được. Trẻ con, sao mà ranh ma thế không biết.

Khánh An nheo mắt con trai, mạnh tay xoa đầu thẳng nhóc tiện thể chỉnh lại luôn mái tóc xoắn xoắn kia. Đùa vui quá rồi, đúng là trẻ con, nghịch ngợm thật luôn. Khánh An chỉnh lại giúp Shino cổ áo sơ mi cho ngay ngắn, rồi hỏi:

- Con qua Caca ăn tiệc gì nè?

- Caca rủ qua ăn đồ ngon thôi à, Ca cũng nói là qua ăn đồ ngon với chơi với mami_cậu nhóc thành thật trả lời.

Khánh An nhíu mày, không tiếp thu kịp những gì cậu nhóc nói, trực tiếp nhìn lên Caca để nghe câu trả lời, ăn đồ ngon là Caca rủ nhóc qua mà.

- Vô trong đi. Đầu là bạn anh mời đến. Cái tiệc nho nhỏ để tiễn anh đi bảy tháng đó mà_Minh Ý tươi cười trả lời Khánh An, ở phía sau đẩy vai vợ nhỏ đi vào bên trong, nơi này giờ còn chưa hết ồn ào và nhộn nhạo từ khi Minh Ý lái xe đi đón vợ.

- Ai cha~ chị chủ nhà về rồi nha. Không quậy phá đó, không được phá, không được phá..._Thiên Anh cầm cù cà rốt chiến với Hải Nam, vì cậu kiếm chuyện trước rửa trái cây nhưng búng nước vào mặt Hải Nam, thế nên Hải Nam đánh trả và giờ cậu đang trả thù, sắp thua nên hô hào dịch chuyển sự chú ý.

- KHÁNH AN!_Khả Ái hưng phấn hét.

Khánh An nghe có người kêu tên mình thì liếc mắt tìm xem là ai. Còn chưa hiểu đám đông hiện tại là gì đã bị một cô gái ôm chặt lấy, nhanh nhẩu nói vào tai:

- Khánh An là Khánh An thiệt luôn á hả? Minh còn tưởng là trùng tên á...

- Ái sao biết anh Minh Ý vậy?

Khánh An cũng khá bất ngờ, đồng nghiệp ở trường sao lại thành người thân của Minh Ý rồi vậy. Cả đám đông ở đằng sau nữa, toàn người lạ, Khánh An chưa từng quen. Rốt cuộc, là tiệc chia tay hay là ăn mừng trúng độc đắc vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Đều là người quen

- Ái đi ăn ké, hihi, anh Thiên Anh mới là quen_Khả Ái chỉ tay người con trai đang cầm củ cà rốt.

Thiên Anh bắt tín hiệu, nhe răng cười.

Khánh An nhìn theo phía tay Khả Ái chỉ liền thấy người con trai đó nhìn mình toe miệng cười, Khánh An cũng cười đồng thời gật đầu đáp lại xem như lời chào.

Chỉ Đại đứng gần, tay đang xem xem vài quả cà chua trong rổ, thấy Khánh An nhìn về hướng này miệng cũng nhoen cười đưa tay lên chào, như kiểu báo danh mình có mặt. Khánh An thân thiện bèn đáp lại bằng cái chỉ tay hai ngón trỏ và giữa, kiểu giương súng, cách chào hỏi của hai người đã quen biết từ lâu. Đàng kia Chỉ Đại bắt tín hiệu, trở tay lại, khoe miệng thì cười, đồng thời làm hành động bắn lên. Khánh An phía này cũng vậy. Hai người vốn đã thân nhau lâu rồi mà...

- Hey! Nhớ anh là ai không bé? Người con trai em yêu đây!

Ân Vũ đang xò chân con mực vào xiên nướng, ngó thấy màn chào hỏi nãy giờ của vợ chủ nhà với mấy người kia, mình ở phía sau thì giống như bị bỏ quên. Không chấp nhận được điều đó, Ân Vũ tự nhào lên bắt chuyện.

Đã nhiều năm rồi không gặp, trong ấn tượng của Ân Vũ, Khánh An chính là cô bé hậu bối năm lớp 12 ở trước cổng trường dám thách thùng chi nết Minh Ý mà tuyên bố, "em thích anh". Cái dáng người bé bé nhỏ nhỏ Ân Vũ nhìn đã thấy đáng yêu rồi, lại còn kiểu bá đạo tỏ tình nên Ân Vũ càng thấy thích. Nhưng thích là thích, có tình cảm thì không dám, Ân Vũ chỉ thích cô bé hậu bối đó trên danh nghĩa là đàn anh mến đàn em, nhìn cái nét dễ thương mà phán đoán, cô bé khá là cá tính. Ân Vũ chỉ muốn bắt ngay về nhà mà nuôi, vì luôn tưởng tượng, cô em gái mình chắc chắn sẽ là cái nét tình nghịch đáng yêu này.

Khánh An nheo mắt nhìn người con trai đứng trước mặt, nhìn thì lạ, nhưng lại có nét quen, nhưng rốt cục tên vẫn không nhớ kỹ, bởi vì nếu như so với Hải Nam, ngày nào cũng quán lấy Bảo Yên, nhà mình xem ra ở còn ít hơn ở nhà Minh Ý, cho nên một trong ba người bạn của Minh Ý, Khánh An biết và thân nhất chỉ có mỗi Hải Nam. Còn hai người kia...

Lại còn "người con trai em yêu". Gì chứ, ngoài Minh Ý ra, bộ còn người khác sao hả?

Khánh An nhũu mày suy nghĩ, cố nặn ra cái tên của người đối diện. Rõ ràng là Minh Ý có nhắc, nếu là một trong ba người bạn của Minh Ý thời trung học, chỉ tại, Khánh An nghe rồi lại chẳng mấy để tâm.

Miệng nhỏ chu ra một cái bất lực, không nhớ nổi. Bạn cũng là bạn của chồng, mình cũng đâu nhất thiết phải nhớ nhiều. Khánh An sau vài phút suy nghĩ, cuối cùng cười một cái chống chế, nụ cười tạ lỗi cho câu trả lời mình tiếp theo, thẳng thắn đáp:

- Em không nhớ.

Mặt Ân Vũ đan lại, suy nghĩ lâu như vậy hóa ra câu trả lời lại là không nhớ. Vậy có cần tốn thời gian quá không, mất hơn ba phút.

Đứng sau lưng vợ, Minh Ý lên cười, những người kia cũng quay mặt đi giấu xuống nụ cười. Vợ chủ nhà quá đáng quá rồi, Ân Vũ còn đang vuốt vuốt tóc tạo nét cho Khánh An nhớ, vậy mà cô nỡ, phũ phàng quá.

Minh Ý xoa xoa đầu Khánh An, vợ nhỏ chính là đang đùa hay sao vậy. Mới vài tuần trước, khi hỏi "anh Ân Vũ bạn anh, anh ấy thích chị hai em, chắc chắn sẽ chăm sóc chị hai em cẩn thận. Em còn nhớ Ân Vũ không?" Khánh An liền gật đầu nói nhớ. Bây giờ cả con người bằng da bằng thịt đang đứng trước mặt, là giả vờ hay là cố ý không nhận ra người mình đã từng bảo là còn nhớ vậy. Minh Ý giấu xuống nụ cười ngượng ngùng, đưa tay xoa đầu vợ, trách:

- Quá đáng quá rồi vợ. Em có cần làm bẽ mặt bạn anh vậy không hả?

- Em không nhớ thật mà. Yêu ai đâu chứ...

Khánh An ngược mặt vô tội, nhưng lại vội cúi đầu lí nhí. Rõ ràng không phải gu của cô, người con trai cô yêu thì ngoài Minh Ý ra còn ai nữa.

Minh Ý bậm môi, sắp cười ra thành tiếng. Con bé này nghiêm túc quá rồi.

Ân Vũ bị cho ăn bơ nãy giờ, nghe đến câu "yêu ai đâu" mới ngó ra, thì ra là do nơi cậu, đoạn ký ức cậu thêm vào phía sau câu hỏi kia có vẻ không hợp tình, hơi quá đáng rồi, làm chị chủ nhà nghiêm túc suy nghĩ quá. Lỗi lớn. Cậu sai rồi, sai rồi.

- Cậu có tình cảm với con bé chưa vậy? Mau tranh thủ đi. Dễ thương quá rồi_Ân Vũ trở tay chọc chọc má Khánh An, nghiêm túc với câu đùa của cậu quá, ký ức có nhớ ra chắc cũng quên sạch trong năm giây.

Mà đúng thiệt, có yêu gì đâu.

Khánh An phụng mặt khi Ân Vũ chọc chọc má mình, muốn đổi hết sức biết. Kiểu gì mà đùa như thật, làm Khánh An cho dù không có cũng giống như bị dọa cho giật mình, lập tức vắt não tìm tên. Tiền bối đúng là giỡn nhây.

Minh Ý kéo một bên má của vợ nhỏ, khom người nói vào tai:

- Anh Ân Vũ.

Khánh An có dữ liệu, liền quay mắt nhìn người đối diện, người mà này giờ Khánh An đang cố dùng đầu đối chiếu các dữ kiện xem có phải thật sự là người đó không, người cô hay thấy trên tivi với những tin vật người nổi tiếng, hotboy hotgirl gì đó, người được mời làm mẫu ảnh, diễn viên, ca sĩ gì đó, rồi cái gì trở về Việt Nam gì gì đó...tóm lại Khánh An không nhớ hết, giới của người nổi tiếng chính là giống như nghề của Bảo Yên, phức tạp.

Ân Vũ tuy không phải là người làm nghệ thuật, nhưng nổi tiếng là người tốt nghiệp từ trường Đại học Harvard, lại có gương mặt điển trai nên báo chí bắt đầu chú ý, nhiều đạo diễn cũng có lời mời anh tham gia diễn xuất, các trang báo nổi tiếng mời làm mẫu ảnh, làm gương mặt đại diện, Ân Vũ từ chối từ Mỹ về Việt Nam với lý do, "tôi về tìm nhân duyên mình để lỡ"...

Điển trai, học giỏi, lại thêm là người có gia thế, tốt nghiệp trường Đại học Harvard. Khánh An có xem tin, mấy cái đó cô đương nhiên cũng để ý, thật là có đẹp trai mà, Khánh An thích trai đẹp, vậy thì xem thôi.

Khoan đã, Đại học Harvard? Harvard???

Khánh An tròn tròn mắt, nếu đúng là người đó vậy thì tài năng đang đứng trước mặt rồi, "Chàng hotboy Việt Nam với nhiều tấm bằng Đại học, đi tìm nhân duyên". Tốt nghiệp Đại học Harvard với tấm bằng Thạc sĩ khi chỉ mới 23 tuổi.

Là thật?

Lạc Ân Vũ?

Khả Ái thấy Khánh An nhũ mày nghi hoặc thì đưa ngón tay cái làm biểu tượng thích từ đằng xa, ý đồng tình với suy nghĩ của Khánh An, suy nghĩ của Khánh An là đúng.

Khánh An trở mắt hiểu ra vấn đề xong ngược nhìn Ân Vũ cười cười, thiếu hiệp xin được chỉ giáo.

- Nè, bé lùn! Anh là Thiên Anh, bạn của Minh Ý. Anh là cảnh sát, chuyên bắt cướp. Em trộm trái tim Minh Ý giấu kỹ quá nên chẳng còn đối xử với tụi anh tốt nữa. Rồi sao, em định khi nào trả?

Thiên Anh gọt vỏ củ cà rốt, tay còn cầm dao với củ cà rốt, thấy Ân Vũ đùa được chị chủ nhà một vỏ liền bắt chón khều vai Khánh An trêu chọc tiếp.

Chị chủ nhà ngây thơ bị lừa nhiều lần trong hôm nay rồi nên có chút khôn ra, ban đầu còn ái ngại thẹn thẹn mặt, sau bèn tươi tỉnh nhìn Thiên Anh cười, xong thùy mị đáp:

- Vậy chứ, anh cảnh sát một mình trốn vào tìm Khả Ái, rồi ở lý trong đó, không chịu ra. Anh cũng ăn trộm tình cảm của người ta rồi, anh làm người ta đau rồi. Anh định khi nào anh trả?

Thiên Anh giật giật khóe môi. Đánh người lại bị người đánh, còn gì là cách mạng nữa. Thiên Anh tròn mắt nhìn đi hướng khác chống chế cái què. Xem như Minh Ý lợi hại, tôi luyện vợ đạt đến kỹ năng xia lại bạn mình, hoặc cứ cho là, chị chủ nhà cao tay đi vậy.

Không sao, quen biết nhau rồi sẽ còn nhiều cơ hội gặp nhau. Thiên Anh cố gắng về nhà luyện thêm để nâng cao trình độ. Chứ kiểu này, với Bảo Bảo đôi lúc còn nói thua mà. Không sao, Thiên Anh không hề thấy buồn...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ở nhờ một đêm

Ân Vũ mở cửa xe còn lại nhanh chân chạy theo Khánh Di bên kia đã vội vàng xuống xe chạy vào trong công viên. Ân Vũ chạy theo sau Khánh Di cách chừng năm mét, nhìn thấy Khánh Di tìm đông tìm tây Ân Vũ cũng đưa mắt dò đông dò tây tìm kiếm. Thấy Khánh Di lớn tiếng gọi tên Bảo Bảo, Ân Vũ chẳng hiểu gì cũng gọi theo "Bảo Bảo". Thấy Khánh Di dừng lại thở dốc Ân Vũ cũng dừng theo, hai người cứ như một bản sao một bản chính đang nghịch nhau trong gương.

Khánh Di chả quan tâm Ân Vũ có đi theo mình hay không, cũng chẳng để tâm tới việc mình cần duyệt cho Ân Vũ cứ đòi đi cùng hay không. Khánh Di hiện tại chỉ cần tìm thấy em trai và cha dượng, chuyện đi theo hay không cô không còn tâm trí để quản, chuyện cấm cản đã chẳng còn cần thiết nữa...

Dò mắt hết một lượt, Khánh Di không thấy chỗ nào là chỗ em trai đang đứng. Rõ ràng chỗ đã hẹn là công viên, chạy khắp nơi tìm cũng không tìm thấy hai người họ.

Ông Mạnh về vấn đề tiền bạc này không bao giờ là bịp bợm, ông ta đang rất cần tiền, Khánh Di biết nên đã thương lượng với ông ta chiều nay. Chỉ là, ông ta quá gấp gáp, còn chẳng cho Khánh Di thêm một hai ngày để gom đủ số tiền ông ta cần.

Muốn lấy hôm nay, Khánh Di cũng chẳng có nhiều...

- Alô. Ông ở đâu? Tôi đến chỗ ông nói rồi. BẢO BẢO ĐẤU??? _Khánh Di phẫn nộ hét vào điện thoại.

- La to như vậy làm gì? Tao ở ngay đây chứ đâu...

- Chị đẹp, chị đẹp...cứu Bảo Bảo với. Ông ở nhà ông đánh Bà...um...um...

- Buông Bảo Bảo ra, ông chính là cha nó sao có thể đối xử như vậy. Mau trả Bảo Bảo về cho tôi.

Khánh Di sẵn tới định kéo Bảo Bảo về phía mình, nhưng Ân Vũ đã nhanh tay kéo cô lại từ phía sau, giữ cô bình tĩnh trước tình huống hiện tại.

Bên kia ông Mạnh cũng lùi về vài bước đề phòng Khánh Di điên lên sẽ liều mạng, ông dè chừng tất cả mọi tình huống nhất có thể. Một là vì nỗi hận ông bắt chính đứa con ruột của mình ra làm vật trao đổi, mà Khánh Di lại chỉ là chị gái không cùng máu mủ. Hai là vì Khánh Di đã bị thất thân dưới ông, nỗi hận này còn gấp vạn lần nỗi hận đầu tiên, có thể Khánh Di sẽ liều làm những chuyện không ai ngờ tới.

- Khánh Di, bình tĩnh!

Ân Vũ kéo Khánh Di, hai tay giữ cô kiềm lại sự phẫn nộ sắp phát điên trong người cô. Tính Khánh Di không phải Ân Vũ không biết, liều mạng đến bất chấp, ngay cả mạng sống có khi cũng chẳng cần.

Ông Mạnh bên kia cầm con dao kề cổ Bảo Bảo, nhếch mép:

- Thả ra. Mày tưởng dễ dàng thả ra với món hời này hả? Chà, hôm nay còn đi cùng với bạn trai. Nhìn rất sang đấy, có phải con đại gia không hả?

- Ông đừng nói ngu nữa, cậu ấy không liên quan tôi. Ông muốn bao nhiêu tiền nói đi, tôi cho ông, mau thả Bảo Bảo ra, thằng bé là em tôi.

Khánh Di không muốn liên lụy Ân Vũ bèn đẩy cậu ra, một thân đứng trước mặt ông Mạnh trở tay vào ông và nói thẳng thừng:

- Kề vô lương tâm như ông nhất định sẽ gặp quả báo. ÔNG MAU TRẢ BẢO BẢO CHO TÔI.

- Đừng nói lớn tiếng mà con gái, lần đầu ở dưới thân dưỡng con rất biết dịu dàng mà...

- CÂM MIỆNG! ÔNG CÒN NÓI TÔI SẼ LẬP TỨC GIẾT ÔNG.

Khánh Di một lần nữa tức giận sẵn tới chỗ ông Mạnh, Ân Vũ phía sau lại kịp thời chạy lên lôi cô về.

- MÀY QUA ĐÂY TAO GIẾT NÓ_ông Mạnh kề dao vào cổ Bảo Bảo trợn mắt hăm dọa.

- Um...um..

- BẢO BẢO!

Bảo Bảo bị bịt miệng chỉ kêu được vài tiếng um um không rõ. Khánh Di nói được nhưng lại càng đau xót hơn, chẳng thể bảo vệ em trai nhỏ trong lúc này. Tiền để trao đổi, cô hiện tại chỉ có hơn vài triệu trong túi thì cách nào mà cứu Bảo Bảo chứ.

- Tiền. ĐƯA TIỀN ĐÂY TAO SẼ THẢ NÓ.

- Bao nhiêu ông nói đi.

Đứng im nãy giờ làm người ngoài cuộc, sau cùng Ân Vũ cũng không nhịn nổi mà lên tiếng, phong cách vô cùng lãnh đạm. Cậu đã phần nào nhìn rõ sự tình, hiểu được Khánh Di đang rơi vào tình thế gì. Giúp được Khánh Di Ân Vũ cũng chỉ có thể giúp bằng cách này, Khánh Di mà từ chối, cậu cũng chẳng còn cách khác.

- Giọng không tồi nhì, chắc chắn là có tiền của rồi. Được. Một trăm triệu.

- SAO ÔNG KHÔNG ĐI CUỐP LUÔN ĐI. TIỀN NGƯỜI TA CỰC KHỔ LÀM RA CHỨ KHÔNG PHẢI MẤT LƯƠNG TÂM NHƯ ÔNG MÀ LÀM NHỮNG CHUYỆN THẬT ĐÚC NHƯ VẬY, XEM TIỀN NHƯ GIẤY, TIÊU XÀI PHUNG PHÍ RỒI LÀM CHUYỆN VÔ LƯƠNG TÂM, KHÔNG CÓ ĐẠO ĐỨC.

Khánh Di đẩy Ân Vũ ra phẫn nộ hét vào mặt ông Mạnh. Một trăm triệu, ông xem nó chỉ đủ nhét kẻ rãng thôi sao, tưởng nói có là có.

- Được, tôi cho ông.

Ngược với thái độ đang giận dữ và mặt kiên nhẫn của hai người trong cuộc, Ân Vũ bên ngoài nhanh nhẹn rút tấm chi phiếu ký vào đó con số một trăm triệu đưa trước mặt ông Mạnh. Ông ta ngay lập tức đưa tay định lấy. Nhưng Khánh Di nhanh hơn đã chộp tay Ân Vũ lại, giật lấy tờ chi phiếu.

- MÀY GIỖN MẶT VỚI TAO HẢ CON QUỲ! _ ông Mạnh nóng giận mở miệng chửi thề.

- Người này chỉ là tài xế, tôi không quen, ông đợi lấy tiền tôi này. Cho tôi thời gian, tôi sẽ kiếm đủ tiền.

Nhét tờ chi phiếu vào lại trong túi áo Ân Vũ, Khánh Di thương lượng với ông Mạnh vài điều. Cô không muốn chuyện của mình lại lây sang làm rối thêm cho Ân Vũ. Cậu thích cô, cô biết, nhưng ân huệ về tiền bạc, cô tuyệt đối không thể nhận.

- Được. Thời hạn. HAI TRĂM TRIỆU. TRONG VÒNG NĂM NGÀY TỚI LẬP TỨC ĐƯA TAO HAI TRĂM TRIỆU, CÒN KHÔNG THÌ NHÌN XÁC NÓ.

- Không phải ban này là một trăm thôi sao, ông...

- Không nói nhiều, hai trăm triệu. Còn mày, có bao nhiêu đưa trước bấy nhiêu. Mày nên nhớ, mày không còn gì đất giá nữa rồi, cái trong sạch nhất...

- IM ĐI! TIỀN NÀY ÔNG CẦM LẤY VÀ BIẾN KHỎI ĐÂY. Năm ngày tới nếu như Bảo Bảo mà ốm đi cân nào. TÔI THỀ SẼ LIỀU MẠNG GIẾT CHẾT ÔNG.

Khánh Di hét lớn đến khàn giọng, con người mất nhân tính, mất tình người này chính là lần đầu Khánh Di được thấy. Nhấn tâm bất chính con trai mình mà ép buộc người khác để tổg tiền.

Chỉ vì quá lo cho Bảo Bảo nên Khánh Di mới rơi vào trạng của ông Mạnh.

Thân đã chẳng là chị ruột, Khánh Di không hiểu vì lẽ gì cô đã chấp nhận đem Bảo Bảo về sống cùng, nuôi dưỡng hơn bốn năm. Là do cô ngu dại nuôi con của chính kẻ đã cướp đi lần đầu trong sạch của mình. Lại còn đứng đây hôm nay phí giờ phí tiền giao dịch để cứu chính đứa con của hắn ta. Khánh Di khổ đến những bước đường cùng...

Mở ví tiền, Khánh Di lấy ra năm triệu để sẵn quăng xuống đất, quăng về phía ông Mạnh. Muốn nhiều, cô hiện tại cũng còn có bấy nhiêu đó.

Sau khi ông Mạnh đi, Khánh Di mới đưa tay chùi nước mắt. Trước mặt ông ta, nếu như cô khóc chính là thua cuộc, vậy nên khi không còn thấy ông ta Khánh Di mới có thể thoải mái đưa lên hai tay chùi nước mắt.

Cha dượng, tiếng gọi nghe vừa gần vừa xa lạ. Một người đàn ông theo như nhiều người nghĩ là lương thiện, thương yêu chăm sóc cho con vợ, chịu đựng vì yêu vợ mà chấp nhận con riêng của vợ coi như con chung của hai người. Khánh Di sắp quên luôn đó là dượng, bởi vì từ lúc ông ta ở cùng mẹ hầu như Khánh Di và em gái luôn bị mẹ bắt buộc kêu ông ấy là cha, bà bảo rằng, kêu dượng nghe xa cách...

Gần 5 năm cho mối quan hệ vợ chồng bị nội ngoại cản ngăn, ông Mạnh có với bà Nhiên một cậu con trai, tên là Trần Gia Bảo. Khi cậu bé được 2 tuổi, hàng xóm cứ đồn đại bà Nhiên đã bán con đổi tiền trả nợ bài cho ông Mạnh.

Vốn dĩ, Gia Bảo sẽ chẳng có người nào để gọi là chị, Khánh An đã "được" mẹ gả đi làm vợ người ta tới tận Sài Gòn, vì người được chọn là Minh Ý nên thân làm chị lớn Khánh Di cũng phần nào an tâm. Minh Ý là bạn học của cô, ba năm cấp ba không phải là quá thân thiết, Minh Ý tuy có làm li ít nói nhưng là người trưởng thành chính chắn. Khánh An coi như đã tạm thời tìm được một chỗ để cậy nhờ.

Khánh Di năm đó đang là sinh viên vừa thi xong vào Đại học, câu chuyện ở nhà giương như là đề tài cho các bà các mẹ trong xóm bàn ra tán vào, "kể nghe...kể nghe..." từ đầu làng đến cuối xóm

Đúng, bài học từ khi được sinh ra và nuôi lớn ba Hải thường dạy hai chị em, kể cả khi chẳng có ai nhắc, Khánh Di và Khánh An vẫn không quên được đạo lý, "Uống nước nhớ nguồn", mà từ ngàn đời ông cha đã dạy. Nếu nói, Khánh Di vong ơn bất hiếu bỏ cha bỏ mẹ đi không về là điều hoàn toàn không đúng. Nói Khánh Di vì hoàn cảnh gia đình nghèo nên theo đuổi danh vọng, thích nơi xa hoa nên chọn sống ở thị thành không về thăm quê lấy một lần, điều đó lại hoàn toàn sai.

Với một người mạnh mẽ, cho dù thế nào đi chăng nữa, bởi vì giống tổ xảy ra quá nhiều thì việc rơi nước mắt là điều không sớm cũng muộn, con trai còn có thể gục ngã chứ nói gì một cô gái một thân một mình như Khánh Di. Thi việc, hôm nay nhìn thấy cô khóc cũng là bình thường như mọi khi, người lạ chắc sẽ không lấy làm bất ngờ mà cười nhạo. Cô mạnh mẽ đủ lâu rồi, nên xin phép yếu đuối một ngày vậy...

Khánh Di ngồi thụp xuống đất, òa khóc dữ dội, giống như cả thế giới đã bỏ một mình cô đơn độc rất lâu rồi vậy.

Ân Vũ ở phía sau chỉ biết đứng nhìn, đến đờ cô dậy cũng không dám. Tính của cô gái này chính là buồn vào chỉ cần khóc lớn là được, không cần an ủi, không cần ai ôm ấp vỗ về, cứ muốn một mình, duy nhất chỉ một mình và ngồi khóc.

Nhìn vai nhỏ của Khánh Di cứ run run vì tiếng nấc, Ân Vũ thật không đành lòng, đứng từ phía sau Ân Vũ chỉ muốn đem cô ôm vào lòng, giấu cô trong đó để cho tự do khóc, còn ở bên ngoài để cậu chờ che.

Đối với Ân Vũ mà nói, cậu bởi vì Khánh Di mà như kẻ mất hồn mấy năm đi du học. Không trước đó vài năm khi còn là học sinh cấp phổ thông, phải nói

trước hơn ngày lần đầu cậu cứu cô thoát khỏi tên yêu râu xanh cha dượng. Cậu đã chính thức phải lòng cô. Ở trong lớp thường hay liếc trộm bạn nữ ngồi cùng, khi ra về cố tình đậu xe gần cổng trường quan sát hai chị em đi bộ về nhà. Có hôm quên hơn, Ân Vũ không thèm đi xe đến trường, mà trực tiếp theo sau hai chị em cứ thế đi theo về đến nhà.

Bây giờ nhắc lại, kỳ thực Ân Vũ chỉ muốn độn thổ. Đường đường là thiếu gia nhà họ Lạc, lại vì một bạn nữ sinh cùng lớp mà chẳng còn ra thể thống, trở thành mặt dày, theo đuôi con gái, và cả mất rất nhiều năm tơ tưởng bạn nữ sinh cùng lớp đó.

Nghĩ lại những năm ấy, Ân Vũ không dám tin là mình thực sự, quá mất mặt.

Tiến đến đỡ vai Khánh Di, Ân Vũ khẽ xoa đầu cô, trách cứ:

- Về thôi, có phải trẻ con nữa đâu mà ngồi giữa đường khóc vậy hả. Đi, tôi đưa em về.

Khánh Di lắc đầu:

- Không muốn phiền cậu nữa, về trước đi. Tui muốn ở đây.

- Điên hay sao? Hơn tám giờ rồi đó. Nhanh! Ngồi dậy_ Ân Vũ kiên nhẫn kéo tay Khánh Di đứng dậy.

An ủi những lời có cánh, ngọt ngào có thể Ân Vũ không rành lắm, nhưng tuyệt chiêu đối với người mà cậu hiểu, hình như cũng có chút khả dụng.

Ân Vũ mở cửa đẩy Khánh Di vào ghế phụ, còn mình thì qua ghế chính cầm lái, trên đường đi cũng không ai nói với ai câu nào.

Một Ân Vũ vốn trầm tính, và một Khánh Di vốn luôn sống nội tâm, nên cả hai đều chỉ im lặng, một người chuyên tâm lái xe, một người cứ đặt hồn ngoài cửa sổ. Cứ thế xe chạy, mà không gian như thể bị ai bóp nghẹn, nhìn nhau còn chẳng dám nhìn.

Xe dừng trước tòa nhà chung cư, Khánh Di tự mở cửa xe bước xuống, chỉ quãng lại vòn vẹn hai chữ "cảm ơn" rồi cầm túi đi luôn vào nhà.

Ân Vũ bị phũ đến đau lòng, chính cậu là người đưa cô từ công viên về nhà, cũng hơn một giờ đồng hồ chứ cũng không nhiều không ít, thế mà chỉ mỗi câu cảm ơn là có thể đi, lại còn là kiểu không có thành ý, chỉ cảm ơn cho đúng nghĩa vụ.

Hạ cửa kính xe, Ân Vũ ai oán nhìn theo Khánh Di đang đi vào chung cư nơi cô ở, Ân Vũ chỉ biết lắc đầu ngán ngẫm, cô gái này quá cứng cỏi rồi.

Ân Vũ đóng lại cửa kính xe, vừa định lái xe đi thì nghe chuông điện thoại reo, không phải tiếng chuông của cậu, Ân Vũ chắc điều đó, tiếng chuông điện thoại của cậu là bài hát Khánh Di thi văn nghệ năm lớp 10, bài Love You. Còn đây là?

Khánh Di có lẽ đã làm rơi rồi

Liếc trái liếc phải, Ân Vũ xác nhận âm thanh chính là reo từ trong xe cậu, lập tức nghiêng đầu tìm kiếm. Chiếc điện thoại samsung sáng hình cuộc gọi đến từ một số lưu là "M".

Ân Vũ xác định đây là của Khánh Di làm rơi. Không có thói quen nhận điện thoại của người khác nên Ân Vũ hơi lưỡng lự.

Điện thoại dứt một hồi chuông, Ân Vũ hơi thờ phào.

Đối phương hình như có việc quan trọng nên gọi lại lần hai, Ân Vũ không dám nghe vì đây là điện thoại của người khác. Ân Vũ cân cân môi, suy nghĩ có nên mang trả điện thoại cho Khánh Di hay không, hay tiện đó làm khó Khánh Di một chút để cô làm vài điều cho cậu mới có thể đòi lại điện thoại.

Ân Vũ cười gian xảo, thấy điện thoại kết thúc cuộc gọi bèn quăng điện thoại lên ghế, có ý định mang luôn về nhà chờ Khánh Di đến nhận lại. Nhưng cuộc gọi đến từ quý cô quý ngài "M" lại gọi đến, Ân Vũ đau khổ cầm lên điện thoại mở cửa xe bước xuống, quyết định mang lên trả Khánh Di.

Làm chuyện ác chính là cũng không gì tốt đẹp.

Ân Vũ bước vào thang máy cùng với một cô trung niên, tóc uốn xoắn và nhuộm đen để ăn gian lại tuổi tác đã quá già của mình, cái đầm body người phụ nữ ấy mặc khiến Ân Vũ cũng phải cười trộm từ phía sau, cô ấy quá béo đến cái đầm đã cố tình thiết kế xẻ đuôi sẵn cũng sắp tét lên tới mông.

Trầm tính như Ân Vũ cũng phải che miệng giấu cái cười, gu ăn mặc của những người giàu nhưng thích thể hiện và người phụ nữ này đang là một ví dụ.

Ân Vũ không phải ý chê cười, nhưng nhìn cô ấy thật hài, không cười không được.

Cửa thang máy mở, Ân Vũ bước ra sau người phụ nữ đó, hướng đi của hai người cũng là phòng của Khánh Di.

Ân Vũ hơi ngạc nhiên, nhưng để cô kia bấm chuông cửa, còn mình thì đứng sau một chút xem người này thật sự là ai, trẻ thế này còn đến tìm Khánh Di. Hay là "M"?

Khánh Di ra mở cửa, thấy cô chủ nhà thì hơi run người.

- Cô vào nói chút chuyện được không, mày cứ đi vắng suốt cô chẳng biết đường tìm.

- Dạ cô vào đi cô_Khánh Di lễ phép đứng nép qua một bên để người phụ nữ kia đi vào.

Nhìn thấy Ân Vũ đứng ngoài cửa Khánh Di lại giật mình hơn, đến đây xem người ta đòi nợ cô hả.

- Cậu...làm gì?

Ân Vũ đưa điện thoại của cô lên nhướn mắt ý nói đây là lý do.

- Cảm ơn!

Khánh Di đưa tay chớp lấy điện thoại và nhanh đuổi Ân Vũ về, cô không muốn chuyện mất mặt này bị người khác nhìn thấy, người ta tới thu tiền nhà, vui về gì đâu mà đến xem trò.

Ân Vũ đưa cao tay không để Khánh Di dễ gì mà lấy điện thoại rồi đuổi mình đi như vậy, nhân lúc Khánh Di vì rướn người lấy điện thoại và bị hụt nên mất đà nhào người về trước, Ân Vũ ngang nhiên bước vào luôn trong nhà không kịp để Khánh Di ngăn hay kéo lại.

- Cậu vào làm gì? Ân Vũ...

- Yêu nhau cãi nhau cái gì không biết. Có bạn trai ở đây cũng tốt, ngồi đi, cô nói với bây vài chuyện.

- Không phải bạn trai đâu cô_Khánh Di xua tay phân bua.

- Có gì phải ngại đâu mà. Ngồi xuống cô nói chuyện xem nào.

- Dạ, để con rót nước. Cô uống đi cô.

Khánh Di rót ly nước lọc đầy về phía cô chủ nhà, bản thân thì ngồi khép nép hai tay cứ bấu vào nhau. Cô chẳng có tiền để trả tiền nhà nữa rồi, ban này đã quăng hết cho ông Mạnh rồi còn đâu.

- Bây trễ tiền nhà cô hơn năm tháng rồi đó. Ái nó trả nguyên tháng này rồi, còn bốn, bây coi tính sớm cho cô với con, đâu có nợ lâu vậy được.

- ...

- Không phải cô không cho mầy nợ, hơn năm tháng tao còn cho nợ mà. Nhưng mà...

- Cô thông cảm dùm con, tháng sau con gửi hết cho cô. Tiền tháng này con đóng học phí cho Bảo Bảo, với cả tiệm bánh con...dạo này ít khách tới ăn..

- Cô không có ý đòi, thấy mấy chị em bây cuu mang nhau sống, cô thương. Nhưng mà, cô cũng làm ăn mà, bây cứ nợ lâu như vậy...

- Cô ráng cho con thêm tháng này nữa đi cô. Con hứa tháng sau gửi hết cho cô, nha cô.

Khánh Di rơi vào tình huống không còn gì mất mặt hơn, bị đòi tiền nhà mình cô thì đã thôi đi, Khả Ái thấy cũng không bị gì, đằng này người thấy hôm nay lại là Ân Vũ, cô quê không chứ.

Ân Vũ đứng dựa người vào bàn học của Bảo Bảo, tay lật xem xem vở tập vẽ tư thế y như không quan tâm chuyện của hai người phía này, nhưng thật chất đã nghe rất rõ vấn đề. Cậu nén cười, nợ tiền nhà hơn năm tháng, Khánh Di với tiệm bánh đang kinh doanh đó thì tiền nhà với học phí của Bảo Bảo, cộng với ăn uống, sinh hoạt thì chắc là còn có cả số dư luôn ấy chứ, chỉ vào việc mua sắm cũng chắc chắn là còn dư. Huống hồ tiền nhà Khả Ái cũng chia luôn 2-2. Không đủ chỉ ngoại trừ là Khánh Di chỉ vào chuyện khác.

Vậy là chuyện gì?

- Bây làm cô khó xử quá...

- Cô cho con xem hóa đơn, để con thanh toán.

Gập lại vở tập vẽ, Ân Vũ đi về phía bàn trà tự nhiên ngồi xuống và hỏi liền hóa đơn tiền nhà.

Khánh Di ngồi kế bên lập tức trở mặt. Đùa chắc.

Cô chủ nhà vui vẻ mở túi xách đem ra cuốn sổ nhỏ, lật lật vài trang rồi dừng lại, xem đúng hóa đơn tiền nhà, tiền điện, nước liền đưa cho Ân Vũ.

Khánh Di trở mặt nhìn theo mọi hành động của hai người, có chút bất ngờ khi Ân Vũ ký tên và mở ví tiền. Cô lập tức có phản ứng, cản lại, cô thà nợ cô chủ nhà còn hơn nợ thiếu gia Ân Vũ, sẽ có lãi phát sinh hàng tháng đó.

- Ê đừng. Tôi tự...tự trả được, không cần phiền đâu. Cậu đưa điện thoại rồi thì về đi. Làm phiền rồi.

Khánh Di kéo Ân Vũ dậy đồng thời đẩy đi vài bước ý đuổi cậu về. Chuyện Ân Vũ trả tiền nhà giúp tuyệt đối cô không thể nhận.

- Vậy thì cô cho người khác thuê nhà này vậy. Chứ bây giờ lâu, cô cũng không giữ nổi cái cao thượng nữa rồi.

- Cô, tháng sau con gửi đủ cho cô mà...

- Không nói nhiều.

...

Ân Vũ kiên nhẫn lái xe chậm chậm theo sau Khánh Di đang kéo vali đi bộ trên vỉa hè. Ân Vũ có chút lắc đầu chịu thua cô hoàn toàn. Thà là đi như vậy qua khắp đường này đến đường kia, cũng nhất quyết không chịu về nhà cùng cậu.

Kỳ thực, Khánh Di tự lập đến mức cứng đầu, luôn nghĩ bản thân có thể chống đỡ nổi với mọi thứ, kể cả khi có rơi vào cảnh không còn chỗ về, Khánh Di vẫn cố chấp đi, mặc dù phương hướng không xác định.

Cô gái này, phải rất khó mới có thể thu phục. Quá độc lập.

Ân Vũ vẫn lái xe theo phía sau, lâu lâu cũng ló đầu nói ra vài câu, đại loại như, "ngủ tạm nhà tôi đêm nay mai tôi giúp em tìm nhà", "tôi cho em thuê phòng với giá rẻ, free điện nước cho em!"...

Đưa tay xem đồng hồ, Ân Vũ lại chỉ cười trừ lắc đầu chào thua. Cô gái này quá lý lợm, cậu chữa không nổi nữa.

Ân Vũ lại ló đầu ra cửa sổ xe một lần nữa nói với Khánh Di, lần này là như van nài.

- Tôi chở em sang nhà Minh Ý, đi như vậy ban đêm..

Câu nói còn chưa nói hết tới chữ "đi ban đêm rất nguy hiểm" thì Ân Vũ đã đạp thắng xe nhanh tay mở cửa phóng xuống giải vây giúp Khánh Di đang bị một vài tên thanh niên trên chọc.

Nữ hán tử Khánh Di có võ, Ân Vũ cũng được vài chiêu nên cuộc chạm trán với mấy thanh niên hơi say bê bết kia cũng không gọi đánh nhau dữ dội, chỉ trong hai phút đã dọa được mấy thanh niên kia chạy bay biến. Thế nên hiện tại không xảy ra ẩu đả gì lớn, không ai đánh ai thương tích gì nặng.

Ân Vũ vì trận xô xô đẩy đẩy qua lại với đám người kia bị động tới tay đau, nên hơi nhăn mặt. Xong tức giận trực tiếp ôm ngang eo Khánh Di đẩy cô ngồi vào trong xe, mặc cho Khánh Di la làng giã này đòi xuống.

Ân Vũ mạnh bạo kim hai vai cô và bá đạo ra lệnh:

- Ngồi yên đó.

- Cậu lấy quyền gì ra lệnh cho tôi. Buông ra! Tôi đi xuống. Ừm...

Ân Vũ bá khí đẩy ngã cái vali, hai tay giữ tay Khánh Di đang vùng vẫy làm loạn hung dữ đánh đấm đẩy cậu ra rồi khom người hôn xuống. Ân Vũ hôn không lâu, chỉ là môi chạm môi, nhưng trước khi rời còn hung hăng cắn một cái cảnh cáo.

- Bớt bướng đi. Em giờ này đòi xuống xe để đi, em đi đâu? Lang thang như vừa nãy để bị ghẹo à?

Khánh Di không náo nữa, chỉ giương đôi mắt đầy nước nhìn chăm chăm Ân Vũ, rồi rút tay lại ngồi ngay ngắn vào ghế, không nói gì thêm.

Cứng rắn đến đâu, làm ra những gì đều không thắng nổi khi nhìn cảm xúc của đối phương, thật luôn, Ân Vũ xác định câu nói này Thiên Anh nói là hoàn toàn đúng. Nhất là khi thấy cô gái mình thương khóc. Ân Vũ cúi đầu thở nhẹ một cái, hành động lúc này không phải là ôm người kia và nói xin lỗi nữa mà chỉ nhẹ xoa đầu, kéo vali cho vào cốp xe xong thì qua ghế lái lái xe về nhà.

Phải vòng qua hết hai ngã tư Ân Vũ mới lái xe được về tới nhà. Chỉ trách cô gái bên cạnh lúc nãy đã đi lung tung lâu quá thôi, hại cậu hơn 22 giờ mới về tới trước cổng nhà.

Nhìn qua ghế phụ, Khánh Di cũng không còn thiết nhìn ngắm phố xá về đêm nữa, mà đã nhắm mắt ngủ say luôn rồi.

- Khánh Di, tới nhà rồi.

- Ừm!

Khánh Di được Ân Vũ gọi dậy bèn dụi dụi mắt lập tức choàng tỉnh, ngoan ngoãn xuống xe bước theo sau Ân Vũ đi vào nhà.

Ân Vũ ở một mình, căn nhà hai tầng khá to và rộng. Phòng khách với sofa lớn, vài chậu cây kiểng, tủ bàn xung quanh đều trưng đầy rượu vang và bình cổ, vài bức tranh sơn dầu cực lớn treo trên tường. Căn nhà kiểu cổ y như biệt thự, nhìn vào nhà ăn còn to hơn cả phòng khách chỗ nhà Khánh Di thuê. Một mình ở như này thì quá xa hoa và hoành tráng rồi.

Cứ thấy Khánh Di mãi miết ngó nhà mình, Ân Vũ đẩy cô ngồi vào ghế và rót ra ly nước, trực tiếp đặt vào tay cô cốc tình đánh tan sự thán phục trong đáy

mất Khánh Di này giờ quan sát nhà mình.

Cũng không to lắm, cô trầm trồ quá làm gì.

- Cứ ở đây đêm nay, mai em muốn tìm nhà hay đi đâu tôi giúp em. Không có thì lại về đây, tôi nuôi em.

- Nói điên! _Khánh Di trực tiếp đập đổ sự ngông cuồng của Ân Vũ.

Ân Vũ đơ người, rồi rầm

- Em vô tình đến mức đó hả? Thật sự ghét tôi vậy luôn hả?

- Tôi thì là chưa từng thích cậu. Chưa từng. Chưa bao giờ _Khánh Di kiên định nhắc lại.

- 17 triệu vừa rồi lãi hàng tháng em trả 7 triệu tròn là được.

- Cậu cắt cổ hả? _Khánh Di bất mãn rống cổ cái.

- Cắt cổ gì? Em không có trả ngay thì tôi kỳ hạn cho ba tháng. Cũng như vay tiền, em phải trả lãi chứ.

Ân Vũ cứ nhiên tự mình rót nước tự mình uống, thái độ chủ nợ đang lập cam kết với con nợ là Khánh Di đánh đá ngồi đối diện. Thử coi, kiểu kinh tế eo hẹp như cô thì cậu bằng cách này làm khó, để xem cô còn bùng được tới khi nào.

- Cậu ăn trên trời hơn cho vay nặng lãi nữa, 17 triệu ba tháng, một tháng trả cậu 7 triệu, 3×7 là 21 rồi. Cậu lời những 4 triệu. Đây nè, qua đây cắt cổ tui luôn đi nè, qua đây nè. Giết chết tui luôn đi. Đồ tính trên trời.

Có gan nói vậy với Ân Vũ cũng chỉ có mỗi Khánh Di và nhóm bốn đứa bạn thân thời phổ thông Thiên Anh, Minh Ý và Hải Nam. Còn lại không ai là dám thái độ đó nói lớn tiếng với Ân Vũ khi nợ tiền. Khánh Di, thật là cô gái khiến Ân Vũ ngưỡng mộ, muốn bá luôn làm sư phụ ấy, quá cứng nhắc và ương ngạnh, lại thêm ngông cuồng và liều mạng. Nhiều lúc nguy hiểm còn không thiết sống chết. Cứ kệ đời, và liều.

Ân Vũ thật muốn đưa tay đầu hàng, thật luôn, cô gái này quá hài hước, mình rơi vào tình thế gì cũng chưa tưởng tới, còn mạnh miệng chửi luôn chủ nợ. Cậu bây giờ nói nữa có khi bị giết luôn không.

Nhận thấy trêu Khánh Di cũng khá thú vị, cách cô nói chuyện cũng làm Ân Vũ cười không ngớt, cứ thẳng thắn bộp chộp chẳng nghĩ trước nghĩ sau. Ân Vũ vui trong lòng lại nghĩ cách trêu chọc tiếp.

- Tôi cũng đi làm mà. Trả cho em 17 triệu vừa này tôi hết lương luôn rồi này. Em xem ví tiền không, tôi mở cho xem.

- ...

- Đây, đây.

Ân Vũ cúi chân cho thẳng quần jeans để dễ đưa tay lấy ví tiền. Từ trong túi lấy ra ví da màu đen gấp hai, mở ra đưa sang phía Khánh Di, còn nhiệt tình vạch vạch từng ngăn cho cô xem.

Khánh Di đánh tay Ân Vũ đẩy cậu ra, khinh bỉ:

- Không phải lúc này cậu ghi chi phiếu 100 triệu cho người kia hả? Giờ chưa tới 20 triệu cậu than cái gì, xạo xạo.

Ân Vũ chết trân. Thật, nói năng ngông cuồng. Cậu hiện là chủ nợ nhà, là chủ nợ, không phải con nợ đâu mà bị chửi đến như thế. Cô gái này có phải, quá quái lắm rồi không. Không nể nang gì ai.

- Tôi tăng lãi, 8 triệu một tháng. Chưa chắc gì em tìm được nhà vào ngày mai, nên chắc chắn sẽ còn ở nhờ nhà tôi lâu. Tôi tính tiền nhà, tiền điện, nước luôn thể. Chỗ tôi nhìn như khách sạn cơ mà, quá đầy đủ. Quá sang chảnh.

- Cần tôi và một cái cho cậu tỉnh luôn không? Không tìm được nhà tôi cũng không ở với TÊN DÊ XÒM NHƯ CẬU.

Ân Vũ chết lặng, cậu có phải đã nhường cô quá rồi.

- Chú ý thái độ của em. Không tôi tính lãi mẹ đẻ lãi con, tận 100 triệu mới ngưng.

- NHỰC! Là do cậu bao đồng trả tiền nhà giúp tôi và chờ tôi về đây. Tôi đâu mượn _Khánh Di cứ nhiên chẳng biết sợ ai, dù là đang ở nhà người ta nhưng vẫn mạnh miệng.

- Em đang ở nhà tên dê xòm đấy.

- Tôi có vỗ đấy, ngon thì qua đây!

Khánh Di đẩy ly nước sang một bên vênh mặt thách thức. Trình độ đại xanh của cô cũng hạ gục được vài thanh niên to con lực lưỡng đấy. Với Ân Vũ thiếu gia sẽ chẳng ăn nhằm gì.

- Hơn thất đáng của tôi không?

Ân Vũ trêu tới khi Khánh Di thật sự sợ mình và né tránh mới chịu ngưng.

Nói về võ thuật, Thiên Anh là cảnh sát nhưng chỉ ở mức đại đen ngũ đẳng, Minh Ý và Hải Nam chỉ nhị đẳng một năm. Bộ tứ mỹ nam thời phổ thông năm đó được các bạn nữ mến mộ cũng chỉ vì cả bốn khi thi đấu võ thuật cấp quốc gia được giải nhất, chứ không đơn thuần chỉ vì con nhà giàu, đẹp trai nên các bạn nữ mới say nhiều như thế đâu. Bộ tứ năm đó ngoài Minh Ý nổi bật vì sự ít nói ngầu ngầu, Hải Nam vì hòa đồng vui vẻ, Thiên Anh vì hoạt bát thân thiện, còn lại ai cũng lập fan tôn vinh Ân Vũ như một vị thần, chỉ thiếu mỗi hình trưng trên bàn thờ và thấp nhang cúng kiếng mỗi ngày nữa thôi. Độ hot năm đó của bộ tứ mỹ nam, Ân Vũ luôn là nam nhân đi đầu về số fan nữ, bởi khi thầy viết bảng đăng ký lớp võ thuật, đại của Ân Vũ được ghi rõ là đại đen thất đẳng.

Đủ hiểu, tầm nguy hiểm của Ân Vũ là ở mức nào rồi. Ai lấy gan dám rờ.

Khánh Di có hai phút hồi tưởng về sự náo nhiệt khi đó của thời đi học, mới hiểu người mình đặc tội này giờ là người nào. Ngay lập tức né tránh, chộp ly nước uống một ngụm, tìm cớ chuyển chủ đề:

- Tôi...hôm nay ngủ...ở đâu nhỉ?!

- Ngủ cùng tôi.

- Cậu điên hả? _Khánh Di phản nộ.

Ân Vũ đưa tay chỉnh chỉnh mái tóc, giọng không cao không thấp, nói nhẹ nhẹ:

- Em thật, không xem tôi ra gì luôn.

- Em cái đầu cậu _Khánh Di khinh bỉ.

- Haizz~ Bỏn thiếu không thèm chấp em. Nhưng nhớ, ban nãy cảnh cáo nên tôi chỉ cần nhẹ. Tôi thật sự dè xòm đấy, báo trước để em phòng bị.

Ân Vũ ngưng đùa, lười biếng ngả đầu ra sau ghế nghỉ một chút. Đưa tay xem đồng hồ cũng đã 22 giờ. Bình thường giờ này khi từ bệnh viện về, Ân Vũ đã vào tắm rửa thay đồ, siêng thi xuống lấy đại hộp sữa để uống, không thì đã ngủ ngon trên giường.

Hôm nay được một ngày về sớm, cứ tưởng sẽ được ăn ngon bữa tiệc ở nhà Minh Ý, cũng không ngờ tới lúc nấu ăn còn bị đứt tay. Xúi quẩy. Tương tự một người thật khổ khổ là vậy.

Hôm nay lại còn rảnh rang đi lo chuyện bao đồng, xen vào riêng tư của người khác một số chuyện, lại còn tha thêm về nhà một cô nữ cứng đầu, ương ngạnh, nói gì cũng không nghe toàn cãi bướng. Cả khi cậu đã trả giúp bốn tháng tiền nhà con số lên tới 17 triệu, cô gái kia vẫn xem như chính cô mới là chủ nợ, còn không biết xu nịnh để được khất ngược lại còn chửi cậu như thể người mượn nợ là cậu vậy.

Nhiều lúc cứ cảm thấy, yêu thương quá bất công, con gái có quyền giận, còn con trai có quyền một là thua, hai là xin lỗi, chứ chẳng thấy được lợi gì.

Yêu là khổ, người ta nói thật đúng.

Nghiêng đầu nhìn Khánh Di, Ân Vũ mắt chớp chớp vài giây nhìn cô. Người con gái này không hiểu tại sao khi yêu rồi cậu lại chẳng thể dứt ra, ngược lại còn sâu đậm.

- Mai em đừng đi tìm nhà, ở đây đi.

Phải cân nhắc lâu lắm Ân Vũ mới dám nói ra. Sự dăi ngộ từ cậu Khánh Di lúc nào cũng từ chối, nên có ý tốt, cậu cũng sợ mà không dám nói ra. Cô gái này khi từ chối, là tuyệt đối dập tắt luôn tia hy vọng của người ta đến lụi tàn không cho nhen nhóm nữa. Thử tình cảm tương tư của Ân Vũ, có thể chịu nổi sao.

Khánh Di chỉnh gọng kính, đắn đo.

- Tôi cũng không có tiền để mà thuê nhà khác nữa. Khả Ái về nhà mẹ rồi. Ở đây, tôi...

- Em cứ ở đây, khi nào có tiền thì trả, tôi không đòi.

- Tôi nợ hết 17 triệu rồi, còn không trả mặt mũi nào nhìn cậu.

- Không cần nhìn, để tôi nhìn em là được rồi...

- ...

Hai tay Khánh Di cầm chặt ly nước rồi rầm, cô cắn cắn môi khó xử. Ân Vũ đối với cô, không đơn thuần là quan tâm thương hại.

- Khánh Di!

Ân Vũ đột nhiên ngồi thẳng dậy nhìn Khánh Di nghiêm túc.

- Có hộp y tế không? Tôi giúp cậu thay băng tay.

Ban nãy đẩy đẩy xô xô với đám người kia tay Ân Vũ bị động tới nên rớm chút máu nhìn đỏ hết băng tay. Và lại là Ân Vũ giúp mình hôm nay, nên Khánh Di trả công trước vậy, từ vài việc nhỏ.

Khánh Di không thêm uống nước, đặt rầm ly nước xuống rồi khom người tìm kiếm dưới bàn trà hộp băng y tế. Để không đối diện tốt nhất là trốn đi.

- Ở trong phòng thuốc, trên bàn, phía sau cầu thang.

Trình độ đánh trống lảng của Khánh Di đã đạt tới thượng thừa, nói nữa cũng không đi tới đâu nên thôi Ân Vũ không cố chấp đùa, chỉ ngay cho cô chỗ để thuốc.

Khánh Di để xuống ly nước vừa hóp xong một ngụm, đứng lên đi vào trong để lấy hộp băng y tế. Cô không ngờ, còn có cả phòng thuốc lớn như vậy ở trong nhà, nhìn còn hơn cả tiệm thuốc đông y bên ngoài, quá hoành tráng.

Ôm hộp thuốc ra tới ngoài, Khánh Di nhanh chóng ngồi vào ghế cẩn thận giúp Ân Vũ tháo lớp băng cũ, thoa thuốc và dán lại băng mới. Hành động nhanh và vô cùng thuần thực, như thể cô là bác sĩ cứu thương vậy. Cả quá trình, muốn để Ân Vũ ngắm lên cô vài giây cũng rất ít.

Khánh Di sao lại khác với lúc chiều giúp cậu xem vết thương bên nhà Minh Ý quá vậy. Không sợ máu nữa à.

Dán xong ngón áp út, Khánh Di tươi rói nhìn Ân Vũ cười cười. Ân Vũ thấy hạnh phúc vô cùng nên không nghĩ gì noãn miệng cười tươi đáp lại.

Lập tức Khánh Di đưa tay vỗ một cái lên tay Ân Vũ, miệng vẫn còn cười:

- Thấy cảm kích tôi không hả? Tôi sợ máu nhưng vẫn giúp cậu thay băng tay rồi nè. Lỗi lúc nãy dùng tính cao quá nhé!

Ân Vũ nhăn mặt vì đau, quả thật không đỡ nổi Khánh Di. Cậu hôm nay bị thương là vì ai, là ai nên cảm kích ai mới đúng đây. Ân Vũ không phải chịu thua, nhưng vì thương, nên đành nhịn vậy.

- Không lỗi, số tiền đó em không trả cũng được...

- Há? Cậu nói gì?

Khánh Di giương như nghe gì đó nhưng sợ nghe nhầm nên hỏi lại.

- Không nói gì. Không muốn ngủ chung phòng với tôi thì đi dọn dẹp một chút, phòng bên phải trên cầu thang.

- Oh~

- Tôi lên phòng trước, chút nhớ tắt đèn_ Ân Vũ dọn dẹp hộp thuốc.

- Để tôi dọn cho. Cậu...

- Sao hả?

Ân Vũ không tranh với Khánh Di khi cô xếp gọn lại hộp thuốc, chỉ thấy cô ngập ngừng gì đó nên thắc mắc. Có phải nghi xấu cậu gì không. Suy nghĩ của cô không ai đỡ nổi là thật đấy, đừng đùa nhau như lúc này nữa, cậu sẽ thật sự chịu thua đấy.

- Tôi... hơi đói rồi_ Khánh Di đóng lại hộp thuốc, cúi đầu nói ngượng ngùng.

Ân Vũ nén cười, chỉ là đói thôi còn có biểu hiện dễ thương như vậy. Con người này thật dễ khiến người ta nghiện.

Ân Vũ tỉ mỉ dò xét người Khánh Di, quần áo ngủ phong phanh, tóc búi lệch một bên vai, kẹp ghim nhỏ cô định phần tóc mái, tóc mái dài rớt lưa thưa vài cọng dài xuống ngang cổ, cặp kính cận không quá hai độ màu xanh biển, áo ngủ hai dây, quần lửng.

Mặc như vậy còn đi ngoài đường hơn hai tiếng. Thật, lúc này Ân Vũ muốn trùm bao bố cô mang giấu về nhà.

- Cậu nhìn gì? Dê xòm!

Thấy Ân Vũ nhìn mình từ trên xuống dưới, Khánh Di nhăn nạy để cho cậu nhìn một chút cũng không sao, nhưng quá đáng là cứ nhìn chăm chăm vào áo cô. Mặc áo ngủ thì thoải mái chút thôi, có gì phải nhìn.

Khánh Di đưa tay chần trước ngực, nhìn lâu như vậy có phải đã phát hiện cô là không mặc áo ngực rồi không, thế nên mới chăm chăm nhìn hoài.

Đánh đầu Khánh Di, Ân Vũ cầm lên hộp thuốc rồi đi vào trong, còn cố tình trêu:

- Hôm nay bị thương nên không dè. Đợi khỏe rồi thì trực tiếp tới luôn nhà em mà làm việc, không phải ở đây.

- AAA. ĐỒ LƯU MANH NHÀ CẬUUU...

- Hay em muốn luôn hôm nay?

- XẤU XAAAA...

- Măng nữa tôi không nấu đồ ăn cho em đâu.

- ...

Đi vào trong nhưng Ân Vũ không thể không cười. Người con gái cậu nhớ biết bao năm nay thật sự đã ở gần cậu ngày hôm nay trong chính ngôi nhà của mình. Còn là vì bị chủ nhà cho khách khác thuê vì nợ tiền quá lâu nên đang tìm chỗ khác, và hiện tại đang ở nhờ nhà cậu đêm nay. Không ai khác, thật là Khánh Di, cô gái suốt bao năm cậu tìm kiếm. Quả là, ông trời đã không phụ lòng.

Những năm đi du học, với có để trốn nỗi nhớ nhiều năm tìm kiếm Khánh Di nhưng không thành. Ân Vũ một mình trốn ở đất nước xa xôi mang tên Mỹ, đi những năm năm mới can đảm trở về tìm lại. Người con gái đã gieo thành công một hạt giống trong trái tim cậu, đặt tên là thương, rồi lẳng lặng chơi trò trốn tìm, cô trốn, và bắt cậu đi tìm. Trò chơi mà cô không đặt trước quy định, là khi tìm ra cậu sẽ được gì, hoặc khi tìm ra cậu sẽ được gì. Thế mà Ân Vũ đã tự đặt quy định cho mình, một quy định vô cùng hóc búa mà cậu cũng từ đó lấy làm mục tiêu phải nhanh chóng tìm ra được cô. Chính là không nhanh Khánh Di sẽ trở thành vợ người ta, còn mình sẽ chẳng tìm ra được ai thay thế, bởi vì trong tim hạt giống đã nảy mầm.

Tìm được một người bạn thân nghĩ là báu vật đã khó, nói yêu càng khó, nói chỉ tới chuyện bên nhau và chăm sóc nhau, huống hồ là lời hứa tới trăm năm.

Ân Vũ chẳng dám hứa sẽ là yêu đến muôn đời cô gái có tên Khánh Di. Ở đất Mỹ xa xôi, cứ khi ai đó nhắc về, hỏi cậu người con gái cậu yêu, cậu trả lời cậu đáp với đối phương chỉ vồn vện ba chữ, "Vũ Khánh Di", mặc dù cậu nhiều năm vẫn không tìm ra cô gái ấy.

Nhiều người nói cậu nên quên và đi thương người khác. Đã rất nhiều người khuyên chân thành trong câu quên đi đó, nhưng Ân Vũ không làm được, không thể nào làm được.

Nói không quá đáng, thì thà giết cậu chết còn hơn là ép buộc cậu phải quên khi biết Khánh Di đang còn chờ cậu đi tìm.

Nhiều năm trước còn vì lo sợ nếu khi gặp lại nhau đoạn tình cảm này là quá muộn, Ân Vũ không cao thượng đến giữ nguyên giữa cô và anh sẽ là bạn học chung lớp như ngày nào, mà chính là đã tự vạch ra thêm cho mình một nơi khác để bỏ trốn cất xuống con buồn, vĩnh viễn sẽ không về lại, để tránh tình huống tơ lòng khó gỡ, bởi đã quá đậm sâu chẳng gì dứt được.

Ân Vũ nhiều lần cũng tự hỏi, phải làm gì nếu khi nhớ đến cô. Ngoài trầm buồn và lặng lẽ đi trong vô thức, cậu chẳng tìm ra được cách quên nào khác để nguôi ngoai.

Đứng trước cậu bây giờ hoàn toàn là một Khánh Di bằng da bằng thịt, cô gái đã chẳng còn là nhìn thấy qua hình ảnh và được nhớ về mỗi khi nhắm mắt. Đứng trước cô, cậu vẫn không đủ can đảm nói ra ba từ "anh thương em" để tỏ tình. Bởi vì đắn đo, suốt khoảng thời gian năm năm cậu đi, liệu rằng đã có ai đó cùng với Khánh Di hẹn hò, hứa sống trăm năm, kết hôn cùng nhau nắm tay đi qua quãng thời gian mà cậu vì sợ không tìm ra nên bỏ lỡ. Cậu sợ mình đã chậm một nhịp trước người mình thương.

Cảm giác hôm nay được nhiều lần ở cạnh Khánh Di như vậy, cậu cũng không dám mở lòng hỏi lên vài câu. Cứ vì điều gì đó, ngại lại, không thốt được ra...

- Cậu đang nấu gì vậy? Cần tôi phụ không? Nè, đừng nấu cà rốt với củ cải trắng.

- ...

- Ân Vũ! Cà rốt và củ cải tuyệt đối không nên ăn cùng với nhau. Trong củ cải trắng chứa lượng vitamin C cực cao, rất tốt cho sức khỏe của con người, trong cà rốt lại chứa một lượng chất phân giải enzym, vô hiệu hóa tác dụng của vitamin C, ăn cùng lúc sẽ làm mất đi công dụng của củ cải trắng. Nè, Ân Vũ, không được bỏ vô nữa.

"Cạch"

Khánh Di ôm bụng đói đi vào nhà bếp tự lục đồ ăn, không ngờ tới Ân Vũ thật sự đã đứng nấu một nồi canh hầm đang sôi ùng ục trên bếp. Cô tò mò món ăn Ân Vũ nấu nên bước vài bước lên lên nhìn thử, kết quả mắt Ân Vũ thì dán vào chổng chén đĩa trong ngăn tủ, trong khi tay thì không ngừng bóc củ cải trắng thả vào trong nồi. Nói Ân Vũ không nghe cô chỉ còn cách tắt bếp gas.

- Cậu nấu mà nhìn ở đâu vậy. Trên đó có treo hình gái hả?

Khánh Di bực mình đánh bộp bộp vào vai Ân Vũ liên tiếp mấy.

Ân Vũ hoàn hồn, xòe tay nhìn nhìn, bị thương rồi hay sao, ai la lối um xùm khi cậu đang nấu đồ ăn vậy.

- Tô tưởng em nào vậy? Cậu như vậy mới bị cắt trúng vào tay lúc chiều không nhớ hả? Nè, nè. Tay còn băng cả bốn ngón đây nè. Làm gì cũng phải tập trung dùm đi.

Ân Vũ vẫn chưa hiểu sự việc, ngây ngô cười khi Khánh Di xách tay mình dí dí vào mặt. Con gái gì mà đánh đá.

Giấu xuống nụ cười, Ân Vũ quay xuống dùng muỗng khuấy khuấy nồi canh hầm, lại bỏ tiếp củ cải trắng rồi khom người bật lò tiếp tục nấu, coi như đây là sự cố Khánh Di cứu cậu thoát khỏi xém làm cháy nhà.

Bếp gas vừa bật, Khánh Di lại đưa tay tắt đi.

Ân Vũ khó hiểu quay sang nhìn nhìn Khánh Di. Than đói cậu đi nấu cho ăn giờ còn vào gây rối nữa, muốn kiếm chuyện cậu hả.

- Bảo cậu đừng bỏ củ cải vào nữa, cà rốt với củ cải không có nấu chung được.

- Tôi vẫn hay ăn như vậy mà.

- Cậu điên người mới nấu thế đấy. Tránh đi, để tôi làm.

Khánh Di đói đến muốn xỉu, không rảnh cái để làm mất calo thêm nên tranh thủ thời gian đẩy Ân Vũ sang chỗ khác, tự mình giành nấu.

Con trai ở một mình quá sơ xài, ăn uống cũng hạn chế, nhất là mấy tên thiếu gia khi ở một mình, thật là khiến người nhà đáng lo.

Ân Vũ bị đẩy ra ngồi vào bàn ăn, ngồi quan sát Khánh Di nấu. Cậu thấy không gian y như gia đình nhỏ, chồng đi làm về chờ đợi vợ nấu bữa cơm ngon.

Nhìn dáng vẻ của Khánh Di hiện tại, y như là vợ trẻ đang nấu cơm chờ chồng. Đẹp tuyệt mỹ.

- Toàn mì gói, đồ hộp, trứng, rau với rau là thế nào? _Khánh Di mở tủ lạnh nhìn kho lương thực, không hài lòng.

- Tôi toàn ăn vậy, quen rồi.

Ân Vũ chán nản nằm dài ra bàn đáp qua loa, không phải cậu không biết nấu, cũng chẳng phải vì nấu không ngon, mà là không có thời gian do tăng ca về nhà quá trễ, ăn khuya không quen nhưng vì đói nên để sẵn vài thứ muốn ăn là có ngay không cần cất gọt chế biến xào nấu cầu kỳ. Ăn như vậy cậu cũng đang khỏe mà, đâu có bệnh.

Khánh Di cầm lên gói mì, hai quả cà chua, thêm một trứng gà rồi quay sang liếc mắt về phía Ân Vũ. Không có thời gian nhưng sức khỏe vẫn phải ưu tiên, lười cũng phải ưu tiên.

- Cậu ăn vậy cũng sống nổi hả?

- Tôi quen rồi.

- Nhà to như vậy, sao cậu không thuê người làm?

- Tôi không thích.

- Chỉ để làm công việc nhà và nấu ăn cho cậu thôi có gì mà không thích. Vậy cậu thích chết không? Cứ ăn giống vậy hoài đi, sẽ sống lâu năm lắm đó.

Ân Vũ ngược mặt nhìn cô gái độc mồm đang giành vị trí nấu ăn của mình đằng kia, mỉm cười. Cô là quan tâm tại sao vẫn nét đánh đá không chịu bỏ.

- Tôi chỉ cần người nấu bữa tối, em rảnh thì giúp đi. Tôi trả tiền công.

- Tôi không rảnh _Khánh Di phũ phàng bác bỏ.

- Ừm!

Khánh Di đang tắt bếp và cho nước sôi vào bát mì, nghe Ân Vũ trả lời "ừm" tuyệt vọng thì liếc nhìn. Là đang dối sao.

Tô mì của Ân Vũ Khánh Di chu đáo gấp thêm vài lát thịt trong nồi canh hầm, vài miếng cà rốt cắt khối ban nãy Ân Vũ đã nấu chín, cẩn thận lấy đĩa đẩy lên rồi mới bê ra đặt lên bàn chỗ Ân Vũ đang uể oải nằm. Đánh đá:

- Nè! Lúc chiều không ăn nhiều giờ ăn bù đi.

Ân Vũ giữ nguyên tư thế áp mặt lên tay nằm dưới bàn, ngược nhìn Khánh Di, chỉ nhoen miệng cười.

Cô gái miệng cứng, lòng mềm. Với ai cũng dễ mến vui vẻ nói cười, chỉ đánh đá mỗi mình Ân Vũ. Nhìn sao cũng thấy cô gái này thật đáng ghét, khó ưa.

Giả có thể vì sự đánh đá đáng ghét này mà cậu ít thương hơn chút, thì hay rồi. Có thể đi ngắm thêm vài cô gái quyền rũ khác như mấy thằng bạn. Cậu bẻ đầu chứ, chỉ là lúc nào cũng bị hình ảnh của Khánh Di lấn át nên không để vào mắt bóng hình của ai khác. Nếu không vì còn cô là động lực, ở đây hiện tại không phải là Ân Vũ nữa đâu, mà là xác sống.

Sức ảnh hưởng của Khánh Di thật sự lớn. Nhiều lúc bản thân đã tự đặt câu hỏi, nhưng Ân Vũ lại chưa từng tìm ra được câu trả lời. Sự vô lý từ cô gái Khánh Di, biến cậu thành luôn một con người khó hiểu.

- Ăn đi, nhìn tôi làm gì?

Khánh Di đối diện không giữ được hình tượng, húp sạch tô mì đến sạch bóng không còn miếng gì. Nhìn qua Ân Vũ lại thấy anh chẳng thèm động đũa, ngược lại còn đang nhìn mình. Khánh Di liếc mắt, động đũa chửi:

- Cậu lịch sự được không? Tôi là đến ngủ nhờ thôi, nhưng ngày mai tôi đi rồi. Giấu xuống về mặt khó chịu của cậu dùm cái, không tôi lại ra ngoài đi lang thang nữa đó.

Ân Vũ che mặt cười trừ thái độ của Khánh Di, ở nhờ mà còn đánh đá. Hít vào một hơi dũng khí Ân Vũ mới nghiêm túc nói:

- Khánh Di, tôi hỏi em một chuyện có được không?

- Hỏi gì? _Khánh Di dừng dụng xem như chuyện Ân Vũ sắp nói chẳng là gì quan trọng.

- Em vẫn ở một mình có đúng không?

- Không. Tháng sau tôi ăn thôi nôi con trai.

Ân Vũ có chút khựng lại, chả biết hỏi gì thêm. Đề cậu tương tư từng ấy năm, giờ còn không nghiêm túc cùng ngồi lại nói chuyện. Cậu từng chuốc oán gì sao.

- Tôi nghiêm túc hỏi em đấy, đừng trả lời tôi thế.

Khánh Di đưa tay e dè bưng lấy tô mì ở chỗ của Ân Vũ, cô đang đói chết rồi, nấu dễ sẵn còn không chịu ăn, đời sống của thiếu gia đúng là hoang phí.

- Em còn đói thì ăn đi. Tôi không ăn_ đưa tay đẩy bát mì về phía Khánh Di, thái độ Ân Vũ chùn xuống, mặt lộ rõ sự hụt hẫng.

Khánh Di khi đói thì không khách khí, không cần giữ hình tượng, ăn lấy ăn để, mặc kệ là ai đang nhìn cô cũng không ngưng. Cái ăn mà còn ngưng, thì làm được gì khác.

Khánh Di ăn nhưng không quên thăm dò thái độ của Ân Vũ, thấy cậu im lặng nên len lén nhìn.

Thái độ của chủ nhà nhìn cô rất lạ, ánh mắt thì buồn buồn nhìn cô nhưng cố né. Là do câu nói cô ăn thôi nôi con lúc nãy hả.

Khánh Di chỉ là đùa một chút, cô trả lời cho bỏ ghét chứ không có ý làm cậu buồn. Tánh Khánh Di đó giờ là vậy mà, ương ngạnh, không thích trả lời câu hỏi mình nghe không lọt tai, ví như hỏi cô hôm nay có đi chơi đâu không, có chồng con chưa, có bạn trai chưa, lương tháng làm được nhiều...

Mới tháng trước về quê cũng vì câu hỏi có chồng chưa cô mới bị một dì hàng xóm chửi là mất dạy, do câu trả lời khá là hỗn, dì ấy chỉ hỏi, "con có bạn trai chưa sao không dắt về quê chơi, hỏi độ tết con đi nó về quê bỏ nó ăn tết luôn rồi, sao mà còn chưa có ai", Khánh Di chỉ từ tốn đáp lại, "con chưa có ai là chuyện của con, con đi đi theo trai mà đi còn khoe khoang khắp xóm, còn chê con gái nhà này nhà kia không bằng, chuyện chả đẹp gì đâu cô".

Đấy, đơn giản như vậy mà mấy con bé trong xóm liền bái Khánh Di làm thần tượng. Còn người lớn chả ai dám nhìn thẳng mặt cô, bởi vì sự đánh đá phát ra từ trong ánh mắt cô, thanh niên còn phát sợ mà.

Khánh Di đẩy ngược tô mì về phía Ân Vũ, thái độ hời hợt:

- Tôi không có tài sản gì hết. Tôi tiền nhà còn nợ cậu...

- Em bớt lý đi được không?

- Tôi... _Khánh Di bất mãn đập bàn.

- Ngồi im! Con gái con lra không có động một chút là gãy lên. Một chút từ em tôi không thấy gì là giống con gái luôn. Đánh đá, hung dữ.

- Tin tôi tán cậu bạt tay không hả?

Nói xong bản thân cô còn phải khâm phục cô, mất lễ độ hăm dọa đại thiếu gia của một dòng tộc lớn mà có thể nói rành mạch cao giọng như vậy, giống như quyền thế thực sự là nằm trong tay cô vậy...

Có trời mới biết, dù là liều mạng Khánh Di với đại xanh cũng không qua nổi đại thất đẳng của Ân Vũ.

Cô xem như là nói ngông cuồng đi, nhưng tuyệt đối vấn đề này không thể nhin.

Khánh Di đập bàn sẵn tới lia tay và ngay vào mặt Ân Vũ, nữ hán tử nhanh tay thì nam hán tử cũng nhanh phản ứng, Ân Vũ lập tức né, tay trái đưa cao để vết thương không bị động, còn tay phải trực tiếp tóm lấy cổ tay Khánh Di kìm lại hành động bạo lực của cô.

- Nè, nè. Đây là nhà tôi đó, em còn đang nợ tiền tôi đó. Muốn gì hả?

- Buông tay! Nói nữa tin tôi giết cậu luôn không? _Khánh Di trừng mắt dữ tợn đốp chát Ân Vũ.

Ân Vũ ánh mắt gian tà, nhếch môi cười, chuyển tầm nhìn xuống dưới cổ áo, giọng gian manh:

- Môi còn vết cắn. Em chưa sợ hả?

Khánh Di hồi tưởng lại sự việc lúc nãy, tay đồng thời đưa lên sờ cánh môi dưới. Kỳ thực, không để ý thì sẽ không nhớ, nhưng mà nhắc thì lại thấy đau.

Gỡ tay Ân Vũ ra, Khánh Di e thẹn ngồi lại chỗ cúi gầm mặt ăn bát mì.

Không phải cô thua, chỉ là đại xanh nên không chấp đại thất đẳng. Thân phận ở nhờ thì không nên hung dữ quá, phải bình tĩnh, phải nhin, để giữ phong cách quý tộc.

Khánh Di bụng to mì chạy biến ra phòng khách, còn không quên chửi lại:

- Đồ dê xồm!

Một mình Ân Vũ ngồi ở bàn ăn mãi miết cười cười nhìn theo Khánh Di đang cố tình chạy trốn cậu ở ngoài phòng khách. Liếc nhìn tô mì Khánh Di đã ăn sạch được xếp gọn gàng trên bàn, biểu cảm trên mặt Ân Vũ mới nghiêm túc lại chút, nhưng không giấu nổi niềm vui trong lòng nên bật cười thành tiếng.

Khánh Di có lẽ là quá ương ngạnh, hán tử còn có chút ngang tàng không sợ trời không sợ đất. Ánh mắt rõ ràng không phải kiểu người đó, nhìn sâu mới cảm nhận được đó là chút chướng ngại tâm lý còn sót lại, kìm hãm sự tự tung mạnh mẽ của con người không muốn người ta thấy mình yếu đuối này. Không sao, cậu có lòng kiên nhẫn, cũng có cách, gỡ bỏ nút thắt trong lòng cô.

Ngày mai nếu Khánh Di không tìm được nhà, nơi đây sẽ nơi cô chọn trú lại vài hôm nữa, cho dù là không muốn cậu cũng ép cho bằng được.

Thời cơ để bộc bạch, còn rất nhiều nếu khi Khánh Di thật sự không tìm được nhà và chọn ở lại nhà cậu.

- Tôi lên tắm rồi nghỉ ngơi trước, lát em ăn xong nhớ tắt đèn. Phòng của em bên phải, đừng vào nhầm phòng tôi nhá. Mỡ tìm đến, mèo không khách khí đâu.

Ngoài phòng khách Khánh Di vừa ăn vừa mở tivi xem kênh hoạt hình, có hơi ồn nhưng không phải không nghe, nhai hết mì trong miệng lập tức liếc mắt rửa xả:

- Tâm lý biến thái.

Khánh Di gấp miếng cà rốt cho vào miệng ngấu nghiến nhai như đang nhai Ân Vũ và nuốt cậu xuống, hà con giận.

Cái con người này cô không nghĩ là thiếu gia nổi. Lạnh không đúng người, và vui không đúng chỗ. Giữa lúc người ta cần một lời an ủi cậu lại quay ra đùa nhây, lúc người ta đang vui về đùa giỡn cười cười thì mặt cậu lại lạnh như băng. Tâm lý xoay theo chiều nào không có ai rõ, toàn đi ngược đường với người ta.

Cảm xúc vô biên, người ta thế này thì cậu thế kia và ngược lại. Chẳng để ai hiểu nổi...

- •-

Ân Vũ tắm xong thì trở về giường, mở laptop xem công việc mình còn làm dở lúc ở nhà Minh Ý. Tay liên tục đánh chữ trên máy tính, lâu lâu lại lướt xem điện thoại, lâu lâu lại ôm laptop ngồi vào bàn tìm tìm vài quyển vở đối chứng.

Cứ thế tới hơn 22 giờ mới đóng xuống laptop, coi như xong công việc.

Ân Vũ đưa tay vội lấy cái hộp nhỏ trên bàn, mở lấy sợi dây chuyền có lồng chiếc nhẫn khắc chữ A bên trong, tay đưa cao cho sợi dây chuyền đung đưa, nằm ngấm tới ngấm lui. Rồi xong cất nhanh vào hộp, để lại trên tủ.

Ân Vũ tối nào đi ngủ cũng giành hai phút ngắm kỹ vật của mẹ, rồi nằm lý giải ý nghĩa chữ A kia là gì. Là tên hay đơn giản chỉ là ký hiệu...

Kéo điện thoại xem giờ, Ân Vũ tự mình lẩm bẩm:

- Trễ thế á. Như mọi ngày bình thường, không có gì gọi là sớm..

Hôm nay được một ngày thứ sáu rảnh rang, bệnh viện không có ca bệnh nào khó, chỉ có y tá trực, Ân Vũ được đãi ngộ cho về sớm qua nhà Minh Ý ăn tiệc, còn được giao nhiệm vụ nói tạm biệt Minh Ý đùm cho Viện trưởng trước khi Minh Ý bay ra nước ngoài.

Ân Vũ bây giờ xong việc mới nhớ ra nhiệm vụ, vừa này còn đang trao đổi công việc với Minh Ý, đóng laptop lại tên kia cũng chưa chắc gì đi ngủ. Ân Vũ bèn cầm điện thoại lên ấn gọi.

Đầu dây bên kia Minh Ý đã nhanh chóng bắt máy:

- Cho tôi chút thời gian ở cùng vợ được không? Mới xong công việc, cậu gọi gì nữa chứ. Gặp lúc chiều giờ lại nhớ à?

Minh Ý bên này một tay nghe điện thoại, tay còn lại đang ôm vợ nhỏ ngồi dưới sàn xếp đồ vào vali cho mình. Thái độ chán nản để điện thoại xuống sàn, và ấn mở loa ngoài.

- Tôi quên chuyển lời bình an của Viện trưởng tới cậu, giờ gọi để nói thôi. Áo tưởng chắc, có quỳ xuống xin tôi cũng không thêm nhớ cậu.

Ân Vũ thái độ khinh bỉ trả lời lại. Nói thêm vài ba câu chuyển lời từ Viện trưởng tới Minh Ý rồi cũng cúp máy, không làm phiền vợ chồng trẻ nữa. Tắt đèn bàn, bắt đầu đi ngủ.

Mới vừa khép nhẹ mi mắt, Ân Vũ lại tung chăn bật dậy mở đèn bàn. Ở nhà bây giờ không phải có mình cậu nữa, cô gái Khánh Di kia vừa mới được tha về ngủ nhờ lại đêm nay.

Phòng bên kia lâu rồi chỉ toàn tranh với sách, không biết cô đã dọn dẹp xong chưa, đã ngủ chưa. Cậu phải đi xem mới có thể yên tâm..

Ân Vũ bước ra khỏi phòng, thấy dưới lầu vẫn còn sáng đèn nhưng không mấy để ý, có thể do không biết chỗ nào tắt đèn nên Khánh Di không kịp tắt mà đã về phòng. Điều cậu cần biết bây giờ là phòng kê bên Khánh Di đã ngủ chưa.

Ân Vũ lịch sự gõ cửa:

- Khánh Di, em ngủ chưa?

Không có ai đáp lại, Ân Vũ gõ thêm lần nữa, đồng thời tai cũng áp vào nghe.

- Khánh Di!

Trả lời Ân Vũ là không gian yên ắng không một tiếng động. Ân Vũ lấy can đảm đưa tay vặn nắm cửa, chỉ xem cô đã ngủ rồi chưa cũng không tới tội danh đột nhập riêng tư của người khác.

Căn phòng tối om, mùi hoa oải hương quen thuộc sẵn có trong phòng tỏa hương thơm phảng phất.

Ân Vũ đưa tay bật đèn, sao lại giống như mọi khi cậu bước vào phòng này vậy, mùi hoa oải hương quen thuộc, tranh vẽ vẫn gác trên giá vẽ, sofa còn cuốn sách mới hôm qua cậu đọc chưa kịp cất lên kệ. Chưa có ai từng vào, Khánh Di cũng chưa dọn.

Vậy thì Khánh Di đâu rồi, giờ này dưới phòng khách chẳng lẽ còn thức?

Ân Vũ đóng cửa phòng, bước lại gần cầu thang đảo mắt nhìn xuống dưới tìm Khánh Di.

Cô ăn hết hai tô mì vẫn còn đói sao, ngoài phòng khách không thấy chảo nhẽ lại vào bếp kiếm gì nấu ăn nữa rồi.

Ân Vũ ngó nghiêng tứ bề vẫn không nhìn thấy cô, chân lập tức bước xuống lầu để nhanh tìm kiếm. Cô muốn trốn nợ 17 triệu nên xách vali đi trong đêm rồi sao, tìm hoài cũng không thấy.

Bước hết các bậc cầu thang, Ân Vũ trước tiên nhìn vào bàn ăn trong bếp. Không thấy Khánh Di trong đó. Bốc hơi rồi sao?

Ân Vũ nghe tiếng ti vi mở ngoài phòng khách, nhanh chóng tiến đến tìm remote để tắt đi. Mở xem ti vi rồi không tắt, Khánh Di tưởng nhà cậu mỗi tháng không cần đóng tiền điện sao, coi hết hoạt hình rồi cũng không thèm tắt, còn chơi trò trốn tìm, biến cái mất tăm. Cậu mà tìm ra coi sẽ xử thế nào...

Vừa nghĩ thế, trong lòng Ân Vũ tâm thái không lo nghĩ nữa, ngược lại còn cười cười tiến đến sofa tìm remote tắt ti vi đi. Và điều khiến Ân Vũ bất ngờ không phải là tìm mãi không thấy remote, mà chính là nữ nhân đang ôm gối ngủ say giấc trên sofa. Phòng đâu phải không có, cô ngủ ở đây là ý gì chứ, thiếu gia Ân Vũ mà kỳ kèo một đêm ngủ với phòng ốc đầy đủ tiện nghi với cô sao hả. Không phải ban này còn chỉ rõ phòng cô là bên phải, dọn dẹp chút là có thể ngủ. Không nghe thấy hay không muốn ngủ trong ấy mà giờ yên giấc ngoài này, máy lạnh cũng không hạ xuống nhiệt độ.

Remote ti vi đang được Khánh Di ôm trong lòng, tay trái thì rũ xuống ôm lấy gối vuông.

Để tắt ti vi, đây là một điều khó.

Ân Vũ chậm rãi gỡ ngón tay Khánh Di nhằm lấy ra remote ti vi. Xem không nổi thì tắt đi, cầm cái điều khiển giấu luôn vào lòng là ý gì, xem một mình còn sợ ai chuyển kênh nữa chứ. Ân Vũ cho dù có ngồi xem chung cũng không có gan giành lấy điều khiển mà đổi kênh. Cô gái này liều mạng, Ân Vũ thì tay đang bị đau, đánh nhau cũng bất lợi...

- Khánh Di, mau dậy!

Cho dù đã rất ti mẩn nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay của Khánh Di ra khỏi remote, nhưng Ân Vũ đành chịu thua thà đánh thức cô dậy để cô tự tắt còn hơn khi cậu vừa lấy được ra cái điều khiển lỡ như Khánh Di cũng vừa lúc giật mình thức, cô lại vu oan cậu là vì lợi dụng xâm sở nên cố ý tự mình lấy cái điều khiển. Bởi vì, điều khiển tuy là tay Khánh Di cầm, nhưng cô ôm vào lòng chính là vị trí ngay giữa ngực. Đó mới là điều khó xử khi đưa tay lấy...

- Khánh Di!

...

- Dậy đi, Khánh Di. Tắt ti vì rồi về phòng ngủ.

Đáp lời Ân Vũ là tiếng thở đều đều của Khánh Di khi cô vẫn đang say ngủ. Một động tác khó chịu vùng ra khi có người đánh thức mình dậy cũng không có. Xem ra cô đã ngủ rất say rồi.

Ân Vũ đỡ trán, bất lực hoàn toàn trước cô. Ở trên sofa mà còn thoải mái ngủ say như vậy, vậy nếu như khi ngủ trên nệm êm ái, chấy nhà chắc cũng không hay để mà chạy.

Không nhìn ra được dáng vẻ của một Khánh Di ngang bướng khi ngủ lại trở nên như vậy, gương mặt bầu bĩnh tròn trĩnh vô cùng đáng yêu, đôi môi nhỏ chúm chím không cần tô son cũng có một màu hồng hồng nổi bật trên gương mặt trắng ngần tuyệt mỹ, cặp kính cận còn chưa tháo xuống, càng khiến gương mặt toát lên một vẻ đẹp vô cùng trầm bí, vừa thanh tao vừa nhã nhặn.

Nét đẹp giản dị của cô gái không có xuất thân là công chúa hay tiểu thư con nhà giàu, nét đẹp từ một cô gái nghèo ở vùng quê mưa dầm nắng cháy. Nét đẹp mà so với vạn người, Khánh Di không cần làm gì cũng hơn hẳn, ít nhất là trong mắt Ân Vũ, hình ảnh của Khánh Di không ai là qua được...

Ân Vũ hành động nhẹ nhàng tháo xuống cặp kính cận, để lộ đôi mi dài cong vút trên đôi mắt nhắm nghiền say ngủ, hàng lông mày ngang không cần makeup hay tia cũng đẹp tinh tế.

Ân Vũ nuốt xuống ngụm nước bọt khiến yết hầu chạy xuống một cái. Mắng cậu là dê xồm mà còn không phòng bị mặc kín áo quần, cứ thế ngang nhiên nằm ngay sofa mà ngủ.

Bước vào hang sói còn chẳng biết sợ chết, dáng vẻ ngủ say chính là kẻ đòi, một rồi cứ ngủ, không quan tâm điều gì khác.

Ân Vũ dùng ngón tay trở gõ trán Khánh Di mắng trong lòng. Cô có phải liều mạng quá rồi không, có nam nhân ở cùng nhà cũng phải biết tiết chế vài việc với chứ, ví như nằm ngủ bên ngoài phòng, lại còn ngủ rất say gọi dậy cũng không thức. Áo mặc hở vai, lại còn cả gan không mặc áo ngực. Cậu cũng là đàn ông như bao người đấy, ế lâu năm nên nhìn nữ nhân lập tức sẽ thêm. Ân Vũ chỉ hận hiện tại không để ngay cô ra mà ăn thịt. May cho đó là cậu chứ nếu là người khác thì Khánh Di chẳng toàn mạng...

Ân Vũ kiên nhẫn lay tay Khánh Di gọi cô dậy tự tắt ti vì. Gọi không thành công bèn mấy bước bước lại ấn nút tắt có sẵn trên ti vi.

Giờ thì chẳng lo ngại ti vi mở ồn ào mà chẳng ai coi làm tổn điện nữa, giờ chỉ lo đánh thức công chúa ngủ trong rừng này dậy và bảo cô đi lên phòng ngủ.

Ân Vũ trong mắt Khánh Di lúc nào cũng là xấu xa, cơ hội, cậu hiện tại cũng không muốn giữ hình tượng mình nữa đưa tay giật phăng cái remote ra khỏi người cô với chủ ý khi có tác động mạnh cô tự khắc sẽ giật mình thức.

Rốt cuộc cũng không như Ân Vũ nghĩ, cô gái này đúng là có chút động, nhưng chỉ lơ dờ mở mắt rồi xong lại ngủ tiếp, còn kéo gối ôm mạnh vào không để ý vừa này là ai làm gì.

Khánh Di là đam mê ngủ ở sofa hay sao vậy, đau lưng đến thế vẫn có thể ngủ ngon không màng mây trời.

Ân Vũ mất kiên nhẫn, khuya rồi cậu cũng mệt, cũng cần phải đi ngủ sớm để mai đi làm. Khánh Di có phải biết nhưng đang cố tình đùa dai cậu không.

Là con gái thì cậu không nổi nóng sao. Là vì thấy cậu thương nên cố tình làm vậy, quá quắt.

Ân Vũ giật ra cái gối vuông tựa lưng Khánh Di ôm trong lòng, gọi cô lớn tiếng:

- Dậy đi Khánh Di, đi lên phòng ngủ.

Lần này có tác dụng, Khánh Di có hơi mở mắt nhìn nhìn xung quanh, ngược đầu lên, bờ môi hồng nhỏ khê chu lên, nửa hiểu nửa không gật gật đầu:

- Ừm..

Lúc cô trả lời xong, cũng không kịp nhìn cô là đang làm gì, ở đâu, và ai là người đang nói chuyện. Con buồn ngủ ập đến, Khánh Di hơi nghiêng đầu dụi mặt xuống sofa, đưa tay dụi dụi mắt rồi tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Ân Vũ như chịu đả kích, tròn mắt nhìn. Cô là sao đây, vợ trẻ những nhẽo chồng à. Gọi vậy còn không chịu dậy.

Ân Vũ đành lắc đầu, giống như đã chịu oan ức rất lớn, cứ như cậu đang chính là chồng đi dỗ vợ khi cô ấy giận lẫy ấy. Quả là, yêu một người mới biết thế nào là khổ.

Ân Vũ dịu dàng đưa tay vỗ nhẹ mặt Khánh Di, vẫn kiên nhẫn gọi cô dậy. Cậu chẳng dám lôi kéo hay bằng cách nào bế cô lên nếu như giữa đường cô bất chợt tỉnh, cậu xấu xa trong mắt Khánh Di bao lâu nay lại trở thành kẻ dè xòm thật sự thì sao. Nhất quyết không thể, cậu là đàn ông thật, nhưng chủ quyền chưa là của mình thế nên không dám động thủ. Đành nhẫn nại vậy.

Tay vỗ nhẹ mấy cái vào mặt Khánh Di, Ân Vũ dịu giọng:

- Khánh Di, mau dậy đi!

...

- Không được ngủ ở đây đâu, mau đi lên phòng.

...

- Khánh Di!

- Ừm..

Khánh Di khó chịu ngo ngoáy trên người sofa, mơ màng nhắm mắt ngủ tiếp. Lúc cô ngủ ghét nhất là bị làm ồn, còn là nói bên tai. Thật sự cảm thấy rất khó chịu.

Ân Vũ bị phui tay thì rụt về nhìn chăm chăm cô gái kia. Cậu kiên nhẫn nhìn xuống nãy giờ ngồi đây gọi cô dậy, còn cả gan phui tay cậu đi không thèm ề ý. Quá liều mình.

Đưa tay và mặt Khánh Di, Ân Vũ có hơi bực mình kéo vai cô dậy.

- Đừng nhõng nhẽo với tôi, mau trở về phòng ngủ.

Khánh Di bị người ta cản trở giấc ngủ, khó chịu vùng ra nhăn mặt cáu lên, nhưng mắt vẫn cứ nhắm nghiền, không hề mở.

- Không muốn...

Cảm giác ở tay truyền đến một luồng nóng vô cùng y như lửa đốt, Ân Vũ rụt tay đang kéo vai Khánh Di lại, mắt thăm dò trên khắp người cô.

Người nóng như vậy, sốt rồi sao?

Khánh Di yếu ớt, sợ ý thức còn sót lại khiến cô muốn dùng sức mở mắt cũng không còn. Sự nóng bức trong lòng vô cùng khó chịu khiến cổ họng cô đau rát, muốn nói, nhưng âm vực rất nhỏ e rằng cả muỗi còn không nghe thấy.

- Người ta muốn ngủ, đừng ồn...

Ân Vũ cau mày khó chịu không kém Khánh Di. Đã không khỏe thì có thể nói trực tiếp cậu, sao phải tự mình chịu trận ngủ một mình ngoài sofa lạnh ngắt. Cô không lo sức khỏe mình thì cũng phải lên tiếng nhờ ai đó coi hộ với đi, lỡ như là sốt nặng mà bỏ mặc không chăm sóc tính mạng cũng có thể bị nguy hiểm đấy chứ không phải chơi.

Đỡ người Khánh Di ngồi dậy, Ân Vũ ngồi lên ghế để cô tựa vào mình. Mới cảm nhận rõ hơn là cơ thể cô đang rất nóng.

Ân Vũ vỗ mặt Khánh Di gọi cô dậy:

- Em sốt rồi sao? Khánh Di, mau dậy đi. Tôi giúp em lấy thuốc hạ sốt.

...

- Khánh Di!

...

- Đừng ngủ nữa, mở mắt đi. Khánh Di!

Sự khó chịu trong người Khánh Di lúc này lan dần đi khắp cơ thể, trong tim giống như nhảy ra một ngọn lửa, nhanh chóng lan tỏa khắp toàn thân. Cô khó chịu méo mặt nắc nheo vài tiếng nhỏ, y như trách tiếng ồn cứ rót vào tai không chịu để cô nghỉ ngơi.

Ân Vũ vô tội vạ, xoa xoa vai Khánh Di dỗ cô thoát khỏi cơn khó chịu trong người, miệng liên tục dỗ:

- Được, được. Không ồn em nữa. Tôi sai rồi, mau ngủ đi. Mau, mau. Tôi xin lỗi, tôi sai rồi...

Ân Vũ uất ức, cậu có ý tốt lại bị cô xem như tội đồ. Chỉ là lo lắng cho cô gọi cô dậy đi lên phòng ngủ, lại còn khóc lóc dọa nhau. Đúng là, do cậu thương quá nên đều có thể nhận được. Không thì hôm nay chính là ngày chết của thỏ trắng nhân lúc cô không khỏe rồi.

Khánh Di hơi thở ổn định, tiếng nấc khóc không còn nữa mà đã im lìm thoải mái tựa người Ân Vũ ngủ.

Khánh Di khi bệnh xuống là lý trí không còn để mặc cô đi để ý thể sự bên ngoài, hồi còn Bảo Bảo, cô chỉ ít chỉ để cho mình bị cảm, một hai ngày là khỏi. Khi có Khả Ái, cô cũng chưa từng sốt, chỉ cảm mấy hôm rồi cũng tự khỏe, không cần tới bệnh viện cực nhọc khám bệnh hay lấy thuốc. Khánh Di cứ thuận theo tự nhiên, bệnh tự đến rồi cũng tự đi, cô không thêm quản.

Tiếng thở của Khánh Di ngày càng đều hơn, Ân Vũ nghiêng đầu dò xét, cô thực sự đã ngủ. Áp tay lên gương mặt Khánh Di kiểm tra nhiệt độ, nóng đến cả lược trứng còn có thể chín. Tay Ân Vũ ôm eo Khánh Di ở dưới bị hơi thở của cô hất vào cũng không dám nghĩ tới, nóng đến như đốt lửa.

Ân Vũ không dám cử động mạnh, sợ lại đánh thức Khánh Di, tay phải vẫn duy trì nhịp độ xoa xoa vai đỡ con khó chịu trong người cô. Lại nghiêng đầu nhìn, vẫn thấy mi mắt Khánh Di khẽ động, cô chưa ngủ say.

Hơn hai mươi phút Ân Vũ ngồi trên ghế để cho Khánh Di dựa người và ngủ. Ân Vũ muốn xem đồng hồ xem là bao nhiêu giờ, đồng hồ đeo tay cũng tháo xuống trước khi đi ngủ, điện thoại ở trên phòng cũng không đem theo xuống, đồng hồ treo tường thì ở hướng ngược lại gần chân cầu thang, xoay đầu mới có thể nhìn.

Ân Vũ rối rắm, đoán chắc cũng đã gần 23 giờ, với cô gái nhỏ trong lòng sốt như lửa đốt, ngồi đây cũng chẳng phải là cách hay.

Quyết định đứng dậy, mặc cho Khánh Di ngủ say hay chưa ngủ say, cô bị làm phiền có oa oa khóc um xùm cậu cũng mặc kệ. Ân Vũ không nói nhiều cúi người bế Khánh Di một mạch đi lên lầu.

Giữa đường Khánh Di có chút nhăn mặt cự quậy, bế trên tay cũng không thoải mái là mấy, Ân Vũ hiểu tâm thế của cô nên đỡ nhẹ:

- Tội bé em lên phòng ngủ. Ngoan~

Lông mày Khánh Di dần ra, hô hấp tiếp tục đều đều cư nhiên nhắm mắt ngoan ngoãn.

Ân Vũ bế Khánh Di về phòng mình, trước tiên kê gối cho cô nằm rồi mới đi tìm khăn chườm lên trán giúp cô hạ sốt. Ân Vũ thay đi thay lại mấy lần cái khăn ẩm vẫn không thấy tí tiến triển nào là cô gái này hạ sốt. Cậu lập tức lấy nhiệt kế đo trước nhiệt độ cơ thể cho cô rồi mới nghĩ cách tính tiếp.

Trước khi Ân Vũ trở về từ phòng thuốc với cái nhiệt kế trên tay, vừa mở cửa phòng đã thấy Khánh Di kéo chăn trùm kín người, ban nãy rõ ràng cậu chỉ đắp qua eo, kéo cao hơn chỉ có thể là Khánh Di đã tự làm.

Ân Vũ tiến đến nhẹ nhàng đỡ chăn ra, tay sờ trán Khánh Di kiểm tra nhiệt độ, hoàn toàn vẫn rất nóng.

Ân Vũ có chút loay hoay, tuy là Khánh Di mơ mơ hồ hồ không nhận thức rõ mọi thứ xung quanh nữa, nhưng để cho được nhiệt kế vào miệng của cô để đo là cả một vấn đề, cô gái này sẽ lại nháo lên vì bị làm phiền mất thôi, cậu lại chẳng muốn ào ào vào đêm khuya.

Chăm sóc người bệnh thật là khổ chết mất, nhất là con gái. Bất tiện và khó chiều.

Ân Vũ đưa tay đau lên nhìn, cái khó trong cái khó, một cậu đang bị thương ở tay lại còn phải lo thêm một cô sốt đến chẳng nhận ra người. Cô gái này lại chẳng là quan hệ rõ ràng gì với cậu, chỉ mới là người cậu thương thôi, người ta còn đang rất ghét cậu nữa. Ông trời đúng là bất công, bắt cậu nhọc lòng vì một người ghét mình.

Thật đáng hận.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: No cơm nhưng đói thịt người

Minh Ý gắt gao ôm vợ nhỏ không buông, hai ngày nữa anh đi rồi, có nhớ muốn ôm cũng không ôm được. Huống hồ hôm nay là một cơ hội tốt, Khánh An ngoan ngoãn để cho anh ôm không đẩy anh ra nữa. Thiên thời tốt như vậy không nắm bắt thì thật là uổng phí.

Vali đồ Khánh An xếp cho đã gọn gàng đẩy sang một bên, hai vợ chồng nãy giờ là cùng nhau tâm sự vài chuyện.

Từ phía cửa sổ nhìn ra, dễ dàng thấy được thành phố đã tắt đèn đi ngủ. Không gian yên ắng tĩnh mịch, chỉ còn đèn đường và vài tòa nhà chung cư là sáng, thành phố cũng đã vào giờ đi ngủ rồi...

Minh Ý rướn người lấy điện thoại trên bàn giáo án của Khánh An, bấm xem giờ. Đã qua 23:30.

Hơi cúi đầu hôn lên tóc của vợ nhỏ, Minh Ý đưa tay xoa xoa đầu cô nhắc nhở:

- Được rồi, tới giờ đi ngủ rồi. Mau đi ngủ.

- Không muốn ngủ...

Khánh An giữ tay Minh Ý ôm eo mình, thấp giọng trả lời.

Minh Ý nghiêng đầu nhìn biểu hiện nũng nịu của vợ, không giấu được xúc cảm vui mừng đưa tay bẹo má trêu chọc.

- Không nỡ xa anh rồi sao?

- Không nỡ... _tiếng Khánh An lí nhí nhỏ hơn muỗi.

Minh Ý cười, tiếc là đã không yêu cô sớm hơn trước khi cô tỏ tình năm đó. Cô gái đáng yêu như thế này, anh đã chậm bỏ lỡ cả thanh xuân.

Hóa ra đôi lúc là tâm thế lạnh lùng, với tình cảm của anh thì lúc nào cũng cự tuyệt, hờ hững đáp cho qua loa. Cũng không nghĩ đến một ngày khi anh nói anh đi bảy tháng, cô gái nhỏ này lại vì vương vấn anh mà không nỡ để cho anh đi. Biểu hiện mấy ngày nay thật khác, biết buồn rồi...

Xoa đầu cô gái nhỏ thấp tè phía dưới, lùn đến nỗi tựa cằm lên đỉnh đầu cũng không tới, Minh Ý thân thủ bất phàm từ phía sau cầm hai vai nâng cơ thể Khánh An lên một đoạn, nhanh trong hai giây liền bỏ xuống bởi vì cảm nhận cô gái nhỏ có chút run.

Minh Ý cười vài tiếng trêu chọc:

- Ngay cả khi em đứng rồi mà nhìn vẫn bé tí.

- Sau này em mới lớn_Khánh An bào chữa.

- Còn lớn nổi sao? Haha...

- Anh vô duyên.

Khánh An buông thông tay mình không thêm ôm tay Minh Ý nữa, cô đổi.

Minh Ý biết mình lại chạm vào nỗi đau của vợ nên dịu giọng năn nỉ:

- Được, được. Không ghẹo em nữa. Vợ đại nhân, anh sai rồi, đừng có giận. Nha~

Tiếp đến, trên chân đã bị một bàn chân nhỏ của Khánh An ở dưới hung hăng giẫm lên để trút giận.

Minh Ý nhăn mày, xoay người Khánh An đang giận dỗi đem ôm cô vào lòng, đưa tay chạm vào chóp mũi của cô.

- Hết giận rồi chưa? Giờ đi ngủ được chưa, hả cô nương?

Khánh An vòng tay ôm lại Minh Ý, cười híp mắt.

- Kể em nghe chuyện anh Ân Vũ đi. Thật ngưỡng mộ anh ấy, quá tài năng.

Hừ một tiếng, Minh Ý máu ghen nổi lên bung mặt vợ nhỏ hôn một cái, tay siết mạnh eo cô trách cứ:

- Anh đây sao không ngưỡng mộ?

- Minh Ý không giống. Em nghe Khả Ái nói anh Ân Vũ chính là thiếu gia, có cả một cơ ngơi bự chờ về thừa kế.

Khánh An mắt sáng rực khi nhắc đến Ân Vũ, con người vừa đẹp trai, tài năng, lại vô cùng hoàn hảo. Con gái không yêu đúng là tiếc.

Mặt mũi Minh Ý kéo mây đen u ám. Con người biết ghen đấy, vợ nhỏ em có cần liều mạng thế không. Công khai trước mặt chồng em là em mê bạn thân của chồng một cách ngạt tràn tình ý như vậy.

Chồng của em cho phép chưa?

Em có thấy nét mặt của chồng em là vui hay không hả?

Minh Ý nhéo má vợ nhỏ, tức giận muốn đẩy cô một cái cho rơi từ tầng hai xuống tẩy não quên đi Ân Vũ cho rồi. Vợ kiểu này quá đáng lắm luôn.

- Bực cái đầu em. Ngưỡng mộ lắm đúng không hả? Thích lắm đúng không hả? Cho em biết tay. Anh còn sống đấy nhá.

Khánh An bị kéo đến sắp rụng hai phần thịt bên má. Đưa tay đánh lên tục lên tay Minh Ý, cô đau đến khóc:

- Buông ra, đau muốn chết á. Thứ người hung dữ, vũ phu...

Minh Ý chuyển từ công kích qua tập kích, lợi dụng lúc Khánh An mở mồm mắng mình lập tức bưng mặt hôn thật sâu để trừng trị.

Dám ở trước mặt anh nói ngường mộ người khác, tình ý không phải là kiểu ngường mộ bình thường mà là đam mê luôn ấy, cứ nhắc tới Ân Vũ là mặt mày sáng rực, hồ hồ nói hết chuyện này tới chuyện kia. Lúc chiều còn không coi anh ra gì, ngồi trong bàn ăn người nói người cười thật khiến anh tức chết.

Tay nhỏ Khánh An liên tục đập người Minh Ý muốn đẩy ra, cô ngộp thở với kiểu hôn này của anh. Hôn thôi cũng phải để cho người ta thở chứ, làm người thì nên bớt tính tham lam đi.

- Phải trừng trị tính này của em. Anh ở nhà cũng rất đẹp trai đó, em đi mê người khác là thế nào? Há?

Minh Ý thả Khánh An ra, tay gắt gao ôm cô mạnh hơn bắt đầu dạy dỗ.

- Ủa? Có chồng rồi là không được mê trai hả? _ Khánh An gân cổ cãi.

Bên mép Minh Ý lộ nét cười, hôm nay còn bạo gan cãi lại anh luôn sao. Mê trai là tội đồ đó, vợ nhỏ à. Em như này dạy dỗ đơn thuần là không được nữa rồi, phải trừng trị.

- Em gan nhĩ, còn hỏi lại anh câu đó.

Khánh An cười híp mắt, không phải Minh Ý tưởng cô sẽ ngoại tình anh đi yêu Ân Vũ thật sao hả, giận cũng nghiêm túc quá rồi.

Nhón chân hôn môi Minh Ý một cái làm hòa, không có ý chọc anh nữa. Không khéo anh lại nghĩ là thật thật luôn.

- Em muốn nghe anh kể, tại thấy...anh Ân Vũ có chiếc nhẫn, chỗ em...cũng có một cái...cũng giống. Anh là bạn thân, em nghĩ anh biết nên em mới hỏi.

Khánh An đột nhiên dịu giọng, ánh mắt thâm trầm buồn buồn nói ngập ngừng vài chỗ.

Cô tuyệt đối không phải loại người có mối nói cũ, dù cho Ân Vũ có đẹp trai hơn thật sự, vợ cũng là vợ Minh Ý rồi cô có thể làm ra loại chuyện mất mặt đi ngoại tình với bạn thân của chồng thật sao. Huống hồ cô là yêu Minh Ý, ai cũng không thể làm lay chuyển tâm ý, vậy thì còn có tâm trí đi để ý người khác hay sao hả. Chuyện đó quả là vô vị, cô chưa từng nghĩ tới.

Minh Ý kéo vợ ôm vào lòng, hơi cúi đầu để cằm tựa lên đỉnh đầu cô thâm trầm suy nghĩ.

Anh cũng có nghĩ như vậy thật đâu, anh chính là đang lợi dụng cơ hội để được hôn cô thôi. Vợ anh anh còn không hiểu tính sao, có cho vàng Khánh An cũng không dám nhắc tên người con trai khác, huống hồ là thích với thương.

Nhưng Minh Ý vẫn không ngừng việc trêu chọc, còn giả vờ bày ra bộ mặt đang dỗi trao đổi với vợ:

- Anh kể em nghe, nhưng em phải bồi thường tổn thất cho anh. Anh thật sự đau lòng khi nghe em nói em ngường mộ Ân Vũ đó, rất đau lòng luôn.

Khánh An ngây ngô chớp chớp đôi mắt, đồng tử trong veo như hồ nước, phản chiếu lại hình ảnh của Minh Ý.

Anh chồng này có ý đồ gì không?

Minh Ý cười hư hỏng, khiến cho nét mặt tinh xảo càng thêm vài phần gian ác, kéo Khánh An ôm gần hơn, anh vây lấy cô ôm eo vô cùng chặt, nhẹ nhàng cắn một cái lên chiếc tai trắng tẻo của cô ra ám hiệu. Chính là bồi thường bằng cách này.

Đầu óc Khánh An chạy chương trình, phân tích lời Minh Ý nói, cũng tích cực ngẫm nghĩ đôi chút.

Khánh An trong sáng ngây ngô cười, không hề hiểu.

- Được, kể em nghe.

Minh Ý không quan tâm vợ nhỏ hiểu hay không hiểu, coi như đã giao dịch thành công. Bắt đầu kể cho cô nghe chuyện của Ân Vũ từ những năm phổ thông, chốc chốc cũng nhắc về khi Ân Vũ còn nhỏ.

Một nhóm bốn thanh niên học giỏi ngày đó bị nam sinh của các khối ghen ghét bao gồm Minh Ý, Ân Vũ, Hải Nam, Thiên Anh, luôn là tâm điểm chú ý của nhiều người, ngường mộ có và đồ kỵ cũng có.

Thầy cô trong trường thì cứ coi bốn chàng là con cưng, gì cũng kêu, gì cũng gọi, cả hôm bị ốm Hải Nam cũng bị thầy thể dục gọi dậy đi làm huấn luyện viên kỹ thuật bơi lội giúp thầy cho mấy tân sinh khối 10 mới vào trường.

Cả bốn ai cũng đều có năng khiếu riêng, Thiên Anh giỏi những tiết học ngoài trời của môn Quốc phòng, Hải Nam giỏi về địa lý thiên văn học, Minh Ý là

thủ khoa của trường Y, Ân Vũ giỏi các thứ tiếng, luôn có ước mơ được làm phi công cầm lái máy bay đi khắp các nước.

Nhiều người bây giờ khi gặp lại, hỏi nhau sao chỉ có Minh Ý và Thiên Anh có thể gọi là đi đúng đường, chọn đúng chuyên ngành mình học giỏi. Còn Ân Vũ và Hải Nam, người thì thích làm phi công, người thì thích thiên văn học, cuối cùng lại làm bác sĩ chứ không phải là một nghề nằm trong đam mê.

Hải Nam xuất thân trong một gia đình giàu có, có ba và mẹ đều là họa sĩ nổi tiếng, mẹ là người Pháp nên lúc nào cũng thấy Hải Nam dù cho đã nhuộm lại màu tóc nhưng nó vẫn cứ hao hao màu nâu đặc trưng kiểu Pháp, nhìn rất đẹp và soái ca. Là mẫu người chuẩn phong cách mà các nam sinh ao ước, có tiền, có nhan sắc, có mối quan hệ xã hội tốt, tranh ảnh Hải Nam ở nhà đều chụp cùng những người nổi tiếng. Có ba và mẹ là họa sĩ nổi tiếng, Hải Nam được đi và đi rất nhiều nơi trên khắp các nước, như thể chúng chỉ ở trên bản đồ, chỉ tay là thành công đi tới.

Lợi thế quan hệ xã hội tốt là một chuyện, Hải Nam nếu chẳng vì cứng đầu và bị tổng ra ngoài ở như một đứa không người thân thì hiện tại anh đã là người thừa kế của một vài phòng tranh triển lãm ở nước ngoài có tiếng khắp các nước. Nhưng vì định hướng ước mơ từ nhỏ là thiên văn, Hải Nam đã tự chọn ở lại trong nước một mình chứ không theo ba mẹ sang Pháp định cư, họ không ngăn cản, nhưng nếu có Hải Nam ở cùng họ như đang sống ngoài vũ trụ, Hải Nam luôn bày bừa mọi thứ khắp nhà, đến nhìn cũng như 3D bước đi cũng không dám bước đi, sợ bị rơi ra khỏi trái đất...

Chàng trai lớp 10 năm nào mới vào trường còn bị bạn bè trêu chọc là công tử bột, nhìn cứ kiểu con trai cưng của mẹ thế nào ấy. Da vô cùng trắng, áo quần giày dép lúc nào cũng chỉnh chu thơm phức, ra nắng là che đầy kín như ninja, đi học không mặc áo khoác mẹ ở nhà liền gọi điện thoại mắng như tội đồ, bất kể ở đâu mẹ cũng cho người đem tới.

Năm lớp 10 đó nhiều lúc cứ nghĩ Thiên Anh là con gái luôn, mấy nhỏ cùng lớp ai cũng chê môi nói Thiên Anh là "bóng".

Suy nghĩ của mấy cô bạn thay đổi chỉ khi Thiên Anh phô ra tài năng là học sinh có thành tích tốt môn Giáo dục Quốc phòng và thể dục, lại còn biết võ, biết đàn, hát hay và vẽ đẹp nữa.

Giờ thì gặp lại bạn học chắc phải thần phục luôn ấy, thực nữ Thiên Anh công tử bột ngày xưa giờ đã thay vào là một thanh niên vô cùng lịch lãm, khí chất anh dũng ngời ngời mà hàng triệu cô gái mơ ước, một cảnh sát Thiên Anh vô cùng ưu tú và xuất chúng.

Vị nam nhân mà trong mắt giáo viên luôn luôn được coi trọng, đề cao và đặt niềm tin vô cùng lớn, ngoài Thiên Anh mỗi tuần được đề tên trên bảng vàng học tập thì còn cả Ân Vũ luôn được mấy thầy cô khác ngày nào cũng tìm đến xem mặt, y như cậu là cục kim cương lâu năm mà trường đào bới mãi mới tìm thấy được.

Mấy năm phổ thông, nói gái theo Minh Ý nhiều cũng không hẳn, số lượng fan nữ của Ân Vũ mới thực sự gọi là nhiều. Từ trường cấp ba tới cấp hai, cấp tiểu học, cả mấy học tỷ, sư huynh đã ra trường mấy năm khi trở về trường cũng quyết một lần gặp được Ân Vũ mới chịu rời đi.

Giỏi là một chuyện, đẹp trai là một chuyện, được mến nhiều là một chuyện. Nhưng chưa bao giờ bạn bè thấy Ân Vũ vui, chỉ cần là ánh mắt cậu nhìn, trong trạng thái như thế nào cũng không ai dám nhìn thẳng dù một giây, trầm buồn và băng lãnh như thiếu chết con người ta.

Ân Vũ có ông nội là người độc tài, cậu ghét điều đó nhưng lại thừa nhận mình chính là tính đó thừa hưởng từ ông, từ thích im lặng, đến không thích trả lời mấy câu hỏi nghe không vừa ý từ người khác, đến khắc khe giờ giấc, khắc khe ăn uống, khắc khe ăn mặc, khắc khe giao tiếp, khắc khe mọi mối quan hệ từ khác giới hay đồng giới. Nếu không là bạn thân lớn lên từ nhỏ, Minh Ý có khi đã chẳng chạm được vào áo của Ân Vũ luôn ấy huống hồ là nói cười, bá vai, quàng cổ.

Ân Vũ từng kể, ba mặc dù rất thương yêu mẹ, nhưng vẫn không thể bảo vệ nổi bà trước sự truy đuổi của ông nội nhằm đuổi bà ra khỏi nhà vì gia thế bà thấp kém, bản hèn.

Năm ấy Ân Vũ chỉ mới 4 tuổi, một đêm mưa lớn mẹ một tay bế em, một tay dắt cậu chạy ra khỏi nhà trốn sự truy sát từ các anh vệ sĩ. Trốn cũng đã trốn được, rơi vào hoàn cảnh mất mẹ mất em như hiện tại là do Ân Vũ đối...

Một cậu nhóc 4 tuổi với đoạn đường dài phải đi hơn 12 cây số, dầm mưa suốt hai tiếng, chịu lạnh cả một đêm tối ngoài đường. Sức chống đỡ được chăm sóc từ khi chào đời tới năm 4 tuổi luôn được tỉ mỉ chu đáo lo cho từ ăn đến ngủ của một thiếu gia như Ân Vũ thì thật là do quen nên không chịu nổi, cậu đói, và cả mệt nên chẳng đi nổi. Trong lúc mẹ bế em đi xin ít đồ ăn thì phía này Ân Vũ đã bị người của ông bắt đi.

Hơn 20 năm Ân Vũ bị thất lạc tình thương, thiếu vòng tay mẹ, thiếu tiếng cười em. Cậu bây giờ có thể là có đầy đủ, nhưng tim vẫn còn trống vắng yêu thương từ mẹ và em gái rất nhiều. Dẫu cho Lạc gia vẫn luôn đối xử tốt với cậu trong vai là thiếu gia, cần nhất với cậu vẫn là tình thân từ em gái và mẹ...

Nói về mạnh mẽ, do là không khóc thôi chứ ai mà không yếu đuối, hàng trăm lý do lớn cũng không bằng một lý do nhỏ mà trong tâm luôn nhớ nhất.

Thiên Anh có thể vì tủi thân khi bị bạn bè trêu chọc, Hải Nam vì ba mẹ không ủng hộ ước mơ, Minh Ý vì khổ tâm phải quên một người để đón nhận một người, Ân Vũ là vì vẫn gieo hy vọng tìm gặp lại mẹ và em, cho dù hình dung mỗi đêm mơ về đều chấp chừng không rõ hình ảnh mẹ nữa, cậu vẫn luôn rất hy vọng...

Cảm thấy đầy mắt bạn nhỏ đứng đối diện long lanh một màn như chứa nước, chỉ cần nhắm mắt là có thể rơi xuống.

Minh Ý kể xong cả một đoạn truyện dài không phải là để Khánh An cũng vì đồng cảm mà thương cho Ân Vũ rồi nói giúp vài câu với chị hai để Khánh Di vì vậy mà bắt đầu tình cảm với Ân Vũ. Nếu vậy thì tình cảm đó chất lượng rất kém.

Xoa đầu Khánh An, Minh Ý chỉ cười nhẹ một cái rồi mới đính chính:

- Em đừng có vì vậy mà đi kể với Khánh Di để cô ấy thương hại Ân Vũ nhá. Ân Vũ thiếu tình thương nhưng cực ghét kiểu đó.

- Nghĩ em điên vậy hả? Khánh Di cũng không phải kiểu người đó...

- Anh không phải nghĩ Khánh Di là như vậy, cũng không nghĩ em sẽ kể ra chuyện này. Nhưng em xem, cô chị của em, và cả em nữa, đều rất thương người, cái gì cũng giúp. Lúc hết tiền thấy người ta khó khăn cũng không để ý mình cứ thế giúp người ta. Thiên Anh nói anh nghe Khánh Di rất hay làm từ thiện, giúp đỡ người già và trẻ em trong trại trẻ. Em nói xem, nếu như biết anh Ân Vũ là đáng thương như vậy, liệu Khánh Di sẽ suy nghĩ, "cậu ấy thương mình lâu vậy, hoàn cảnh cũng đáng thương, đáp lại cho cậu ta vui đi vậy". Đây, đại loại vậy.

- Khánh Di tuyệt đối sẽ không vậy. Thích với không thích cái gì chứ, chỉ ấy giả bộ á. Từ hồi chị kể em nghe anh Ân Vũ cứu chị lúc bị dương hã... _Khánh An ngập ngừng

- ???

- Lúc đó...giận...thì giận, vậy thôi. Nhưng Khánh Di vẫn là thích anh Ân Vũ.

Khánh An càng nói càng khui ra hết bí mật cũ của hai chị em. Lúc xưa đã từng hứa sẽ chỉ có hai chị em biết. Ở đây không kim nỏ lòng nữa rồi, mà chuyện vậy, nói cũng đâu có sao.

- Em nói gì? Khánh Di thích Ân Vũ á?

Minh Ý cố tình khui thêm từ vợ thông tin về Khánh Di giúp cho Ân Vũ.

- Chứ sao nữa. Khánh Di có một cuốn sổ nhỏ viết công thức bánh ngọt, em thấy ở bìa sau có viết tên anh Ân Vũ, còn viết thêm, cái gì...kẹo ngọt...gi đó.

Khánh An không để ý mình bị công kích, phần nộ liền nói hết ra cũng không hay Minh Ý là ý đồ gài cô để lấy tin. Nói xong còn vênh mặt ra chiều mình là hiểu chị gái lắm.

- Oh~

- Không xấu như anh nghĩ.

Khánh An đánh tay Minh Ý trách cứ.

- Anh nghĩ gì đâu, là em tự nói không thôi. Em nói Khánh Di thích Ân Vũ.

Đầu Khánh An như nổ pháo bông, nghe bụp bụp vô cùng mạnh mới khiến bản thân thức tỉnh. Cô lỡ trong tình thế bị công kích mà nói ra hết rồi.

- Xem ra 22 tuổi nhưng cũng rất dễ bị dụ. Haha...

Minh Ý thu thập được rất nhiều thông tin từ vợ nhỏ có ích cho Ân Vũ, lần này là hai người cùng ngồi với nhau trò chuyện chứ không dùng cực hình gì tra khảo, anh cũng không phải tội.

- Anh lừa em.

Chuyện bí mật Khánh Di đã cất xuống, chỉ có mình cô là được biết vì Khánh Di tin tưởng tâm sự. Khánh An nói đến mắt kiểm soát nói hết ra, do bị công kích, lập tức trợn mắt hét.

- Anh không được nói với anh Ân Vũ.

- Tại sao không? _Minh Ý cười gian xảo.

- Không được nói.

- Cho anh biết lý do chứ. Chuyện tốt vậy sao lại không nói được...

- Đừng hòng dụ nữa _Khánh An trừng mắt. Một lần lừa thôi, không có lần hai.

- Anh nhấn tin nhá, ngủ rồi thì sáng mai Ân Vũ thức sẽ xem.

Minh Ý lấy rước người lấy điện thoại trên bàn, tư thế ngồi xuống nhàn nhả như đang nói vài chuyện vặt, ngón tay nhanh vuốt màn hình mở vào tin nhắn.

Khánh An lập tức sấn tới ngăn cản khi thấy Minh Ý thật sự đã mở vào ứng dụng tin nhắn.

- Anh đừng nói với anh Ân Vũ, coi như em năn nỉ. Nha! Khánh Di giận em chết mất...

- Chuyện tốt sao phải giận chứ.

- Không được. Khánh Di ghét anh Ân Vũ một câu nói...

Nói tới đó Khánh An đột nhiên im bặt, không nên nói nữa. Tay vẫn kiên nhẫn giành lấy điện thoại từ Minh Ý, Khánh An mếu máo năn nỉ.

- Anh đừng mà, em không nói được cái này đâu...

- Cái gì không thể nói, nói nghe xem

Càng là chuyện bí mật Minh Ý càng tò mò. Kỳ thực đã nhìn ra Ân Vũ và Khánh Di hai người rõ ràng là có tình cảm với đối phương, nhưng lại không hiểu vì có gì Khánh Di vẫn luôn trốn và không chịu chấp nhận tình cảm của Ân Vũ.

Làm bạn gái của thiếu gia không tốt sao, hay mất mặt lắm sao lại không chịu chấp nhận. Lạ lùng.

Ân Vũ không có vấn đề, vậy tức là vấn đề là ở Khánh Di.

Minh Ý hôm nay nhất định phải moi được tin tức cung cấp cho bạn tốt.

- Nói nghe, cái gì nói không được?

Tay đưa cao điện thoại, Minh Ý bắt buộc vợ nhỏ phải nói cho bằng được. Xác nhận là có tình cảm rồi, anh muốn nghe tiếp sao không thể đồng ý.

- Không nói được mà.

Khánh An phụng phịu mặt dỗi hờn liếc mắt nhìn Minh Ý, gương mặt là kiểu vô cùng khó xử.

Minh Ý rất biết cách thay đổi hiệu ứng tính cách của vợ, không ép nhưng vẫn ngầm công kích. Bỏ xuống điện thoại giữ trên đùi, Minh Ý vô cùng tùy ý nói vài chữ.

- Ân Vũ đúng là thế nào cũng không làm động lòng người.

- ...

- Em nhớ nhó cái gì chứ, anh rõ ràng không ép em rồi nha. Đi, vào đánh răng đi ngủ.

Cặp cô Khánh An, Minh Ý thân ảnh cao lớn ló cô đi vài bước. Xem ra vẫn không lấy được tin tức gì lớn. Chị em nhà này trọng lời hứa kín miệng vô cùng.

- Khốn nạn!

- Chửi anh sao? Em biết là em liều mạng lắm rồi không? Hà?

Minh Ý khựng lại cúi đầu nhìn con nhỏ ở trong lòng mình, chỉ hỏi vài câu mà chửi anh luôn rồi. Lâu rồi chưa bị phạt có phải không xem anh ra gì, lên mặt hồ báo quá rồi không.

Khánh An mạnh tay đẩy Minh Ý ra, phẫn nộ.

- Liều mạng đấy. Đàn ông mấy anh đúng là chả xem phụ nữ ra gì. Anh cũng từng nói "phụ nữ chỉ là công cụ sinh con". Một câu nói đó thôi đã khiến em đau lòng mấy năm nay rồi. Anh Ân Vũ...nói với Khánh Di còn tệ hơn. Nói là Khánh Di không có tư cách sinh con cho anh ấy. Nghĩ xem, con gái khi nghe câu nói đó, tủi thân biết chừng nào. Đàn ông mấy anh, nói khốn nạn là từ nhẹ nhất rồi.

Nói hết câu, bước ngang qua Minh Ý đi về phía bàn trang điểm, Khánh An bực tức chộp cái cài tóc hậm hực bước vào nhà vệ sinh, tự mình đánh răng rửa mặt trước. Ở ngoài kia không biết Minh Ý suy suy nghĩ nghĩ cái gì mãi tới khi cô xong rồi bước ra ngoài anh mới bước chập chững đi vào.

Khánh An đành đá giật lấy điện thoại trong tay Minh Ý, cầm lấy đi về phía bàn trang điểm, tránh trường hợp anh vào trong kia lập tức cấp báo tin tức này giờ cô nói.

- Đã không cao lại còn hung dữ.

Lập tức Minh Ý bị vợ nhỏ quay đầu hung hăng trừng mắt. Anh cũng vội đóng nhanh cánh cửa phòng vệ sinh để trốn ánh mắt kia.

Từ lúc nào vợ nhỏ lại trở nên bà chằn như thế rồi. Tức nước vỡ bờ chăng? Anh đâu có quá đáng, anh đối xử tốt mà. Xem ra đêm nay anh mới là người phải tức nước vỡ bờ đây này, không dạy dỗ sớm cô sẽ càng ngày càng thành ra hư.

Nhất định ngày mai đừng mong xuống giường.

Khánh An ở bàn trang điểm tỉ mỉ thoa lên môi một chút son dưỡng, dạo này thời tiết hanh khô nên môi phải dưỡng không thì rất dễ bị nứt.

Minh Ý bước ra từ cánh cửa nhà vệ sinh rất biết nắm bắt thời cơ chăm chú đứng quan sát vợ, không thoa son môi đã hồng hồng vô cùng xinh rồi, thoa

lên rồi nhìn cánh môi vô cùng tươi tắn và mềm mại. Chỉ nhìn thôi cũng thật là không kìm lòng nổi. Quá ngọt ngào.

Minh Ý tiến đến ôm vai vợ nhỏ, mặt gian xảo nhìn vào trong gương nói với vợ.

- Cho anh thoa son với, môi anh cũng khô nứt hết rồi đây này. Kiểu này ăn rất khó nha. Thương anh thì thoa giúp anh một chút với.

Khánh An liếc nhìn Minh Ý trong gương, chiêu trò gì cũng có đủ. Minh Ý năm nào lạnh lạnh lùng lùng đâu rồi, giờ mặt dày thấy ớn.

Nghĩ vậy nhưng Khánh An vẫn mở hũ son môi, dùng ngón tay nhẹ lấy một lượng nhỏ xoay người nhiệt tình muốn thoa cho Minh Ý. Ngón tay đưa trên đến môi liền bị chop lấy, tiếp đến môi cũng bị hôn lên.

Khánh An đẩy con người cơ hội kia ra, hung hăng trừng mắt.

- Anh...

- Thoa son gián tiếp, không cần tốn.

- Lưu manh!

- Với mình em thôi chứ ai_Minh Ý nheo mắt vợ nhỏ thái độ yêu chiều vô cùng.

Mặc cho Khánh An vẫn không ngừng liếc mắt với mình, Minh Ý vẫn tìm cách náo loạn trên cho vợ bức mình phụng phịu mặt giận dỗi mới cảm thấy hưng phấn giữ tâm thế vui vẻ mà đi. Minh Ý ngồi lên bàn, đưa tay lấy chai nước màu tím có hình hoa oải hương tiếp tục náo.

- Đây là gì? Chỉ anh xài với.

- Đây là của em. Bên đó anh mua anh tự xài đi.

Khánh An đưa tay giặt lại chai nước toner xếp vào góc của mình, góc nhỏ chỉ vồn vện vài thỏi son dưỡng, nước hoa, mặt nạ và kẹp tóc. Cô chỉ tay về góc bàn sau lưng Minh Ý, nơi xếp đầy toàn những thứ mỹ phẩm đắt tiền, nói.

- Đây, anh xài đi.

Minh Ý ngoái người nhìn, cô đây không phải là phân biệt sao. Rõ ràng là anh tự thân đi mua cho cô, còn rất có lòng lên mạng tìm hiểu thương hiệu mỹ phẩm nào là tốt nhất, hỏi qua mấy nữ y tá trong bệnh viện chắc chắn mới trực tiếp lái xe đi tìm mua. Cô không trân trọng mà còn phân biệt đây chúng sang một góc, phía này chỉ dùng có vài món nhìn khá là rẻ tiền như hàng mua ở chợ. Chê mỹ phẩm anh mua chưa đủ đắt tiền hay sao vậy?

- Nè, anh mua cho em em lại phân biệt chia ra làm hai là thế nào.

Minh Ý tùy ý mở một thỏi son, hình dáng son không bị thay đổi chưa dấu hiệu gì là đã dùng qua. Mở thêm một hộp phấn nền, bông phấn còn ở trong bao chưa tháo. Mở thêm một tuýp kem lót trang điểm, nắp trong còn chưa mở hướng hồ là dùng qua.

Dùng tuýp kem lót đánh đầu vợ nhỏ, Minh Ý ngay lập tức hỏi cung.

- Chưa từng thấy em xài bên này. Cái gì cũng chưa xài. Anh tự mình đi mua em còn không cảm động sao?

- Em không thích xài, đánh lên cứ thấy nặng mặt. Không làm gì có lỗi sao phải đeo mặt nạ. Nhặt nhèo!

- Nhặt nhèo cái đầu em. Đây là mỹ phẩm, là đồ để trang điểm cho mình đẹp lên thôi. Đeo mặt nạ cái gì? Làm lỗi cái gì? Em bớt thành kiến đi. Bánh bèo một chút đi.

Khánh An khinh bỉ bĩu môi, dùng toner vỗ vào mặt xong rồi cũng xếp lại chỗ anh bày bừa, không nói thêm gì.

Cô không thích cái, những thứ cô không thích là không thích, thử cũng không thể thử, một chút cũng không, ai cũng không thể ép buộc được. Mấy thứ nhặt nhèo vô vị cô chả buồn để tâm, tốn kém và giả tạo.

Nhìn cô gái kiên định ở dưới ghế xếp xếp lại mấy thỏi son cất ngăn nắp vào một hộp nhỏ. Minh Ý có chút thoáng cười, con gái không phải ai cũng đều thích được tặng mỹ phẩm sao, càng đắt tiền càng thích. Thích mặc váy đẹp, quần áo hàng hiệu, đi giày cao gót, ngồi xe sang. Sao cứ thấy Khánh An ngoại lệ vậy, cái gì cũng y như trẻ em lên 3, nói đến cái gì cũng không thích, lập tức tìm lý do để biện luận. Kiên định không thích là không thích.

Đưa tay bẹo má vợ nhỏ, đêm nay nghĩ tới hai hôm nữa sẽ phải bay, Minh Ý thật không muốn xa vợ chút nào. Cô gái này đi xa những bảy tháng, anh chắc nhớ chết mất.

Khánh An bị bẹo má lập tức giương mắt trừng lại. Cô đang bức mình, không hề vui đâu.

- Tánh giống ai. Đánh đá.

- Giống bà hàng xóm.

Minh Ý lắc đầu chào thua, từ nói chuyện của Khánh Di lại thành ra khiến cô nhớ đến chuyện cũ. Cũng là chuyện của mấy năm trước rồi, cô giận có ích gì chứ.

Đúng trẻ con.

Điện thoại reo chuông cuộc gọi, Khánh An nhướn người xem là ai mới lấy đưa cho Minh Ý.

- Mẹ gọi.
- Em nghe đi.
- Điện thoại của anh.

Minh Ý vẫn tư thế tựa người vào tường, cứ nhiên cười cười thái độ của vợ nhỏ. Giận dai.

- Anh lười nghe.
- Mẹ gọi anh mà, em không biết.

Khánh An đẹp xong thổi son cuối cùng, không quan tâm Minh Ý là muốn trêu mình tới khi nào, trực tiếp tháo xuống sợi dây chuyền hình cỏ ba lá có lồng chiếc nhẫn nhỏ để vào hộp tủ rồi đứng dậy ý định đi về giường.

Thật cứng đầu.

Cuộc gọi kết thúc, "Mẹ" lại gọi thêm lần hai, Khánh An ngồi trên giường không chịu nổi sự đùa giỡn từ Minh Ý với trường bối nữa nên xuống giường cầm điện thoại ấn nghe áp lên tai cho Minh Ý, tay còn lại bức tức và một cái lên má bên kia của anh trừng phạt.

- Con nghe đây mẹ.

Minh Ý tươi cười bắt lấy tay vợ nhỏ kéo về phía mình, để ngồi trên đùi, xong thì nghe điện thoại.

- Hai ngày nữa, con không phải đi làm, ở nhà chờ tới ngày bay thôi.

...

- Con sẽ nhờ mấy thằng bên đây trông hộ. À, có chị gái Khánh An nữa mẹ. Sẽ nói Khánh Di qua ở chung.

...

- Di Nhan...bệnh, xin về quê mấy ngày. Con đang định cho đi nghỉ, thấy sức khỏe di yếu lắm.

...

- Con trai mẹ bên đây cũng đủ tiền lo cho di mà.

"- Được rồi, con sang đây rồi nói tiếp. Con trai đẹp trai của mẹ ngày mới tốt lành"

- Mẹ ngủ ngon!

Khánh An áp tai nghe nãy giờ cuộc thoại của hai mẹ con, cảm thấy tức cười vì mẹ chúc ngày mới tốt lành còn con thì chúc ngủ ngon.

Ở nửa vòng trái đất đúng là không thể canh giờ mà nói chuyện được, một sáng một tối chúc theo phong cách của nhau cảm giác rất là dễ thương luôn. Bên đây đang là trời tối, đất Mỹ bên kia của mẹ Lưu thì trời sáng đến trưa luôn rồi.

- Em cười gì?
- Mẹ tự tin ghê ghớm, "con trai đẹp trai của mẹ". Có nói quá rồi không, anh như này mà đẹp trai á, đúng là, mẹ của anh mới khen nổi anh. Haha...
- Không đẹp sao? Anh bình thường mấy nữ y tá ở bệnh viện đều khen rất soái đó.

Hất hất phần tóc mái trước trán, Minh Ý gãi gãi cảm nghiêm túc nghĩ.

- Con của mẹ là quá hoàn hảo rồi. Sao có mỗi mình em là thấy không đẹp nhỉ?!

Khánh An chê môi khinh bỉ, mẹ chính là như vậy nên Minh Ý mới có cấu tạo mặt dày đến cỡ này, nói không biết ngượng.

Vừa mới rướn người mở rèm cửa sổ, Minh Ý thả lỏng tay để cô dễ đứng dậy kéo rèm cửa, tay cũng đồng thời kéo giúp cô. Kéo xong lập tức đưa tay

cốc trán cô hồi tội.

- Em chê môi cái gì? Không phải vì như vậy mà hồi xưa em cũng thích anh hả? _Minh Ý cốc trán vợ nhỏ cảnh cáo. Thái độ khinh bỉ đó là thế nào.

Khánh An ôm trán, xong đưa tay đánh trả vào ngực người đối diện, chu mỏ lên cãi.

- Đó là hồi xưa, do không được nhìn gần, nhìn rõ anh thôi, chứ ở đó khoe khoe. Em vẫn thấy có mỗi anh Ân Vũ là đẹp thôi, anh xấu thấy mò! Ọe~

Minh Ý đứng trân, chê người cũng không biết tiết chế đi một chút à. Nói thẳng thường dễ làm người nghe què lăm đấy.

- Em chắc là anh xấu hơn Ân Vũ?

Dám thấy một người trước mặt chồng lại đi khen người con trai khác như Khánh An, Minh Ý tức muốn dè ngay cô ra để mà trừng phạt. Đàn ông tối kỵ nhất là điều bị vợ mang ra so sánh với người khác.

Nhắc mới nhớ, buổi chiều lúc ăn lẩu nhìn hai người cũng khá thân thiết ha, Minh Ý nhìn tưởng hai người đang là tình nhân của nhau không ấy chứ, người nói người cười, quá đáng hơn chính là Ân Vũ luôn đưa tay bẹo má Khánh An lúc cô cười. Trời ạ, Minh Ý anh còn sống hay đã khuất mặt khuất mày rồi vậy, quá đáng.

- Còn nhớ anh là ai không hả?

Minh Ý giận đến tím mặt khi nghĩ lại mấy cảnh tình tứ của Ân Vũ bạn mình và vợ nhỏ lúc chiều, tức chết không đây, xem anh đã chết rồi sao?

- Nhớ anh chính là hay dùng bộ mặt này...Đau! Anh bắt nạt em.

Khánh An đau khổ nhăn mặt chịu đau từ cái nhéo má mạnh hơn của Minh Ý, cô còn chưa nói hết câu "nhớ anh chính là dùng bộ mặt này đi đòi mạng như hệt Tula, kiểu ác quỷ á" thì đã bị bẹo má mạnh hơn để trừng trị. Trò này mỗi lần phải khiến cô rớt nước mắt Minh Ý mới chịu tha. Đứng vũ phu.

- Gan to nhì? "Mỗi anh Ân Vũ là đẹp thôi". Vậy chứ anh còn sống hay chết? Hừm?

- Nói mới biết là anh còn sống luôn á.

Khánh An ngẩng đầu cười, ngón tay tinh nghịch đánh má Minh Ý cười đến híp mắt.

Minh Ý xem tí nữa đã ngã ngửa té từ cửa sổ tầng hai xuống dưới mà chết vì câu nói của vợ. Với Khánh An, anh xác định mình thật sự là thua triệt để.

Hai tay chuyển từ eo lên đầu, Minh Ý bung mặt vợ nhỏ dịu dàng đặt xuống một nụ hôn ngay trán. Cái nét dễ thương từ Khánh An đồn tim người khác quá, ít nhất là đối với Minh Ý, Khánh An luôn có một sức hút lạ kỳ, kiểu như, một lần chạm là sẽ nghiện luôn suốt đời. Sự mộc mạc đáng yêu, và cả nét quynh rũ, ngây thơ, giản đơn và bình dị.

Minh Ý không kìm nổi, một phát dẩu vợ nhỏ vào luôn trong lòng, ôm cực mạnh không cho nhúc nhích.

Nhưng với khoảng cách cực gần khi ôm nhau, Minh Ý cũng là kìm được lòng nhưng không kìm được dục vọng, quá gần để nhận ra, vợ nhỏ chính là không mặc áo ngực khi đi ngủ. Mỡ tới miệng mèo, đã vậy còn là mèo đói lâu năm, thử hỏi Minh Ý kìm chế nổi không đây.

Đầu Khánh An trong lồng ngực Minh Ý có chút cọ quẩy, tự dưng ôm, vùi cả mặt người ta vào trong áo, muốn giết người hay sao lại ôm chặt thế.

Khánh An có thói quen xoa tóc khi đi ngủ, áo len khoác ngoài và đồ ngủ satin. Trước lúc Minh Ý còn dựng nhà, ăn và ngủ ở phòng làm việc, nhường căn phòng tìm mộng mơ này lại cho vợ khi cả hai mới chẳng ưa gì nhau khi cưới về, Khánh An ngủ một mình luôn mặc như vậy để thoải mái. Từ lúc Minh Ý dọn về ngủ cùng, Khánh An chẳng ngại việc mặc ngắn ngủ cùng anh, mỗi tối lúc thay ra bộ đồ ngủ thấy Minh Ý cứ nhìn nhìn Khánh An lại chui vào trong chăn trốn đi rồi ngủ trước lúc nào không hay, đỡ nhìn mặt nhau đỡ thấy ngượng. Từ lúc Bảo Yên bài cho mấy cái váy ngủ, ép buộc Khánh An phải mặc, lâu dần thành quen Khánh An cũng chẳng còn ngại. Nhưng hiện tại, khoảng cách của hai người là rất gần, thói quen không mặc áo ngực của hai chị em khi đi ngủ từ lâu cô đã không bỏ được, mỗi lần Minh Ý ôm chặt là mỗi lần Khánh An muốn trốn mặt độn thổ, chỉ cách mỗi hai lớp áo, chứ gì thì cũng chạm rồi...

- Còn thương anh không?

Một câu hỏi được thốt ra trong lúc cả hai đang im lặng cảm nhận nhịp đập của nhau.

Minh Ý lần đầu chân thành nói một lời chứa ngàn vạn lần cảm xúc, mà trước giờ câu này anh chưa từng dám hỏi.

Khánh An có chút không ngờ tới, lại thái độ nữa rồi, nói lời tình cảm chi cần "anh yêu em" là xong rồi, sao lại phải bày ra trạng thái này, cô khó xử...

Nhưng cũng gật đầu, cái gật đầu đủ để Minh Ý tin tưởng, loại tình cảm mà cô yêu anh không phải là cảm nắng như thời học sinh năm đó.

Nhận được câu trả lời như ý muốn, Minh Ý vẫn còn cố trêu muốn Khánh An lên tiếng:

- Sao không trả lời vậy?

Cầm nhận cái chống tay đẩy ra từ phía ngực mình Minh Ý mới cúi đầu nhìn xuống, anh quên cả việc vợ nhỏ rất thấp so với người 1m84 như mình. Anh quên việc này giờ ôm cô để cô chỉ nép đầu vào lồng ngực. Bảo sao hỏi cô cô chỉ gật chứ không nói..

- Anh xin lỗi, anh quên...anh quên. Anh sai quá! Có ngộp thở không hả? Haha...

Bưng mặt Khánh An lên tay cũng vội vội vuốt mấy phần tóc rũ xuống lòa xòa trên gương mặt nhỏ ấy, Minh Ý vẫn không nhận được cười với sự vô ý của mình, anh đối xử vội dập với vợ nhỏ quá, tội con nhỏ cứ cam chịu úp mặt không nói được gì.

- Anh vô duyên!_Khánh An lườm, phúi tay Minh Ý ra khỏi mặt mình.

Khánh An làm mặt đối quay đi hướng khác, cái vấn đề chiều cao là đại nghịch đối với cô, ở trường khi đi dạy rất nhiều thầy cô khác đã trêu cô nhỏ nhắn, về nhà thì đến Hải Nam gọi cô là bé, Minh Ý thì kêu bằng nhỏ, Bảo Yên lâu lâu chỉ so vai rồi cười.

Cô không cao thì đã sao chứ, suốt ngày cứ gheo, bộ cô từng đắc tội gì à, thích kiếm chuyện.

- Khánh An! Anh thương em.

Giữ đầu cô nhìn về hướng mình, Minh Ý hơi cúi đầu thấp xuống nói gọn một câu không muốn đùa nữa. Minh Ý không muốn trường hợp giữa hai người là đều giống nhau, trẻ trung nhưng do dự. Một lần nghiêm túc với chuyện tình cảm cũng không có. Vợ chồng? Chỉ là trên giấy tờ thôi sao?

- Kệ anh!_Khánh An dùng tay mình gỡ tay Minh Ý ra gạt bỏ. Cô đang giận rồi, đừng có dụ.

Minh Ý không kìm chế nổi trực tiếp cúi người bưng mặt Khánh An và hôn lên cái miệng lý đòn đó, một nụ hôn sâu và mạnh mẽ, như thể sợ Khánh An sẽ lại đẩy ra và từ chối mình.

- Anh sắp điên rồi...

Minh Ý áp trán mình vào trán cô vợ nhỏ cách anh những hai cái đầu, dịu dàng thả thả.

- Bắt đền em đi. Là em làm anh bị bệnh nan y.

Khánh An khó hiểu mở to đôi mắt, ngây thơ chớp chớp. Bệnh nan y gì?

Minh Ý không nói nhiều, hít một hơi dừng khí rồi đem sự dễ thương không thể cưỡng cầu từ Khánh An, đem nuốt hết vào bụng, bằng một nụ hôn nữa, một nụ hôn nhẹ nhàng và êm dịu, nụ hôn tà mị dần dắt Khánh An lọt lưới mình đã bày. Đêm nay, sẽ chính thức là đêm tân hôn của hai người...

Bản thân không phải là không thêm thịt người, nhưng sống năm năm với Khánh An, Minh Ý hiện tại sắp trở thành thầy tu luôn rồi, không cho làm gì quá mức chỉ là ôm và hôn. Nỗi đau của một người chồng như vậy, ai thấu.

Minh Ý quả thật là bất công, vì vậy quyết định hôm nay sẽ xuống núi. Vài tháng tới anh đi rồi, đồ ăn ngon cũng không có, vậy nên hôm nay phải tranh thủ.

Bên trên đôi môi của Minh Ý tham lam hôn cuồng nhiệt đôi môi của Khánh An, thì hai tay cũng không an phận cứ muốn nhiều hơn. Minh Ý đôi tay đặt xuống eo, nhưng cũng chỉ dành một tay ở lại, còn tay kia rồi eo đi chu du trên cơ thể của vợ nhỏ. Lần đầu, đây thực sự là lần đầu tay Minh Ý được đi du lịch trên cơ thể của vợ. Năm năm vừa rồi, bản thân thật là không biết hưởng thụ, nhanh một chút bây giờ chắc chắn anh đã có một cậu nhóc để bế rồi.

Nhất thời không để ý tới việc Minh Ý sẽ lại hôn mình nên Khánh An chẳng để ý mà đề phòng, và lại cô với anh đã có danh nghĩa là vợ chồng, kháng cự sẽ là không đúng với bổn phận làm vợ. Nhưng Khánh An lại chưa quen với việc làm vợ, nhất là đối với Minh Ý, bản thân cô đến cả khi nhìn thẳng anh còn có chút ngại, bởi vẫn chưa thể tin, người cô từng tỏ tình của nhiều năm về trước, người đã từng trước mặt bao nhiêu người từ chối cô, giờ đây lại là chồng cô, ở chung một nhà, ăn chung một bàn cơm, cùng nhau ngủ chung một giường, và cả việc thân mật với nhau như hiện tại.

Khánh An có chút ngộp thở vì sự đùa dai của Minh Ý, hai tay chống lên ngực nhẹ đẩy anh ra để hít không khí mà thở, lực tay Khánh An vô cùng nhẹ, cô chỉ là muốn thở thôi, không phải ý kháng cự.

Minh Ý có chút khó chịu, cô lại định từ chối anh, bao nhiêu năm rồi, huống hồ anh sắp đi những bảy tháng, cô lại còn thái độ đẩy anh ra. Minh Ý cảm thấy mình thật uất ức.

- Hai ngày nữa anh đi rồi_Minh Ý nói như van nài.

- Em...

- Không tội nghiệp cho anh sao? Bảy tháng lận đó, anh làm sao chịu nổi...

Vậy năm năm qua là ai chịu?

Hay đã đi ăn ngoài rồi?

Khánh An cắn cắn môi, khó xử. Từ chối, không phải ý của cô, nhưng chuyện vợ chồng, cô gật đầu quả thực rất ngượng.

- Anh đói thật sự đó _ Minh Ý nói như khóc, anh đang van nài một người con gái, mà người đó còn là vợ anh.

Lúc chiều không phải anh là người than no rồi bỏ bữa trước sao, bây giờ còn kêu đói, đồ ăn đâu mà có kịp.

- Anh no cơm rồi, nhưng còn đói thịt người...

Giường như đọc được suy nghĩ của vợ, Minh Ý một tay xoa đầu giải thích ý nghĩa của câu nói, nhưng lại là một câu nói hàm ý khác. Đói thịt người, ai rảnh đâu cho anh cắn.

- Chính là muốn ăn em. Đừng trốn anh nữa...

Minh Ý mất kiên nhẫn với sự ngây thơ của vợ nhỏ, nói hết câu đã trực tiếp đè Khánh An ra hôn.

Thật, hết chịu nổi với cô mà, thân làm cô giáo dạy con người ta thì phải có một chút thông minh chứ, đâu phải cứ câu nói nào nói ra cũng chỉ để hiểu theo nghĩa đen. Vậy câu khó nói chắc phải quạch tẹt ra mới vừa lòng à. Thật, chịu Khánh An gần năm năm Minh Ý quả là rất thiệt thòi.

Minh Ý đối với chuyện lần đầu tiên của vợ nhỏ cực kỳ dịu dàng, anh hôn dẫn dụ cô gái nhỏ theo lối của mình, không nhanh không chậm, từ từ chậm chạp để cô gái kia thích ứng được mọi thứ, không vì hoảng sợ mà bật khóc.

Bàn tay Minh Ý như có ma lực, đi đến đâu cơ thể Khánh An đều bị thu phục hoàn toàn đến đó. Bàn tay Minh Ý đi qua hết một vòng ở eo, bạo gan tiến thẳng lên trên một tí, đứng như cảm nhận ban nãy khi anh ôm cô, Khánh An...không mặc áo ngực.

Đây là một điều kích thích ngay khi Minh Ý vừa chạm vào người vợ nhỏ, cả người Minh Ý như có luồng điện chạy ngang. Khánh An có phải quá táo bạo rồi không, dám không mặc áo ngực mà ngủ với anh mỗi đêm. Tiếc là anh không phát hiện ra sớm, không thì hôm nay chắc chắn không phải lần đầu. Cơ thể này có khi đã thành nghiện với anh chứ không phải là tò mò như hiện tại.

Khánh An quả thực bị làm cho mù mịt, không có lý gì để phản kháng, nhưng cơ thể lập tức có phản ứng khi bàn tay hư đốn của Minh Ý chui vào áo ngủ và làm càng. Khánh An có chút giật mình, chiều hướng câu chuyện đã đi tới hướng này rồi hà.

Cảm nhận được bàn tay hư đốn của ai đó chạm vào ngực mình, Khánh An có chút rướn người, tay nhẹ đẩy Minh Ý ra. Đồ dụ người, đồ cơ hội.

- Anh muốn có baby, em là vợ phải phối hợp chứ.

Khánh An lại nhẹ dạ cả tin con người lang sói kia, bị thuốc cho đến khi ngã người nằm xuống mới phát hiện, mình từ cửa sổ đã bị mang về giường như thể nào còn chưa hay chưa biết.

- Không ngoan anh không cho xuống giường.

Lấy thế ở trên Minh Ý liền dọa cho cô gái nhỏ này từng bước phải hợp tác với mình. Thấy cái vẻ mặt ngượng ngùng đó, Minh Ý thật muốn dạy cho Khánh An một lần lễ độ, xem anh là ai chứ, không phải là chồng sao ở đó còn ngượng.

Đối với sự kích thích của đàn ông trong chuyện thân mật, một cái cười nhẹ từ người con gái cũng đủ làm cảm xúc của đàn ông thêm hưng phấn. Khánh An thật là không biết chiều người, còn có ý muốn phản kháng.

Nhưng mọi sự Minh Ý đều không chấp, tay đang an phận ở trên bầu ngực của ai kia mà hưởng thụ rồi, thế nên bức chuyện gì anh cũng bỏ qua.

Tay Minh Ý hết chạm vào bên phải lại chạm qua bên trái, xoa bóp nơi tròn trịa kia một cách thỏa mãn. Giờ phút này, Minh Ý thật muốn chửi thề. Vợ nhỏ Khánh An thật sự rất quá đáng mà đến bây giờ Minh Ý mới nhận ra. Đây không phải là thân hình của thiếu nữ mới lớn 18, 19 tuổi nữa, mà là cơ thể của một cô gái 22 tuổi rồi. Nhưng, lại bất công quá thể rồi, người thì nhỏ con như vậy, đôi lại nơi này thật sự rất tuyệt, ngay cả khi không mặc áo ngực chỉ thả rong ra ngoài mà nhìn cũng căng tròn, mềm mại đến mê người.

Minh Ý hôn từ từ buông ra trả tự do lại cho đôi môi nhỏ kia, còn mình thì trực tiếp ngồi dậy xem cho rõ nơi gọi cảm trên người của Khánh An mà Bảo Yên từng bảo là ghen tị với anh.

Quả thật, đừng vội nhìn Khánh An đáng người nhỏ mà đánh giá, Minh Ý cam kết đêm nay mình sẽ bị nghiện cơ thể này. Chắc chắn sẽ nghiện.

- Không được nhìn.

Cô gái nhỏ dưới thân có chút động, hai tay đưa lên chắn ngay ngực cản tầm nhìn của vị nam nhân lang sói kia. Anh nhìn sâu như vậy để làm gì chứ, không thấy cô đang ngượng à.

Minh Ý cười, cúi người hôn một cái lên môi vợ nhỏ rồi kéo hai tay cô ra. Lần đầu tiên được thấy nơi mê người này của cô, không phải ông bà thường nói "đẹp khoe xấu che" sao, cô giấu vội làm gì chứ.

Minh Ý cười tà mị:

- Anh muốn xem nó là bao nhiêu. Nhưng em là chủ nhân, chắc chắn biết rõ. Chủ nhân có thể cho chủ sở hữu biết là bao nhiêu không?

Khánh An ngay lúc này chỉ muốn tấn cho Minh Ý một cái bạt tay, tội dụ dỗ và cả cái nèo chi tiết. Mặt cô hiện tại bị nhìn đã đỏ hơn quả cà chua chín, thử hỏi khi Minh Ý nói ra câu đó, cô chỉ muốn độn thổ đi luôn thôi. Rốt cuộc tên lưu manh này muốn ghẹo cô như nào mới đủ đây.

- Bớt chút anh nghiệm bằng sự dễ thương của em. Làm anh nghiệm em sẽ không thoải mái..

Minh Ý một lần nữa hôn lên đôi môi Khánh An, cái hôn truyền lửa cho sự quây phá đêm nay của cơ thể anh.

Rồi môi cô, anh từ từ hôn xuống cái cổ trắng ngần, rồi đến xương quai xanh, ngậm một cái rồi nhả ra. Minh Ý đùa lâu đến cả nhìn lại còn thấy nước bọt vương trên đó. Tay thôi chưa đủ, Minh Ý tiếp tục dời môi từ cổ xuống ngực, đầu tiên chỉ hôn nhẹ một cái lên bầu ngực, mắt thì len lén xác nhận, to, quả thực rất to, so với cơ thể nhỏ nhắn này.

Minh Ý không làm càng, an phận dừng lại ở cái xoa nắn và hôn, anh muốn hỏi ý kiến của chủ nhân nó trước khi quyết định tấn công, Minh Ý mặt dày ngược lên hỏi nhỏ vào tai vợ:

- Xác định là của anh?!

Khánh An giờ phút này vẫn chưa hết ngượng, mắt này giờ cứ nhắm chặt không dám đối diện ánh mắt tên lưu manh kia. Nghe câu hỏi lại còn ngượng hơn, mở mắt nhìn thấy Minh Ý đang kẻ sát mặt mình, lại rối rắm không biết trả lời.

Tâm tình của vợ Minh Ý hiểu rõ, nhưng vẫn muốn trêu ép cô phải trả lời mình. Không nhận được câu trả lời, Minh Ý đưa một tay trực tiếp áp lên bầu ngực bắt đầu xoa nắn, mang tiếng là dụ rồi, vậy phải dụ thật ngọt ngào.

- Không cho thì anh không dám.

- Ừm..

- "Ừm" là sao hả? Anh cần câu trả lời là được hay không thôi.

Minh Ý ra sức xoa nắn cả hai bầu ngực, ép buộc Khánh An phải lên tiếng. Cuộc chơi này chỉ mình anh chơi, có vợ mà không hợp tác thì quả thật không vui rồi.

Khánh An ngượng đến phát khóc, ăn đậu hũ của cô hết cả rồi mà bây giờ còn bày đặt hỏi. Xạo ke như vậy có cần qua trường lớp không, nếu có cứ đến đây, Minh Ý làm thầy.

- Sao hả? _Minh Ý cố cạy miệng cô gái nhỏ dưới thân.

- Anh đừng quá đáng _Khánh An nói như mèo. Từ từ tiện mê hoặc cô, lột sạch quần áo cô quăng đi cả rồi, đến cả hỏi cô số đo, giờ còn hỏi được phép không.

- Quá đáng gì chứ, được hay không nói đi. Em trả lời bốn chữ thật là không liên quan..

Minh Ý không những xoa nắn đôi ngực mềm mại, ngón tay gian ác còn rờ qua rờ lại ngay đầu nhũ hoa trên đầu.

Khánh An không chịu nổi sự giày vò trên cơ thể, lập tức đầu hàng:

- Ừm...được.

- Vậy anh không khách khí nữa...

Minh Ý cười một cái tà mị, hôn vành tai Khánh An, sau đó là môi, đến cổ, và dừng lại trên bầu ngực căng tròn mềm mại kia. Minh Ý nuốt xuống ngậm nước bọt khiến yết hầu chạy xuống một cái, sau đó đưa đầu lưỡi ra chính xác ngay đầu nhũ hoa, đem nuốt vào trong khoan miệng của mình, tiếp tục trêu đùa.

Cứ mỗi lần Minh Ý dời môi là tay cũng dời theo xuống dưới một mức. Trêu đùa ở eo xong, Minh Ý đã cảm giác được cô gái nhỏ dưới thân đang sắp khóc với sự đùa dai của mình. Anh hôn lên môi tạ tội:

- Ngoan!

- A...

Khánh An bấu tay lên ngực Minh Ý chịu con đau vì vừa bị xâm nhập, tạ tội gì chứ, là lừa cô để đi vào thì có. Xấu xa.

Minh Ý vuốt ve khuôn mặt đang nhăn nhó khó coi của vợ, giúp cô quên cái đau mình vừa không thông báo đã đi vào. Nhưng hình như vẫn có thứ gì đó cản ngăn, anh chỉ mới vừa vào được một đoạn. Minh Ý không cam lòng, lấy sức tiến sâu thêm nữa, đem hai hòa một.

- Á...hức. Đau!

Bị tập kích bất ngờ, Khánh An bấu vào người Minh Ý để chống lại cơn đau ở phía dưới. Đau đến mức muốn chết đi.

- Anh đau!

Minh Ý gỡ tay Khánh An ra khỏi bắp tay và lồng ngực mình, cô thật biết tìm điểm tựa, ngay vùng ngực của anh, bấu chặt đến bật máu.

Hôn lên đôi môi của Khánh An, Minh Ý dùng sự nhẹ nhàng nhất phủ lên từng chút một, sự yêu thương và trân quý, cô gái trong lòng đang rất đau vì sự xâm nhập của một cá thể khác trên người anh, lại còn là lần đầu, bức rào chắn cũng bị phá, con gái ai mà không khóc.

Minh Ý hôn lên trán vợ, dịu dàng an ủi:

- Một chút thôi, sẽ không đau nữa...

Ngốc đến mức nào trong tình huống này có lẽ cũng đã biết, vách tường ngăn ở nơi quý báu của một người con gái, đã bị phá vỡ hoàn toàn. Và quyền chiếm hữu, chịu trách nhiệm, cũng chỉ có bản thân đang làm cản.

#####

Xuyên xong chương này là xách cặp đi thi rồi đây. Cái tội viết truyện chỉ là viết chơi, còn học viết kịch bản mới là chuyện lớn, nên Xuyên không có lịch ra chap cụ thể, cứ rảnh là ngồi viết rồi post.

Cơ mà ít người ủng hộ quá có khi chẳng viết làm chi nữa. Vậy sẽ có thời gian đi học và thi nhiều hơn.

Ai còn quan tâm thì đọc xong chương này nhớ nói vài chữ dưới phần comment để Xuyên còn biết mà Xuyên dành tí thời gian nghĩ cho bao giờ sẽ kết truyện, kết truyện như nào. Hiện tại là chưa nghĩ tới thật luôn. Hihi^•^

Truyện đang trong quá trình sửa vì sắp tới sẽ chuyển thể kịch bản để ra phim, nên mọi người thông cảm vì sự lúng túng chưa hoàn thành này nhá.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

- Wǎn'ān (ngủ ngon) (= '~ '=)

Bạn đang đọc truyện *Chồng Là Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.